

Zeven Kinderen, Duizend Verhalen: Een Leven Geleid door God

"Vertrouw je weg toe aan de Heer; vertrouw op Hem, en Hij zal handelen." — Psalm 37:5

Opdracht

Ik draag dit boek allereerst op aan God, de auteur van mijn levensverhaal, bron van alle kracht, hoop en richting.

Aan mijn **familie, mijn man en onze kinderen**, die mijn grootste geschenk en dagelijkse inspiratie zijn.

Aan iedereen die in mijn leven is gekomen, want ieder van hen heeft op zijn eigen manier **bijgedragen aan wie ik vandaag ben**.

We hebben allemaal onze vrije wil, en het is aan ons om te beslissen wat we ermee doen. **Ik heb er altijd voor gekozen om te handelen naar de wil van mijn God en Vader**, want tot op de dag van vandaag **is mijn verlangen om een bron van vreugde voor Hem te zijn**.

Dankwoord

Ik dank God, de auteur van het leven, voor Zijn steun op goede en moeilijke dagen. Zonder Hem zou geen enkele regel van dit boek geschreven zijn, want het is van Hem dat de inspiratie, moed en het doel komen.

Ik dank mijn man, mijn kinderen en mijn hele familie voor elke vorm van steun, voor elk gebed, voor elke reden om door te gaan, zelfs wanneer de kracht leek te ontbreken.

Aan de vrienden die luisterden, advies gaven en hielpen zelfs achter de schermen van het leven.

Ik dank ook de lezers, die op dit moment hun tijd nemen om een waargebeurd verhaal te leren kennen. Moge God het hart van ieder van jullie raken, zoals Hij het mijne heeft geraakt.

En aan allen die, direct of indirect, deel uitmaken van deze reis: heel hartelijk dank. Dit boek is van ons. Deze ervenis is **van Hem**.

Voorwoord

De Auteur van het leven is nog steeds aan het schrijven...

Dit boek schrijven was alsof ik een oude kist opende, vol herinneringen die de tijd niet heeft kunnen uitwissen. Elk hoofdstuk draagt een stukje van mijn reis, getekend door pijn, vreugde, beproevingen en wonderen.

Meer dan het verhaal van een vrouw met zeven kinderen, wil ik laten zien hoe God recht schrijft, zelfs op de meest kromme lijnen van het leven. Ik ben niet perfect, ben dat nooit geweest. Ik heb fouten gemaakt, gehuild, en soms willen opgeven. Maar bij elke stap was Gods hand bij mij.

Daarover wil ik spreken: over hoe geloof chaos verandert in richting. Over hoe de liefde van de Vader leidt, zelfs wanneer alles donker lijkt.

Als je deze woorden leest, weet dan één ding: **jouw verhaal doet ertoe.**

En als het nog steeds geen zin lijkt te hebben, **blijf dan vertrouwen, de auteur van het leven is nog steeds aan het schrijven.**

Inleiding

Ik ben moeder van zeven. Veel mensen zijn verbaasd als ze dat horen, en ik begrijp het. Een groot gezin hebben is uitdagend, intens en vol beweging. Maar het is ook een geschenk: gevuld met levendigheid, gelach, rondslingerende speelgoedjes en fluisterende gebeden in de stilte van de nacht.

Maar vóór ik moeder werd, was ik dochter. Een dromerig meisje, een strijdlustige vrouw. Vaak gebroken, maar telkens gedragen door geloof alleen.

Ik groeide op tussen het platteland en de stad, tussen verlies en nieuwe beginnen. Ik trok door woestijnen. Ik beleefde wonderen. En uit die mengeling is dit boek geboren. Dit is mijn verhaal. Maar het is ook een uitnodiging: wandel met mij door deze pagina's en ontdek dat, zelfs wanneer alles uit balans lijkt, **God nog steeds soeverein is en iets groters aan het weven is.**

Moge elk hoofdstuk je inspireren om opnieuw te vertrouwen, opnieuw te beginnen, en je af te stemmen op het doel dat de hemel voor jou heeft ontworpen.

Welkom in mijn verhaal. Misschien weerspiegelt het diep vanbinnen ook het jouwe.

Inhoudsopgave

Hst	Titel	Per	Pag
1	Geen aardse vader, maar een hemelse	1986 1991	13
2	Oma: liefde die het geheugen niet wist	1991	22
3	Mijn broer	1992 1998	27
4	Het gebed dat wortel werd	1999 2002	35
5	Vader uit keuze	2002	45
6	De hemel antwoordt in eenvoud	2003	51
7	Zorg die me verraste	2003	56
8	Wachten met doel	2003	62
9	Onder de brug, onder Gods hand	2003	67
10	Toen geluk tijdelijk was, maar God blijvend	2003	74

11	Als gebaren luider spreken dan woorden	2004	78
12	Als de hemel een nieuw begin fluistert	2005	85
13	Drie kussen en een roeping in het hart	2006	90
14	Gekozen te midden van het lawaai	2006	97
15	Als de hemel zacht bevestigt	2006	103
16	Als vrede confrontatie wordt en geloof bevestigt	2006	109
17	Als de belofte wacht in een ander land	2006	115
18	Vensters van de wereld, woning van liefde	2006	122
19	Als stilte meer pijn doet dan afwezigheid	2006	128
20	Als God verenigt: een huwelijk dat de aarde niet begrijpt	2007	133

21	Beloofte die niet wankelt door diagnose	2007	139
22	Door geloof verwekt	2007	142
23	De eerste wee van de belofte	2008	149
24	Dromen die onderwijzen, beloften die komen	2008	154
25	Twee prinsessen, één belofte	2009	161
26	De gekroonde die dubbel kwam	2009	164
27	Veroordeeld vóór de tijd, geëerd op het juiste moment	2009	168
28	Het vertrek van wie altijd terugkeerde in dromen	2009	174
29	Als ik faal, draagt het geloof	2010	179
30	Liefde die stiltes doorbreekt	2011	187
31	De derde bloem en het wonder van de schoot	2011	191

32	Als God beloften blaast via kinderlippen	2012	198
33	Het kind gekozen in de droom	2012	201
34	Bianca: het licht dat kwam omdat ik ja zei	2013	206
35	Tussen doorgang en doel	2014	211
36	Geloof dat nooit van de weg afging	2014	216
37	Als geloof niet verward raakt met stemmen	2014	225
38	Danielle: de belofte die zacht neerdaalde	2015	230
39	Liefde die overstroomt is niet bang om te delen	2015	233
40	De wind die niet kwam en het wonder dat gebeurde	2016	238
41	Het huis dat God koos	2016	242
42	De jongen van de belofte	2017	250

43	Als een huis wordt afbetaald en het hart zich overgeeft	2018	255
44	Het beloofde land kent ook reuzen	2017	260
45	Een nieuw land, dezelfde God	2018	265
46	De moeder die we met geloof brachten en met liefde verzorgden	2018	270
47	De dag dat God me weerhield van stelen	2018	275
48	Als de Heilige Geest spreekt, maar niet iedereen wil luisteren	2018	280
49	Als vrede wordt onderbroken	2019	286
50	Als pijn komt van wie we nooit verwachtten	2019	296
51	Zaak gesloten, geloof vastgelegd	2020	302
52	Samuel het wonder	2021	308

53	De prinses die vertrok zonder afscheid	2021	315
54	Beloften die niet verwelkomen, genade die nooit faalt	2022	320
55	Eren is niet slechts een mooi woord	2023	326
56	Buurt in oorlog, akte van vrede	2023	332
57	Op de dag dat ik werd geboren, werd ik herboren	2023	338
58	Standvastig met Jezus, zelfs als de kerk faalt	2024	342
59	Als Gods wil ons leert te zorgen	2024	347
60	Liefde die blijft, zelfs als ze niet erkend wordt	2024	364
61	Als het laatste bezoek een afscheid werd	2024	370
62	Als Gods genade zich toont in zorg	2024	373

63	Liefde die blijft als iedereen vertrekt	2025	381
64	De vrouw die Gods droom bouwde vóór ze middelen had op aarde	2025	386
65	Het thuis dat geloof bouwde	2025	391
	Epiloog	2025	395
	Word deel van deze missie	2025	397
	Over de auteur	2025	398
	Opdracht aan de lezers	2025	400

Hoofdstuk 1: Geen Aardse Vader, maar een Hemelse

*“Want Ik weet welke plannen Ik voor jullie heb, zegt de HEER, plannen om jullie te laten bloeien en niet om jullie kwaad te doen, plannen om jullie hoop en een toekomst te geven.” — **Jeremia 29:11***

Ik werd geboren in een ontwricht thuis, waar stabiliteit altijd leek te ontsnappen tussen onze vingers. Al vroeg droomde ik van een warme omgeving, een hechte familie, maar mijn werkelijkheid was anders.

Mijn moeder ontmoette mijn vader toen ze ongeveer 23 was. Hij was al 49. Hij leek veiligheid te bieden, maar haar verhaal kende strijd lang vóór hem.

De Moeder Die Al Alleen Vocht

Ze verliet het binnenland van Rio Grande do Norte op haar dertiende, op zoek naar een betere toekomst. Ze ging wonen bij haar oudste broer en zijn vrouw in Natal/RN, en begon meteen te werken als huishoudster veel te jong voor zulke verantwoordelijkheden.

Op haar zestiende raakte ze zwanger van de zoon van haar werkgever. Ze werd met geweld afgewezen, uit huis gezet, en het kind werd nooit door hem erkend.

Jong en alleen, met een baby in haar armen, keerde ze terug naar het binnenland. Ze kocht een geit en wat kippen als dank voor haar ouders, en vroeg haar moeder om voor het kind te zorgen terwijl zij weer ging werken.

Haar moed heeft me altijd diep geraakt.

Mijn vader bleef nooit

Toen ze mijn vader ontmoette, dacht ze eindelijk een stabiel gezin te krijgen. Maar hij **sliep zelden thuis**, met het excuus dat hij voor zijn zieke moeder zorgde.

Een sterke herinnering: ik was vier jaar oud toen hij mijn moeder kwam halen voor de **begraafenis van mijn grootmoeder van vaderskant**. Ik zag mijn moeder huilen. Ik hoorde het woord “begraafenis”. Zonder het volledig te begrijpen, wist ik dat het iets verdrietigs was, vooral omdat het ging om een **oma die ik al liefhad**.

Poging om Mee Te Gaan

Hij had me eerder meegenomen naar het huis van mijn oma. Die dag wilde mijn kinderhart mee. **Ik kroop stiekem in de auto**, hopend dat niemand me zou zien.

Maar hij zag me. Mijn moeder haalde me eruit en **liet me achter bij de buurvrouw**, die ook mijn **oma van moederskant** was.

Pas jaren later begreep ik alles. Mijn oma had in november 1990 een buikoperatie ondergaan. Er waren complicaties. In december moest ze opnieuw geopereerd worden, **maar ze overleefde het niet**. Ze stierf op **31 december 1990**.

Een Taart Uit het Hart

Zelfs in haar laatste dagen **dacht ze aan mij**. Terwijl ze nog in het ziekenhuis lag, vroeg ze mijn zus Su: - Maak een taartje voor Aninha's verjaardag.

En op **29 juli 1991**, mijn vijfde verjaardag, kwam Su thuis met die taart. Het was **de enige verjaardagstaart die ik me herinner uit mijn kindertijd.**

Tot op vandaag bewaar ik de mix van **liefde, gemis en tederheid** van dat moment. Dat gebaar was een aanwezigheid die door afwezigheid heen brak.

De Waarheid Over Mijn Vader

Na het overlijden van mijn oma bracht mijn vader een **andere vrouw en twee kinderen** naar het huis dat van mijn oma was geweest.

Maanden later volgde die vrouw hem **naar ons huis. Ze schreeuwde tegen mijn moeder** en beweerde zijn echte vrouw te zijn.

Het was een moment van pijn en schaamte voor mijn moeder. Ze wist niet dat hij **meerdere gezinnen** had. Daarom besloot ze dat **we geen contact meer met hem zouden hebben.**

Toen Hij Wachtte, Maar Wij Niet Kwamen

Ik herinner me nog dat hij **in de auto op ons wachtte** terwijl we naar school gingen. Maar ik en mijn broer **gingen niet naar hem toe.**

Ik was gehoorzaam. Ik respecteerde de beslissing van mijn moeder.

Een Jeugd Vol Doorzettingsvermogen

Die tijden waren zwaar. We gingen naar de Ceasa-markt om gevallen fruit en groenten te verzamelen. We kregen **koeienbotten** van een slager om soep van te maken. En een man van de houtzagerij gaf ons **brood**.

Elk gebaar hielp ons overleven.

De Moeder Die Nooit Opgaf

Ondanks alles gaf mijn moeder nooit op. **Ze geloofde heilig dat onderwijs de weg was naar een betere toekomst.**

Maar één ding maakte ze altijd duidelijk: - **Jullie moeten studeren zodat jullie niet hoeven te werken zoals ik.**

Ze zei het met het gewicht van haar eigen ervaring, ze had **slechts tot de eerste klas gestudeerd**, en moest haar hele leven zwaar werk doen, vaak oneerlijk, om ons een andere kans te geven.

Haar woorden klonken als waarschuwing en hoop. Ze sprak het niet alleen uit, ze toonde het. Ze vocht voor ons met liefde.

Ze ging naar schoolvergaderingen, volgde onze prestaties, **eiste resultaten, corrigeerde streng, soms zelfs te streng.**

De Klap Die Een Gebed Werd

Een van mijn eerste herinneringen was toen ik in **mijn bed plaste**. Ik kreeg een pak slaag. Ik was drie of vier jaar oud.

Ik huilde veel. Die nacht **bad ik voor het eerst**: -Hemelse Vader, ik deed het niet expres. Help me om het niet meer te doen.

Diezelfde nacht droomde ik dat ik naar het toilet ging, maar hoorde een stem: - Word wakker en ga naar het toilet, want je slaapt.

Ik werd wakker. En ik ging. **Het gebeurde nooit meer.**

Vanaf dat moment wist ik wanneer ik droomde. **Het was mijn eerste ontmoeting met God.** Het begin van een geloof dat me mijn hele leven zou begeleiden.

De Vader Die Er Nooit Was, De Vader Die Er Altijd Was

Ik miste altijd een vader. Daarom zocht ik al vroeg **mijn Hemelse Vader.**

Ik was gewend om mijn moeder om zegen te vragen voor het slapengaan en ook ooms, tantes, grootouders...

Dus 's avonds, na de zegen van mijn moeder, **sloot ik mijn ogen en vroeg het aan mijn Hemelse Vader.**

De God Die Vader Werd

Ik heb een zus die **moeite had om God als Vader te zien**, juist omdat ze geen goede vaderfiguur had.

Bij mij was het anders.

Juist door het gemis van een aardse vader, zocht ik vroeg naar God als **mijn hemelse Vader.**

Drie Keer Bijna Geadopteerd

Ik herinner me dat drie mensen mijn moeder vroegen of ze mij mochten adopteren:

Een lieve lerares, een zondagsschooljuf, en een dokteres. Mijn moeder **weigerde telkens.** Maar **ik smeekte om mee te mogen.** Ik wilde gewoon **een gezin met een vader en moeder.**

Nu begrijp ik het. Iedereen krijgt de moeder die nodig is om karakter te vormen, om geloof te smeden.

En het belangrijkste: **God heeft me nooit alleen gelaten.**

De keuze ligt altijd bij ons **hoe we reageren op omstandigheden.**

Ik koos ervoor om me vast te klampen aan geloof.

*Dat **ben ik:** een klein meisje, met strikjes in het haar en hoop in het hart. Het kind dat leerde dromen van de hemel, zelfs zonder de aarde te begrijpen.*

Reflectie

Er zijn **stille wonderen** die alleen God kent. En er zijn verhalen die geboren worden in afwezigheid, maar bloeien in Zijn aanwezigheid.

Het gemis van een biologische vader had diepe littekens kunnen achterlaten, maar door genade leidde het me **naar de armen van de Vader die nooit verlaat.**

Hij vormde me in schaarste, versterkte me in strijd, en leerde me dat **ware liefde niet fysiek hoeft te zijn als ze maar trouw is.**

Vandaag weet ik: de afwezigheden die het meest pijn doen, zijn ook de plekken waar God het meest laat zien wie Hij is. Elke pijn werd een trede. Elke traan een gebed. Elk nee dat ik hoorde, maakte ruimte voor het ja dat God later zou geven.

Als jij ook bent opgegroeid met gemis... met vragen zonder antwoord, met stiltes die zwaar wegen geef niet op. **God schrijft nog steeds jouw verhaal.** Want de God die mij vormde in afwezigheid, is dezelfde die jou draagt in de wacht. **Kies ervoor om met Hem te wandelen. Kies ervoor om te geloven. Kies ervoor om te vertrouwen.** De vader die er nooit was... is de **Hemelse Vader die er altijd is geweest.**

Hoofdstuk 2: Oma Liefde Die het Geheugen Niet Wist

“Leer een kind de juiste weg, en het zal er ook op blijven als het oud is.” — **Spreuken 22:6**

Ons huis was klein. Eén slaapkamer, een badkamer en een kleine woonkamer die ook keuken was. We sliepen allemaal samen: ik, mijn moeder, mijn broer en mijn zus.

En naast ons... woonde **zij**: mijn oma van moederskant. Mijn buurvrouw, mijn tederheid, mijn stille toevlucht.

Ik was haar lieveling. Ze overlaadde me met kusjes en knuffels, nam me mee naar de neefjes om een ijsje te krijgen, zij hadden een ijssalon. Voor we vertrokken, mocht ik haar kleding uitkiezen.

Dat was ons speciale moment van zorg.

Op een dag kwamen mijn neefjes haar bezoeken. Ze plukten bloemen onderweg om aan haar te geven. Ik wilde hetzelfde doen, plukte een bloempje en gaf het haar met kinderlijke liefde. Later zag ik alle bloemen in de vuilnisbak liggen. Ik huilde.

Ze zag me en vroeg: "Waarom huil je?" Ik legde het verdrietig uit.

Toen nam ze me mee naar haar kamer, ging op het bed zitten, zette me op haar schoot, opende een lade en haalde een zwart boek tevoorschijn waarschijnlijk de Bijbel, want ze was lid van de **Pinkstergemeente**.

Toen ze het opende... **daar lag mijn bloem**.

Ze glimlachte en zei: - Zie je? Ik heb ze niet allemaal weggegooid. Hier is de jouwe.

Daar begreep ik: **kleine gebaren kunnen eeuwig worden als ze met liefde worden bewaard**.

Toen Ze Mijn Schild Was

Op een ochtend werd ik wakker met de tv op hoog volume. Mijn moeder kwam woedend binnen en begon me te slaan. Ik vroeg: - Waarom slaat u me?

Ze antwoordde: - Omdat je gisteren iets hebt gedaan.

Ik wist niet eens meer wat het was. Maar ze had de tv expres hard gezet zodat **mijn oma het niet zou horen en me niet zou komen verdedigen.**

Dat gebaar onthulde iets wat ik pas later begreep: **mijn oma was een schild**, en soms veroorzaakte haar liefde conflicten met mijn moeder.

Toen Ze Alleen Maar Wilde Helpen

In de puberteit van mijn broer begonnen dingen te veranderen. Hij raakte betrokken bij verkeerde vrienden. De schooldirecteur riep een verantwoordelijke op voor een gesprek.

Omdat onze oma zo geliefd was, **koos hij ervoor haar mee te nemen, niet onze moeder.**

Toen mijn moeder het hoorde, was ze diep gekwetst. Ze dacht dat als zij was gegaan, **mijn broer niet zou zijn blijven zitten.** Maar ik zie het anders. Hij was al opstandig. **Die beslissing was niet de schuld van oma.** Ze wilde alleen maar helpen, zoals altijd.

Ik geloof dat het geen zin heeft om schuldigen te zoeken... Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes. Moeder wilde ingrijpen, maar soms komt het moederhart **te laat voor wie al heeft gekozen om weg te lopen.**

Alzheimer en Liefde Die Blijft

Met de tijd werd mijn oma ziek van Alzheimer. Mijn tantes namen haar mee om bij hen te wonen. Ik bezocht haar vaak met mijn moeder.

In het begin **herkende ze haar dochters niet...**
maar ze bleef **mijn vriendin.**

Ik herinner me een rustig gesprek in haar kamer. We praatten over simpele dingen. Mijn tante kwam binnen, en ze zweeg. Toen de tante wegging, zei ze:
- Wat een nieuwsgierig volk, hè? Ze willen altijd weten waar we over praten...

Later **wist ze niet meer wie ik was.**

Het deed pijn alsof iets zonder waarschuwing was gewist. Maar daar begreep ik:

Ware liefde hangt niet af van geheugen. Ze komt uit de ziel.

Zelfs zonder herkend te worden... keek ik haar aan met dezelfde genegenheid.

Want terwijl zij mij vergat... vergat ik nooit wie zij was.

Reflectie

De pijn die Alzheimer brengt in een familie zit niet alleen in wat de persoon vergeet... maar in het contrast tussen wat wij nog voelen en wat zij niet meer herkennen.

Maar er is iets wat deze ziekte nooit kan raken: **de wortel van echte genegenheid.**

Mijn oma was een schild. Een schoot. De eenvoud die genezing bracht. En zelfs toen haar ogen niet meer wisten wie ik was... **vergat mijn hart nooit wie zij was en altijd zal zijn.**

En als jij vandaag iemand hebt die nog steeds jouw stem herkent, jouw aanraking voelt, jouw gebaren waardeert... **leef dan met oprechtheid, heb lief met heel je hart, zorg met doel.**

Want wat met diepgang wordt geleefd, wordt een blijvende herinnering niet in het verstand, maar in de ziel. Het geheugen kan falen. Maar **liefde die wordt geleefd, gevoeld, gedeeld met God in het midden... die wordt nooit gewist.**

Blijf liefhebben. Blijf bewaren. Blijf eren.
Want wanneer de herinnering vervaagt, **blijft wat vanaf het begin al eeuwig was: goed geleefde liefde.**

Hoofdstuk 3: Mijn Broer

*“Een broer die geholpen wordt door zijn broer
is als een vesting, en hun banden zijn als de
grendels van een paleis.” — Spreuken 18:19*

Mijn moeder was streng. Mijn broer en ik **mochten niet op straat spelen** zoals andere kinderen. Het hek zat altijd op slot, en onze spelletjes vonden plaats in de achtertuin **onder haar toezicht**.

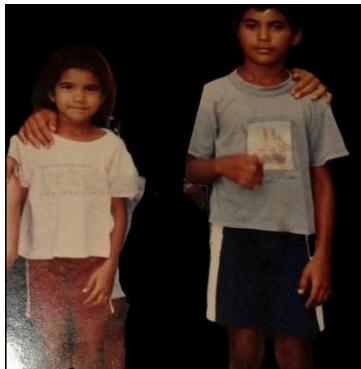
Op een dag, na veel aandringen, liet ze ons op de stoep spelen. Het duurde niet lang... een kind pakte onze speelgoedjes. We begrepen opnieuw: **haar strengheid had een reden.**

Mijn moeder leerde ons ook over eerlijkheid. Als er een potlood op de vloer van de klas lag en het was niet van ons, **mochten we het niet aanraken**. Dat gevoel van respect vormde mijn karakter al vroeg en voor een tijd ook dat van hem.

Mijn Broer Was Mijn Schild

We speelden veel samen. Hij bracht me naar school, deed alsof we vochten om me te leren mezelf te verdedigen: - Je moet weten hoe je jezelf beschermt! Ik laat niemand je slaan.

Op de kleuterschool, ik was vijf, sloeg een meisje me en trok aan mijn haar. Ik vertelde het aan mijn broer.

Ik hoopte op bescherming... maar hij gaf me kracht: - Of je confrontereert dat meisje, of ik sla jou! De volgende dag, met angst en moed door elkaar, greep ik het meisje bij haar shirt, sloeg haar en zei:

-Raak Ana Gueane de Olibera Tiba nooit meer aan!

Die zin herhaalde de juf aan mijn moeder, die me niet rustig corrigeerde, **maar me sloeg zodat ik niet meer zou vechten op school.**

Maar het gebaar van mijn broer bleef: zijn intentie was waardevol, hij **wilde dat ik leerde voor mezelf op te komen.**

Toen God Liet Zien Waar de Bal Was

We speelden met een bal in de tuin. Op een dag was hij verdwenen. We vroegen het aan moeder en zus. Niemand wist iets. Ik was verdrietig. Die nacht bad ik, en **God liet me in een droom zien waar de bal was.**

’s Ochtends ging ik direct naar die plek... **en daar lag hij.**

Moeder was verbaasd: -Wie zei dat de bal daar was?

Ik antwoordde: - In mijn droom.

Ze geloofde het bijna niet. Ze dacht dat mijn zus het had opgebiecht. Maar nee...

Ze had hem verstopt vanwege het lawaai.

Daar begreep ik: **God zorgt zelfs voor het spel.**

Harde Gesprekken Die Liefde Tonen

Temidden van zijn opstandigheid testte mijn broer nog steeds de genegenheid. Onze gesprekken droegen vragen die zochten naar banden, zelfs als ze beschadigd waren. Op een dag vroeg hij: - Wat zou je doen als je me verslaafd op straat zag liggen?

Hij hoopte op tederheid, maar ik was streng: - Ik zou de straat oversteken en doen alsof ik je niet kende.

Hij was gekwetst en zei: - Wat gemeen... Als jij dat was, zou ik je oppakken en mee naar huis nemen.

Een andere keer vroeg hij: - En als jij politieagent was en me zag stelen, wat zou je doen?

Mijn antwoord was vastberaden: - Ik zou mijn collega's laten je arresteren. Ik zou mijn wapenstok gebruiken zodat je leert niet meer te stelen.

Hij antwoordde met verborgen zachtheid: - Ik zou doen alsof ik het niet zag. Ik zou mijn collega's roepen en de andere kant op lopen zodat jij kon ontsnappen.

Die gesprekken waren hard, maar niet koud. Ze waren pogingen tot bescherming, van beide kanten. Hij wilde weten of ik hem nog liefhad.

En ik wilde dat hij wist dat **liefde ook corrigeert**.

Want ik leerde al jong:

Wie liefheeft, **onderwijst**. Wie liefheeft,
confronteert.

Wie liefheeft, **roept tot terugkeer**.

De Afdwaling en De Beslissing

Met de tijd begon hij af te glijden: **verkeerde vrienden, alcohol, drugs...**

Op een dag vroeg ik hem: - Mis je het om een aanwezige vader te hebben?

Hij antwoordde: - Ja. Ik gebruik drugs om die realiteit te vergeten.

Het deed pijn om dat te horen.

Maar daar begreep ik: **opgroeien in hetzelfde huis garandeert geen gelijke bestemming.**

Terwijl ik toevlucht zocht bij God als Vader, zocht hij **ontsnapping in pijn.**

In die situatie nam mijn moeder een moeilijke beslissing: **ze vroeg hem het huis te verlaten.**

Ze zei dat hij maar zijn vader moest zoeken die toen met een andere vrouw leefde.

Die vrouw **accepteerde hem niet**, maar mijn vader regelde een kamer voor hem **bij een buurvrouw.**

Dat was erg verdrietig voor hem, want hij kreeg niet wat hij altijd zocht: de aanwezigheid van zijn vader. Die afwezigheid

werd een wond, en duwde hem helaas nog dieper in de wereld van drugs.

Toen dacht ik dat het anders had kunnen zijn. Maar met de tijd begreep ik het hart van mijn moeder: **ze gaf hem niet op, ze probeerde hem wakker te schudden.**

Ze wilde dat hij zou nadenken, de afwezigheid voelen, de zwaarte van zijn keuzes begrijpen...

Misschien zou hij **dan berouw tonen, terugkeren naar het juiste pad** datgene wat zij altijd had onderwezen en **vragen om terug te komen met nederigheid en verandering.**

Het was een harde keuze.

Maar ook **een keuze vol vermomde hoop.**

Dit gebeurde kort voordat we **meneer Abel** leerden kennen, die een ander hoofdstuk in ons verhaal zou markeren.

Brief Aan Mijn Broer

Mijn broer Gle,

Jij was mijn eerste schild. Mijn held uit de kindertijd.
Mijn tuinmaatje en mijn metgezel in stilte.

Toen je me vroeg wat ik zou doen als ik je verslaafd zag, en ik was streng... dat was geen afwijzing dat was een roep. Mijn manier om te zeggen: **kom terug.**

Toen je vroeg wat ik zou doen als ik je zag stelen, en ik was hard...

dat was geen woede, dat was rechtvaardigheid met genegenheid. Want als je ooit wilt terugkomen... **zul je geen oordeel vinden, alleen een omhelzing.**

Dezelfde God die me liet zien waar de bal verstopt was, **kan jou laten zien waar het pad ligt.**

Je hoeft het alleen maar te willen.

En ik zal hier zijn.

Met liefde. Met geloof. Met verlangen.

Je zus, Gleane.

Reflectie

Samen opgroeien garandeert geen gelijke wegen. Maar ware liefde... blijft bestaan zelfs tussen tegengestelde keuzes, zelfs tussen stiltes die bidden. God gaf ieder van ons vrije wil. Maar Hij gaf ons ook een liefde die volhardt die roept, zelfs als de ander besluit weg te gaan. En als er pijn is in de afstand, is er hoop in het volharden. Want zelfs met alle valpartijen **weet ik als mijn broer oprecht berouw toont, zal God vergeven.** En Hij zal niet alleen vergeven, **Hij zal een nieuw verhaal schrijven.**

Degene die me als kind liet zien waar de bal verstopt was, is dezelfde die mijn broer kan laten zien waar het pad van verlossing ligt. **Je hoeft het alleen maar te willen. Je hoeft alleen maar te geloven.** Als jij vandaag iemand liefhebt die verdwaald is... Het is geen tijd om op te geven. **Het is tijd om te bidden, te wachten en te geloven.** De liefde die vandaag corrigeert... **maakt ruimte voor de genade die morgen herstelt.** Want wanneer God besluit te handelen, wordt zelfs de afdwaling een getuigenis, en kan zelfs het meest gewonde hart weer kloppen op het ritme van geloof. **Heb lief. Roep. Geloof. Laat niet los.** Want het gebed dat volhardt... is de omhelzing die wacht. En de liefde die standhoudt... is het begin van het wonder dat God nog kan doen in Jezus' naam.

Hoofdstuk 4: Gebed Dat Wortel Werd

“En alles wat jullie in gebed vragen, in geloof, zullen jullie ontvangen.” — Matteüs 21:22

Op een dag, tijdens een gesprek met mijn moeder en mijn broers, zei iemand half als grap, maar met geloof: - We zijn het zat om alleen vlees te eten. (*Verwijzend naar de botten van de slager die soep werden.*) Het is tijd dat moeder een man ontmoet die met vis werkt in Jezus' naam.

Iedereen zei: - **Amen.**

Kort daarna ontmoette ze **meneer Abel**, bewaker van **vissersboten**.

Hij bracht **vis mee en restjes van de reizen**. Er was zoveel dat we konden uitdelen en verkopen.

Ik begon vis te verkopen in de buurt. Ik legde ze in een doos, op een kruiwagen, en liep door de straten roepend:

- **Vis te koop!**

Het was mijn stem die niet alleen levensonderhoud aankondigde... maar het dagelijkse wonder dat God ons had gegeven.

Mijn Schoolreis

1999: We verhuisden naar het binnenland, want meneer Abel had een huis gekregen in de nederzetting Iguatu. Ik zat in het 7e leerjaar op de São Sebastião-school in Lagoa de Velhos/RN.

2000: Ik keerde terug naar Natal. Ik verbleef bij mijn zus in het huis van mijn moeder. Ik zat in het 8e leerjaar op de Raimundo Soares-school in Cidade da Esperança.

Dat jaar bracht ik mijn **eerste nacht alleen thuis door**. Mijn zus was in het binnenland; ik wachtte op mijn moeder... maar ze kwam niet. Ik was ongeveer **13**.

Angst overviel me. Ik hoorde kloppen op het raam, vreemde stappen... Het huis leek spookachtig of misschien was het gewoon **mijn verbeelding**.

Maar op dat moment herinnerde ik me de dromen die God me al sinds mijn kindertijd gaf.

Ik droomde dat ik **vloog** en hield van dat gevoel. Maar telkens als ik probeerde **te landen**, deden mijn voeten pijn.

Een stem zei: - Denk dat het geen pijn zal doen!

Later: - Je moet geloven.

De volgende keer geloofde ik. En het **deed geen pijn**. Zelfs zonder de Bijbel goed te kennen, leerde God me al. Die nacht, ondanks mijn angst, wist ik:

Hij was bij me. En Hij liet me nooit alleen. Ik moet daarin geloven.

2001: Ik begon de middelbare school op de Edgar Barbosa-school in Natal/RN.

Toen beleefde ik **fysieke en emotionele pijn**. Tijdens een ruzie kneep mijn zus zo hard in mijn nek dat ik dacht dat ik het niet zou overleven.

Mijn moeder vroeg, ze een buurvrouw, de moeder van mijn vriendin, om me op te vangen. Ze ontving me met liefde, ondanks haar bescheiden en volle huis. Soms sliep ik met mijn vriendin, soms sliep mijn vriendin met haar broer, **een roulatie vol genegenheid**.

Met horten en stoten, maar met liefde, ging het leven verder.

2002: Ik keerde terug naar mijn moeder in het binnenland. Ik zat dat jaar op de João Evangelista Ribeiro-school in Lagoa de Velhos/RN.

Daar beleefde ik een moment **dat mijn houding voor het leven vormde**.

In het binnenland noemt niemand je bij naam. Je bent “de dochter van meneer Abel” of “het bruine meisje van Iguatu.”

Op een dag vroeg mijn moeder mijn zus om op school te informeren hoe het met me ging. Ze sprak met een vrouw die bekend stond om haar **scherpe tong**, die zei: - Is dat dat bruine meisje dat met de vrachtwagen komt? Och vrouw... dat meisje is zo'n flirt! Ze studeert niet, ze hangt rond in steegjes.

Maar... ze had het over een **ander meisje**. Een **andere vrachtwagen**, een andere nederzetting. De beschrijving leek te kloppen, **maar het verhaal was niet van mij**.

In het noordoosten is een **pau de arara** een geïmproviseerde vrachtwagen met houten planken. Heet, oncomfortabel en gevaarlijk maar het was wat we hadden.

Veroordeeld Zonder Schuld

Kort daarna, lopend langs de weg, droeg ik **een jerrycan op mijn schouders** een houten draagstok met kettingen en haken die emmers van 20 liter water in balans hield. Het leek op **een stille kruis**.

Terwijl ik me tussen inspanning en waardigheid bewoog, riep een jongen: - Wat een mooie bruine meid.

Mijn moeder keek me aan en zei streng: - Als we thuiskomen, praten we.

Ik wist wat dat betekende. Dus zodra we thuiskwamen, zette ik de emmer neer en **probeerde te vluchten**. Ik liep door het struikgewas, kreeg een lift tot aan de stadsrand zo'n 9 km, ik wilde terug naar Natal.

Maar de zoon van de buurvrouw vond me. Hij bracht me terug. En zoals aangekondigd... **kreeg ik slaag**.

Ik werd verward. Veroordeeld voor iets wat ik niet had gedaan.

Maar zoals altijd, vertelde ik alles aan mijn **Hemelse Vader**.

Dat is nog steeds mijn gewoonte. Soms ben ik stil, maar **ik praat met Hem**.

Zelfs als iemand ruzie met me maakt, leg ik **het uit aan God**.

Die dag dacht ik: - Ik heb toch al slaag gehad... dan doe ik maar wat ze zeggen.

Maar Hij zei: - Je weet dat je het niet hebt gedaan.
Het belangrijkste is dat te weten. Als je handelt alsof
het waar is, dan had je moeder gelijk.

Daar leerde ik:

**Het maakt niet uit wat anderen zeggen. Wat
telt is wat jij en God weten.**

Sindsdien stoor ik me niet meer aan onrechtvaardige
oordelen. Want de gedachten van anderen **bepalen
niet wie ik ben.**

Brief Aan Mijn Zus Gle

Lieve zus Gle,

Vandaag keerde ik terug naar onze kindertijd... naar
die herinneringen die ik met liefde bewaar.

Ondanks onze acht jaar verschil waren we **altijd
samen niet alleen thuis, maar ook in
genegenheid.**

Ik herinner me hoe je me meenam naar het huis van
je werkgever: soms om te eten, soms om je te helpen
met het bakken van taarten want ik had daar al jong
talent voor... **en jij vertrouwde op mij.**

Ik herinner me ook de liefdesbriefjes voor je vriendjes, die **jij** me vroeg te schrijven. Ik was verlegen om te spreken, maar vol woorden om op papier te zetten.

Daar voelde ik me nuttig. **Dat ik erbij hoorde.**

Ik was blij toen je in 1999 ontdekte dat je zwanger was.

Ik ging mee naar je laatste controle. Ik was de eerste die je in het ziekenhuis bezocht. En toen mijn nichtje werd geboren, **hielp ik met liefde zodat jij kon rusten.** Al die momenten wonen **hier op de plek waar dingen nooit vervagen.**

Dank je dat ik zulke kostbare momenten met jou mocht beleven.

Dat je me erbij betrok. Dat je me ruimte gaf.

Dat je me al zo jong vertrouwde. Je bent speciaal voor mij en dat zal je altijd blijven.

Moge God je blijven versterken, verblijden en bedekken met dezelfde liefde **die jij verspreidde in onze gezamenlijke dagen.**

Met oprechte genegenheid, **Gleane**

Brief aan moeder van mijn vriendin

Lieve,

Ik ben nooit de dag vergeten waarop mijn moeder, wanhopig, je belde om hulp te vragen. En jij, zonder aarzelen, zei ja. Zelfs met een vol huis, weinig ruimte, en je eigen uitdagingen... **nam je me op.**

Het dagelijks leven was eenvoudig, krap, geïmproviseerd. Soms sliep ik met mijn vriendin, soms sliep mijn vriendin met haar broer, **een roulatie vol genegenheid.**

En zelfs zonder comfort was er iets dat meer waard was dan luxe: **er was liefde.**

Je gaf me geen rijkdom. **Je gaf me onderdak.** En dat **was alles wat ik op dat moment nodig had.**

Meer nog: **je behandelde me als je eigen kind.** Zonder onderscheid. In aandacht, zorg, eten, **ik hoorde erbij.**

Jouw bescheiden huis was meer thuis dan veel grote plekken waar ik ben geweest. Want wat een thuis definieert, zijn niet de meubels **maar de gebaren.**

En jij, met je stille vrijgevigheid, leerde me dat de meest eenvoudige mensen vaak **het rijkst zijn in compassie.**

Dank je dat je me zag. Dat je me ontving. Dat je me beschermd op een moment dat ik alleen een veilige plek nodig had om te ademen.

Je was een instrument van God. En ik draag jouw goedheid als deel van mijn verhaal.

Met genegenheid, Gley

Reflectie

Mijn kindertijd werd gekenmerkt door strengheid, eenvoud en oprechte gebaren van liefde. Maar het was op die ruwe grond, tussen emmers op mijn schouders en nachten vol angst, dat God begon wortels te planten die mij de rest van mijn leven zouden dragen.

Terwijl de wereld me probeerde te labelen, riep Hij me bij mijn naam. Terwijl oordelen me verwarden, herinnerde Hij me:

“Jij weet wie je bent, en dat is genoeg.”

Dat eenvoudige, diepe en intieme geloof werd mijn thuis. En elke pijn die ik probeerde te verbergen...

Transformeerde Hij in compassie die vandaag andere harten bereikt.

Op de dorre bodem van mijn jeugd zaaide God geen zaad tussen stenen Hij cultiveerde Zijn Woord in goede aarde, diep in mij. Ondanks de stenen om me heen, schoot Zijn waarheid wortel. Want het is niet wat anderen zeggen dat mij definieert. Het is wat God fluistert wanneer ik stil ben.

In die stilte leerde ik te blijven, te vergeven, de kleine gebaren te waarderen, en nooit te vergeten wie mij onderdak gaf toen alles mij leek weg te duwen.

Zelfs toen het leven me verwarde met verhalen die niet van mij waren, bevestigde God:

“De waarheid woont vanbinnen, en Ik zie wat niemand ziet.”

Vandaag draag ik die wortels met eer. **Want zij leerden me te groeien met geloof zelfs wanneer alles om me heen zei dat er geen ruimte was om te bloeien.**

En als jij ook littekens uit je kindertijd draagt... laat ze je niet definiëren. Laat ze je vormen. Want wanneer God de wortel is, **komt de bloem zelfs als de aarde hard is geweest.**

Hoofdstuk 5: Vader Uit Keuze

“Voorwaar, Ik zeg u: al wat gjí gedaan hebt voor een van deze geringsten van Mijn broeders, dat hebt gjí voor Mij gedaan.”

—Matteüs 25:40

De heer Abel was zonder twijfel **een van de meest invloedrijke mensen in mijn jeugd**. Hoewel hij niet mijn biologische vader was, zei hij trots overal waar hij kwam: - Dat meisje is mijn dochter.

En dat raakte me. Het gaf me een gevoel van verbondenheid dat maar weinig woorden kunnen geven.

Hij behandelde me met respect, met genegenheid. Hij was geen man van veel woorden of adviezen. Maar zijn zorg was zichtbaar in eenvoudige gebaren: Chocoladegevulde koekjes, chocolade Cremogema, Nissin instantnoedels.

Kleine dingen, maar voor mij **waren het enorme geschenken van stille liefde**.

Het was alsof hij **mijn verlangens in stilte las**. En die aandachtige, discrete manier van zijn heeft me geraakt op een manier die geen duur cadeau ooit zou kunnen.

Vandaag, draag ik de herinnering aan een man die me zonder woorden leerde, wat zorg en waardigheid

zijn. Meneer Abel, dank u dat u mijn vader was in daden en in stilte. Moge God u eeuwig zegenen.

Toen de waarheid niet hoepte te schreeuwen

Met de tijd veranderde meneer Abel. Mijn moeder, altijd scherpzinnig, begon vreemd gedrag op te merken.

Hij zei dat hij “ging jagen in het bos” en vroeg geld te lenen.

Ze besloot het te testen: **ze markeerde stiekem een bankbiljet.**

Diezelfde biljet verscheen later in de handen van een andere vrouw, winkelend in het buurtwinkeltje.

Mijn moeder is geen vrouw van lange confrontaties. Ze vergeeft geen verraad.

En toen ze zag wat ze moest zien, **besloot ze: ze zou scheiden.**

Als een dochter het niet eens is, maar toch respecteert

Ik was het er niet mee eens. Ik vroeg haar meerdere keren om te vergeven. Om opnieuw te beginnen. In mijn hart wenste ik dat ze gelukkig zou zijn **naast iemand die haar echt zou kiezen.**

Maar ze bleef standvastig. Ze zei: - Beter alleen dan slecht vergezeld. En hoewel ik haar visie niet deelde, **respecteerde ik haar.** Meer nog, ik bad.

Ik vroeg God dat ze iemand zou vinden die haar echt liefhad. Die in haar niet alleen een sterke vrouw zag, maar ook een vrouw die het verdiente om verzorgd, gekozen en **geliefd te worden.**

Het winkeltje en de verantwoordelijkheid die me deed groeien

Voor de scheiding, terwijl we op het platteland woonden, bouwde mijn moeder met moed en doorzettingsvermogen een klein winkeltje. Het was eenvoudig, maar het was ons levensonderhoud. En op zondagen **was ik verantwoordelijk voor de inkopen in São Paulo do Potengi/RN.** Het was een taak die me deed groeien. Die me liet begrijpen dat verantwoordelijkheid geen leeftijd heeft maar **een doel.**

Brief aan Meneer Abel

Meneer Abel,

Ik schrijf u vandaag met een hart vol dankbaarheid voor alles wat u voor mij bent geweest.

U hoeftde geen biologische vader te zijn om, voor een tijd, **de vader te zijn die ik altijd heb gewenst.**

U behandelde me met respect, met genegenheid.

U noemde me dochter in het bijzijn van anderen, en dat was voor mij een schuilplaats. Dingen die eenvoudig leken, maar voor mij als een omhelzing voelden.

Dank u dat u vader was uit keuze, uit daad, uit zorg.

Zelfs met de misverstanden... **ik ben nooit de dagen vergeten waarop ik echt dochter was.**
Moge God u belonen met rust, vrede en vergeving.

Want het meisje dat u ooit dochter noemde, **is opgegroeid maar draagt nog steeds de mooie herinneringen die zelfs de tijd niet kan uitwissen.**

Met oprechte genegenheid, **Gleane**

Reflectie

Niet elke relatie overleeft fouten.

Niet elke keuze zal zijn zoals we zouden willen.

Maar elk oprecht gebaar blijft bestaan.

Meneer Abel was vader uit keuze, uit instinct, uit goedheid. En zelfs toen de wegen veranderden...
bleef het goede als herinnering bestaan.

Mijn moeder besloot alleen verder te gaan. Ik was het er niet mee eens, maar ik respecteerde haar. Want van iemand houden betekent ook hun keuzes accepteren.

En in mijn hart heb ik altijd gewenst dat ze gelukkig zou zijn.

“Twee zijn beter dan één, want als de een valt, helpt de ander hem weer op.”

— Prediker 4:9-10

Dat was mijn gebed voor haar: dat ze **een liefde zou vinden die haar zou optillen wanneer de dagen zwaar waren.**

En dat meneer Abel, ondanks zijn fouten, ook vrede heeft gevonden.

Want God wist het affect niet uit Hij transformeert,
geneest en leidt opnieuw.

Uiteindelijk liet de liefde die vertrok een gevoel van
gemis achter, maar ook lessen, herinneringen en
sporen die tot schuilplaats werden.

En als jij vandaag ook zag hoe liefde vertrok...

herinner je dan: sommige daken blijven als structuur.

Maar het zijn **de lessen die blijven als kracht.**

God ziet elk detail.

En wanneer Hij binnentreedt, krijgt zelfs wat verloren
leek...

betekenis.

Hoofdstuk 6: De Hemel Antwoordt in Eenvoud

*“Roep tot Mij, en Ik zal u antwoorden, en u grote en verborgen dingen bekendmaken die gij niet weet.” — **Jeremias 33:3***

Na de scheiding keerden we terug naar Natal-RN. We verbleven een paar dagen in het huis van mijn moeder in de wijk Bom Pastor, totdat ze, met het geld dat ze had gespaard, **een stuk grond kocht in Parque das Dunas**, in het noorden van de stad.

Met het weinige dat ze had, huurde mijn moeder een metselaar in. Hij bouwde de muren en plaatste een dak, dat was alles wat het geld toeliet.

Zonder afwerking, maar tussen ruwe bakstenen en levendige hoop, begonnen we opnieuw.

Het huis was **heel eenvoudig**:

Zandvloer, geen badkamer, we waren afhankelijk van de **vrijgevigheid van de buurvrouwen** om hun toilet te gebruiken.

Toch... hadden we een dak boven ons hoofd, en een geloof dat ons waardigheid gaf.

Als School het Geloof Ontmoet

Het was bijna tijd voor het **derde jaar van de tweede graad** (het laatste jaar van het voortgezet onderwijs in Nederland). Mijn moeder was werkloos en riep me voor een gesprek: - Mijn dochter, zoals het nu gaat, kunnen we niet doorgaan. Zoek je vader. Vraag hem om hulp om je studie af te maken, anders loop je het risico het jaar te verliezen...

Ik was blij. Voor het eerst **gaf ze toestemming om hem te zoeken, het moment waar** ik altijd op had gewacht.

Ik ging vol hoop. Maar ik had niet verwacht dat zijn reactie, **zodra hij hoorde van de scheiding**, zo kil en ongepast zou zijn:
- Jullie kunnen bij mij komen wonen, dan is het makkelijker om te helpen.

Mijn antwoord kwam meteen geboren uit ingehouden pijn en de bescherming die ik nog voor mijn moeder voelde:

- God verhoede. Dan zie ik liever dat moeder teruggaat naar haar ex dan dat we bij u gaan wonen.

Hij was beleidg. Zei dat hij dan **niet zou helpen**. Maar ik gaf niet toe: - Dan ga ik naar de Jeugdzorg en leg mijn situatie uit. En u zult moeten uitleggen hoe een gepensioneerde met een eigen huis zijn minderjarige dochter niet kan helpen haar studie af te maken. Ik zal ook zeggen dat u mij nooit ergens mee geholpen hebt.

Pas toen kalmeerde hij en zij rustig maar, koel je hoofd... Ik maakte maar een grapje. Ik zal met Selma, Su en Adelmo praten zodat we je kunnen helpen.

En zo begon hij, zelfs tegen zijn zin, te helpen.

Niet uit **spontane empathie**, maar omdat hij werd geroepen tot een verantwoordelijkheid **die hij lang had genegeerd**.

Het Gebed Dat de Hemel Raakte

Een van de meest gedenkwaardige nachten van mijn geloof, **we hadden geen avondeten**, niets om te eten. Geen muntje voor brood de volgende dag. **Een lege voorraadkast en een beklemd hart**.

Die avond, voor het slapengaan, sprak ik met God:
- Goedenavond, Hemelse Vader, zegen? Vandaag ga ik een beetje verdrietig slapen. Niet omdat ik niet heb gegeten, maar omdat ik weet dat er morgen misschien ook niets is. Ik weet dat als U wilt, U eten uit de hemel kunt laten vallen, zoals U deed voor het

volk in de woestijn. Ik weet dat dat vandaag niet zo normaal zou zijn, maar als U iemands hart wilt raken om eten te brengen... dan weet ik dat U dat zult doen. In Jezus' naam, amen.

En toen **ging ik slapen**. Want wie geloof heeft, **raakt niet in paniek, die rust**.

Toen de Voorziening op de Deur Klopte

De volgende ochtend werd ik wakker van **iemand die op de deur klopte**.

Ik deed open en daar stond een **boodschappentas vol eten**.

Ik keek omhoog en dankte God.

Ik zag Mevrouw Maria, de zus van meneer Abel, weglopen. Ze keerde terug en zei: - Ik heb de voorraad van vorige maand uit mijn kast gehaald en voor jullie gebracht, want ik ga vandaag boodschappen doen voor deze maand.

Het was meer dan een gebaar, **het was een wonder**.

Eerst dankte ik God, daarna haar.

Want **dezelfde God die manna in de woestijn stuurde**, stuurt ook antwoorden via handen die we niet verwachten.

Een nieuw begin

Enkele dagen later vroeg mijn vader of ik bij mijn **zus Su** wilde gaan wonen om voor **haar jongste dochter te zorgen**. De school was dichtbij haar huis, dus er waren geen vervoerskosten. Ik overlegde met mijn moeder. Ze stemde toe.

En weer ging er een deur open. Niet uit gemak... maar omdat **God stilletjes elke stap aan het leiden was**.

Reflectie

Niet elk wonder komt met trompetten. Soms komt het met **een boodschappentas die tegen de deur leunt**.

De vloer was van zand. Het toilet was geleend. Maar het geloof was diep en de hemel zweeg niet.

“Roep tot Mij, en Ik zal antwoorden...”

En Hij antwoordde. Via de handen van Mevrouw Maria. Via de steun van mijn vaders familie. Via de onverwachte weg die openging toen alles gesloten leek. Op die dag leerde ik: **De hemel heeft geen spektakel nodig om te helpen alleen geloof**. En toen de honger wilde aankloppen... **klopte God eerst met de voorziening**.

Hoofdstuk 7: Zorg Die Me Verraste

“Kinderen, laten we niet liefhebben met woorden of met de tong, maar met daden en in waarheid.” — 1 Johannes 3:18

Ik ging bij mijn zus **Su** wonen om een eenvoudige en heel concrete reden: **ze had iemand nodig om voor haar jongste dochter te zorgen en een beetje in huis te helpen.** Dat gebeurde kort nadat **Lalá**, Su's moeder, verhuisde naar een appartement dat ze van mijn zus **Selma** had gekregen.

Su had een nieuwe routine op zich genomen om haar tijd tussen werk en kinderen te verdelen. Zelfs moe aan het eind van de dag, hield ze een liefdevolle discipline aan:

de lunch stond klaar, de pap was apart gezet, en in elke taak zat zorg en genegenheid.

Overdag hielp ik waar ik kon. 's Morgens bleef ik bij haar dochter. 's Middags bracht ik haar naar de kleuterschool en liep daarna door naar het Instituto Padre Miguelinho, de school waar ik studeerde, vlakbij. Het was een lichte wandeling, maar vol betekenis: **elke stap werd gedragen door het geloof dat me voortbewoog en de hulp die me omringde.**

Hulp Via de Handen van Broers en Zussen

Kort na de verhuizing begon de hulp te komen subtel, maar vol intentie.

Su gaf me het uniform van haar oudste dochter, die ook op dezelfde school had gezeten.

Selma kocht mijn schoolspullen met gulheid.

Adelmo hielp me met de lesmaterialen wanneer ik ze nodig had.

In die tijd begreep ik: **voor het eerst hielp mijn vader me... Niet met woorden of directe aanwezigheid, maar via de kinderen die hij had grootgebracht en die ervoor kozen om voor mij te zorgen.**

Ontmoeting met Lalá De Moeder Die Me Met Haar Hart Omarmde

In die periode beleefde ik iets wat ik tot op vandaag als een geschenk uit de hemel beschouw: Ik leerde een van de meest bijzondere mensen uit mijn leven kennen: **Lalá**, de eerste vrouw van mijn vader, moeder van Selma, Su en Adelmo.

Ze had ook **Adeilton** opgenomen, zoon van mijn vader met een andere vrouw. Die vrouw kon hem niet opvoeden en gaf de baby aan mijn vader, die hem

toevertrouwde aan mijn grootmoeder Júlia. Mijn grootmoeder was buurvrouw van Lalá, dus groeide Adeilton op in dezelfde achtertuin, samen met zijn broers.

Ik herinner me dat Lalá met tederheid vertelde: “Hij was zo klein. Hij zag de anderen mij ‘mama’ noemen... en begon dat ook te doen. Ik liet het toe. Ik nam hem op. Ik zorgde voor hem.”

Met datzelfde hart vol tederheid **ontving ze mij**. Zonder wantrouwen. Zonder oordeel. Met respect, genegenheid en zachtheid. Zonder barrières. Ze praatte graag met me, luisterde aandachtig, en liet me voelen dat ik deel uitmaakte van iets goeds.

Op een dag zei de metselaar die bij haar werkte: “Wat lijkt ze veel op Selma.”

En Lalá, met de wijsheid die alleen wie liefheeft bezit, antwoordde: “Als ze op Selma lijkt, dan is ze mijn dochter.”

Die zin, uitgesproken als iemand die werelden verandert zonder lawaai, **liet me voelen dat ik erbij hoorde**.

De Tafel Die Me Verwelkomde

Op zondag kwamen de kinderen samen bij Lalá voor het beroemde **familie etentje**. Soms was ik er ook bij, want in het eerste jaar dat ik bij hen woonde, ging ik elk weekend naar mijn moeder.

Ze behandelde me met zachtheid, met tederheid als iemand die begrijpt dat familie meer is dan genetica, **het is verwelkoming en keuze**.

In tijden gekenmerkt door afwezigheid, harde woorden en lange stiltes... **was Lalá als een zachte bries**. Zo eentje die stil aankomt, maar diepe heimwee achterlaat als ze vertrekt.

Brief Aan Lalá

Lieve Lalá,

Ik schrijf met tederheid om u te bedanken. Voor alles wat u was, zonder het te hoeven zeggen. En voor alles wat u deed, zonder iets terug te verwachten.

U bent zo iemand die als een **zachte bries** komt... en **diepe heimwee** achterlaat als ze vertrekt. Ook al kwamen we uit verschillende familiepaden, u behandelde me als uw dochter. U keek nooit met

oordeel. U bouwde geen muren. Integendeel: **u nodigde me uit om binnen te komen.**

De zondagen waarop iedereen samenkwam en ik er ook bij hoorde... Het taartje op mijn verjaardag... De gesprekken zonder haast...

Alles was een **omhelzing zonder naam, pure genegenheid, helende aanwezigheid.**

Toen de metselaar zei dat ik op Selma leek, was uw antwoord zo vol wijsheid en liefde: "Als ze op Selma lijkt, dan is ze mijn dochter."

Daar, tussen woorden zonder opsmuk, **voelde ik me thuis.**

Lalá, u was tijdelijk **thuis voor mijn ziel, het** soort moeder dat niet hoeft te baren om te voeden. Dank u dat u een **schoot was zonder eisen, genegenheid zonder formaliteit, liefde zonder voorwaarden.**

Ik bewaar u in een heel mooie lade van mijn herinneringen. En ik bid dat God u heeft beloond met alles wat alleen Hij kan geven: **eeuwige rust, goddelijke eer en vermenigvuldigde dankbaarheid.**

Met blijvende liefde, **Aninha**

Reflectie

Er zijn momenten in het leven waarop God geen antwoorden stuurt... maar mensen.

En in die tijd omringde Hij me met gebaren die genezing brachten: een nieuw schrift, een warme maaltijd, een blik vol verwelkoming.

De liefde die ik ontving kwam niet uit grote woorden, maar uit eenvoudige daden van die daden die alleen wie echt lief heeft kan geven.

Met deze broers en zussen, en met Lalá, ontdekte ik dat erbij horen niet wordt opgelegd... maar aangeboden.

Ik ben diep dankbaar voor de familie die God om mij heen heeft getekend: gemaakt van genegenheid, keuze en aanwezigheid.

Elk gebaar, elke zorg, elke liefdevolle stilte, alles was zorg die me verraste en die ik met eeuwige tederheid bewaar.

Dank U, Heer, voor de banden die niet geërfd zijn... maar opgebouwd.

Hoofdstuk 8: Wachten Met Doel

“Voor alles is er een vastgestelde tijd, en er is een tijd voor elk voornemen onder de hemel.”

— **Prediker 3:1**

In 2003 zat ik in het derde jaar van de tweede graad (het zesde jaar van het VWO in Nederland). De meeste van mijn vriendinnen hadden al een vriendje, en sommigen waren al seksueel actief. Maar eerlijk gezegd voelde ik me daar nooit door onder druk gezet. Ik deed nooit iets alleen omdat “iedereen het al gedaan heeft.”

Ja, ik had al een paar vriendjes gehad. Maar telkens als de relatie intiemer begon te worden, duurde het niet lang voordat het eindigde. Het was alsof iets in mij zei:

“Dit is niet voor nu.” “Dit is niet de juiste man.”

En ik gehoorzaamde die innerlijke stem. Diep vanbinnen voel je het. En het is niet alleen gevoel. Het is geestelijk onderscheidingsvermogen. Het is wanneer je hart vraagt: “Heer, is dit het?” En als het antwoord niet met vrede komt, weet je: **het is het niet.**

Vanaf jonge leeftijd begreep ik dat mijn lichaam een tempel is van de Heilige Geest (**1 Korintiërs 6:19**).

Het is niet iets om zomaar weg te geven en zeker niet aan zomaar iemand. De Bijbel is duidelijk: Gods plan is dat seksualiteit plaatsvindt binnen het huwelijk als uiting van verbond, toewijding en ware liefde.

“Vlucht weg van seksuele immoraliteit. Alle andere zonden die iemand begaat zijn buiten het lichaam; maar wie seksueel zondigt, zondigt tegen zijn eigen lichaam.”

— **1 Korintiërs 6:18**

Ik droomde van een echt huwelijk met een man die ouder was dan ik, met stabiliteit, geloof en het verlangen om een gezin op te bouwen. Voor mij was daten nooit een tijdverdrijf. Ik zag het altijd als voorbereiding op het huwelijk, niet als een fase van emotionele of fysieke experimentatie.

Kussen had ik al gedaan. Maar seks? Nee. Niet uit angst maar uit overtuiging. De overtuiging van iemand die Gods Woord kent, zichzelf respecteert en waardeert.

En vandaag, als ik terugkijk, kan ik met helderheid zeggen:

Als ik toen al het Bijbelse inzicht had dat ik nu heb, had ik zelfs geen kus gegeven voor het huwelijk. Want zelfs een kus kan verlangens opwekken die niet

gevoed mogen worden buiten het verbond. “*Wek de liefde niet op voordat het tijd is.*” — **Hooglied 2:7**

Ik zag geen voordeel in me overgeven uit eenzaamheid of druk. Ik wist dat de juiste liefde zou komen op Gods vastgestelde tijd.

En die kwam.

Ik herinner me een vriendin die een relatie begon met een klasgenoot. Toen ze het me vertelde, vroeg ik zonder filter:

“Meisje, heb je echt nagedacht over de gevolgen? Wat voor toekomst zie je met hem? Hij heeft zijn studie nog niet eens afgemaakt...”

Later raakte ze jong zwanger, moest snel volwassen worden, bleef bij haar ouders wonen... en kort daarna gingen ze uit elkaar.

Ondertussen bleef ik standvastig. Met vrede in mijn hart. Met vertrouwen in wat God voor mij had voorbereid.

Ik haastte me niet.

Ik wachtte.

En ik werd beloond.

Boodschap Aan Alle Meisjes

Wachten is geen domheid. Je bewaren is niet ouderwets. Het is Bijbels. Het is eer. Het is gehoorzaamheid.

Daten met doel is een teken van geestelijke volwassenheid. De wereld zal proberen je te overtuigen dat “iedereen het doet”, dat “het geen kwaad kan.” Maar de waarheid is dat Gods plan nog steeds hetzelfde is:

Zuiverheid vóór het huwelijk. Verbond vóór intimiteit. Liefde die opbouwt, niet die verbruikt.

En ja, zelfs een kus kan wachten. Want ware liefde hoeft niet gehaast te worden.

Ze respecteert grenzen. Ze wacht op het verbond.

Ware liefde, die van God komt, komt nooit te laat.

Ze komt precies op tijd. En als ze komt... herken je haar. Want Gods vrede komt nooit met twijfel.

Reflectie

Wachten is een van de grootste bewijzen van geloof.

In een wereld die haast waardeert, vertrouwt degene die kiest om te wachten op Gods timing.

Je hoeft je niet te haasten om waarde te bewijzen.

Je hoeft je niet over te geven om je geliefd te voelen.

Jouw identiteit ligt in Christus niet in de verwachtingen van anderen.

“Gezegend zijn de zuiveren van hart, want zij zullen God zien.”

— Matteüs 5:8

Wanneer we vertrouwen op het doel en onszelf met wijsheid bewaren, komt er **zegen** geen **bagage**.

En het mooiste?

God eert elke keuze die gemaakt is met een hart dat afgestemd is op Zijn wil.

Hoofdstuk 9: Onder de Brug, onder Gods Hand

*“De HEER is nabij voor wie gebroken van hart
is, Hij redt wie verslagen van geest is.”*

— Psalm 34:18

In het huis van **mijn zus Su** leek alles lichter. Ik zorgde voor haar jongste dochter, en de vader van het meisje betaalde me daarvoor. Ik had gegarandeerd eten, schoolmateriaal dat mijn broers en zussen verzorgden, en een veilig dak boven mijn hoofd. Ik zag geen reden om dat geld aan mezelf uit te geven.

Elk weekend ging ik mijn moeder bezoeken en gaf haar alles wat ik verdiende. Ik voelde vreugde omdat ik haar kon helpen. Maar helaas was de sfeer niet altijd licht.

Bij elk bezoek kwam hetzelfde gezeur over mijn vader. Mijn moeder sprak altijd slecht over hem. Ik was gewend om stil te luisteren, maar op een dag maakte ik de “fout” om te zeggen wat ik dacht:

- Mam, u hoeft niet zo over mijn vader te praten. Ik heb gewoon een vader nodig. Als hij echt zo erg is als u zegt... waarom kreeg u dan twee kinderen met hem? Ik heb daar niets mee te maken.

Ze was diep gekwetst. Ze zei dat ik moest vertrekken.
Dat ik maar bij hem of zijn familie moest gaan wonen.

Ik ging. Maar ik bleef terugkomen in het weekend.
Uit respect. Uit liefde.

Op een dag zei ze dat ze verdrietig was omdat mijn oudste zus het huis zou verlaten om op zichzelf te gaan wonen. Ik probeerde haar te troosten: - Geeft niets, mam. Ik kom hierheen om bij u te zijn.

Maar ze antwoordde: - God verhoede! Blijf maar aan die kant, bij je vaders familie of bij hem. Ik wil jou hier niet terug.

Ze zei dingen die me de grond onder de voeten deden verliezen. Een keer zei ze serieus: - Als ik sterf, gaat het huis in Bom Pastor naar mijn dochter Gle, en dat in Zona Norte naar mijn zoon.

Ik durfde te vragen: - En ik, mam? Ze antwoordde vastberaden: - Jij komt op straat. Of ga maar bij je vader wonen, of bij zijn familie.

Ik was kapot. Maar toch bleef ik haar in het weekend bezoeken.

Soms kwam ik terug naar Su's huis met een beklemd hart. Ik ging in een hoekje zitten en huilde in stilte.

Tijdens een van die weekenden ging ik de buurvrouw begroeten die me een jaar lang had opgevangen. Mijn moeder zei dat deze vrouw een affaire had gehad met mijn vader toen ze nog samen waren. Men zei dat haar dochter, bijna even oud als ik, ook een kind van mijn vader was.

Het meisje maakte er grapjes over. Ze vroeg hem om zegen, noemde hem “papa”, en hij reageerde alsof het normaal was.

Die dag ging ik praten met die familie, die buiten voor hun huis zat. Toen ik terugkwam, werd ik verrast: **Mijn moeder sloeg me in het gezicht.**

Ik viel op bed. Ze kwam bovenop me en bleef me slaan. Ze stopte pas toen mijn broer haar tegenhield en zei dat ik moest vertrekken.

Ik ging weg met een bloedende neus en een gebroken hart.

Ik stapte in een bus zonder bestemming. Ik reed de hele route. Ik stapte uit onder een viaduct. Ik zat daar, keek naar beneden.

Ik wilde sterven.

Het was niet de eerste keer dat verdriet me ziek maakte. Ik herinner me dat mijn oma me niet zag en een andere weg nam. Zelfs toen ze terugkwam om met me te lopen, **werd ik ziek, had koorts en hoofdpijn.**

Mijn verdriet vond altijd een plek in mijn lichaam.

Onder dat viaduct dacht ik eraan om te springen.
Maar een stem sprak in mij: - Als je springt, ga je niet
dood. Het ergste wat er gebeurt is dat je je been
breekt.

En ik dacht: - Oei, wat een schaamte! Ik zie het al
voor me, iedereen kijkt, ik word gered... Dat wil ik
niet.

Toen begon er een lied in mij te spelen, Shirley
Carvalhaes, Er is een uitweg.

♪ “Van ver zag ik je staan, Aan de rand van de
weg, Neergeslagen en zonder richting...” ♪

Elk vers leek alsof God rechtstreeks tot mijn hart
sprak.

En daarna hoorde ik: - Sta op en ga naar het huis van
je **zus Su**. Als je daar aankomt, zul je met vreugde
ontvangen worden.

Ik liep van Baldo naar Alecrim. En toen ik aankwam,
ontving Su me met **aanstekelijke blijdschap**.

Het leek alsof ze voelde wanneer iemand zich niet
goed voelde. Ze probeerde me op te vrolijken met
woorden, gebaren en aandacht.

Ik ben God dankbaar voor haar leven.

Ze behandelde me zo goed dat zelfs haar eigen kinderen soms jaloers werden. En ik, verlegen, probeerde dat niet te laten merken.

Maar God wist het. Op dat moment **had ik die aandacht nodig.**

Ik bleef mijn moeder in het weekend bezoeken.

Aan het eind van het jaar, zoals gewoonlijk, ging ik naar haar huis, ik bracht altijd de jaarwisseling met hen door.

Maar toen ik aankwam, waren ze net op weg naar Ponta Negra met het vriendje van mijn zus.

Mijn moeder keek me aan en vroeg: - Wat kom je hier doen?

Ik antwoordde: - Ik kwam de jaarwisseling met jullie doorbrengen.

Ze zei: - In die kleding?

Ik zei: - Ja.

En zij: - Waarom heb je geen nieuwe kleding gekocht?

Ik: - Omdat ik al het geld dat ik verdien aan u geef.

Zij: - Was dat alles?

Ik: - Ja.

Zij: - Dan ga je niet mee.

Ik voelde diepe droefheid, hield mijn tranen in en vroeg haar tenminste de deur te openen zodat ik daar kon slapen. Maar ze wilde me niet binnenlaten.

Pas na veel aandringen van mijn zus deed ze de deur open.

Ik bracht die jaarwisseling zo door: **Liggend in een hangmat, huilend.**

Mijn lichaam stil. Maar mijn hart smeekte om geborgenheid.

Reflectie

Niet elke vader is aanwezig, maar het hart van een kind vindt wegen om de afwezigheid te overleven. En het mijne vond die weg al vroeg: **in de relatie met God als Vader.**

Sinds mijn vierde praat ik met Hem overal, op elk moment. Ik vertel Hem mijn dingen, vraag of Hij kijkt, deel gevoelens, gedachten, dromen... op de puurste manier waarop een dochter met haar Vader kan praten.

Toen de wereld me pijn deed, toen mijn moeder me afwees, toen mijn huis een strijdveld werd, was Hij het die me troostte met muziek, met innerlijke stem, met richting in het donker.

Ik had geen rituelen nodig om te leren bidden. Ik leefde al in gebed, in gesprek, in overgave, in vertrouwen.

Het was die constante aanwezigheid die me weerhield van de sprong onder het viaduct. Die me optilde uit de hangmat waarin ik huilde tijdens oudjaar. Die me leidde naar het huis van mijn zus Su zoals een Vader een dochter bij de hand neemt.

Want zelfs toen alles mijn identiteit leek te vernietigen, **bevestigde Hij dat ik Zijn dochter was.**

Elke verborgen traan, Hij zag ze. Elke stille onrechtvaardigheid, Hij verzamelde ze. Elke diepe wens om een thuis te hebben, Hij noteerde ze.

En in dit hoofdstuk van mijn leven begreep ik het voorgoed: **Niet elke dochter heeft een vader op aarde. Maar elke dochter die roept, heeft een Vader in de hemel. En wanneer je opgroeit in afwezigheid...**

groeit God als aanwezigheid. Zelfs onder de brug... **was ik onder Gods hand.**

Hoofdstuk 10: Toen Geluk Tijdelijk Was, Maar God Blijvend

“Geef mij opnieuw de vreugde van Uw heil, en ondersteun mij met een gewillige geest.”

— **Psalm 51:12**

Rond mijn zeventiende stond ik op het punt om wegen in te slaan die niet van mij waren. In die tijd vroeg alles in mij om antwoorden en alles om me heen bood alleen ruis.

Vanaf mijn kindertijd werd mij geleerd om niet met mijn vader te praten. Mijn moeder verbood het. In de gesprekken om ons heen **was hij altijd de negatieve figuur**. Maar in mij groeide iets met elk stil moment: **het verlangen om een vader te hebben.**

Ik wilde geen excuses. Geen verhalen over wat hij wel of niet had gedaan. **Ik wilde gewoon die band, hoe gebroken ook, hij was nog steeds van mij.**

Het was mijn moeder die toestond dat ik hem zou opzoeken. Zij stemde er zelfs mee in dat ik bij mijn halfzus Su zou gaan wonen. Maar ondanks die beslissing, telkens als ik in het weekend terugkwam... **opende ze de wonderen opnieuw met dezelfde woorden.**

Hetzelfde minachting. Dezelfde verhalen. Hetzelfde oordeel over een man die ik nauwelijks zelf kende.

Tot ik op een dag **sprak**.

Ik zei wat ik al jaren met me meedroeg: - Ik wil gewoon een vader. Het maakt niet uit wat hij heeft gedaan of nagelaten.

Daar werden woorden breekpunten. Het antwoord was geen omhelzing. **Het was een uitzetting**.

Mijn moeder stuurde me weg. En voor het eerst voelde het meisje dat altijd regels en een dak boven haar hoofd had, **zich te vrij en dat deed pijn**.

Ik werd opgevangen door mijn zus Su. Maar vanbinnen was er een zoektocht.

Een poging om dat lege gevoel op te vullen. En ik begon met alcohol, als afleiding, als ontsnapping.

Een tijdlang probeerde ik de pijn te verbergen achter drank. Ik was dronken zonder het te beseffen, zoals die dag bij mijn vriendin thuis, pitu gemengd met valse lachjes.

En toen de waarheid kwam... kwamen oordeel, spijt en leegte mee.

Mijn broer Adeilton dronk ook in het weekend. En ik was er bijna **in meegegaan als levensstijl.**

Maar door Gods genade leerde ik iets diepgaands:

Op elke plek, in elke toestand, in elke situatie... God is bij mij.

Mijn moeder heeft me misschien verlaten, maar **God heeft me nooit alleen gelaten.**

Hij was het die me redde. Die me troostte. Die me leerde dat ware vreugde **niet uit glazen komt, maar uit gemeenschap.**

Vandaag drink ik niet. Niet omdat het een regel is...

Maar omdat **ik me herinner welke pijn de alcohol probeerde te verbergen.**

En ik kies ervoor om helder te leven. Zelfs als het pijn doet, **in plaats van te doen alsof met lachjes die niets genezen.**

Reflectie

De vrijheid die God weet te genezen

Afwijzing kan komen van degenen die je het leven gaven. Maar zorg komt van de God die je kracht geeft **om voorbij de pijn te leven.**

Vrijheid zonder structuur is beangstigend. Liefde die je verlangt maar niet ontvangt, doet pijn. Maar Gods aanwezigheid geneest zonder emotioneel cv vereisen.

Als jij ooit het zwijgen werd opgelegd... Als je ooit werd afgewezen omdat je een band wilde die je nooit had... **Je bent niet alleen. En je hoeft niet te blijven breken om te bewijzen dat het pijn doet.**

“De HEER is nabij voor wie gebroken van hart is.” — Psalm 34:18

Hij was bij mij in dat huis, in dat gesprek, in die uitzetting, in dat glas.

En Hij is er nog steeds.

Als blijvende aanwezigheid wanneer alles tijdelijk lijkt.

Hoofdstuk 11: Als gebaren luider spreken dan woorden

“Gelukkig is hij die de God van Jakob tot hulp heeft, wiens hoop rust op de HEER, zijn God.”

— Psalm 146:5

In 2004 bleef ik wonen bij mijn **zus Su**, die altijd mijn steunpunt was, mijn referentie voor genegenheid.

In juli werd ik **18**, en zij, vol enthousiasme, organiseerde een **klein feestje** voor mij. Simpel, maar vol liefde.

Ik zal nooit de vreugde vergeten die ik voelde. Ik voelde me **geliefd, verwelkomd, gevierd**. Het was alsof die dag zei: - Jij verdient het om te leven. Jij verdient het om gezien te worden.

Ik ben God dankbaar voor het leven van Su voor elk goed moment, elke mooie herinnering, elk woord en elk gebaar dat ze me met haar hele hart gaf.

Tijdens de jaarwisseling van **2004 naar 2005** ging ik naar het huis van **Lalá**. Ik dacht er niet eens aan om uit te gaan. Ik wilde gewoon rustig bij haar zijn. Zoals altijd behandelde Lalá me met **respect, zachtheid en oprechte aandacht.**

Maar vanbinnen droeg ik nog steeds de pijn van de vorige jaarwisseling. Die nacht waarin mijn moeder me zelfs de toegang tot haar huis weigerde, mijn kleding bekritiseerde, me verhinderde om bij hen te zijn en pas de deur opende na aandringen van mijn zus.

Dat deed pijn. Maar ik **sprak er nooit over**. Ik wilde niet dat mensen mijn moeder zouden veroordelen. Ik had altijd **veel respect voor haar**.

Ik huilde in stilte. Slikte de pijn weg. Zweeg over het afwijzen.

Ik herinner me dat ik ooit iets vertelde aan mijn zus over iets wat mijn moeder had gedaan. En zij zei:
- Aninha... je had je moeder moeten aangeven bij Jeugdzorg.

Maar ik antwoordde: - God verhoede dat ik zoiets zou doen. Ze is mijn moeder. Ze mag met mij doen wat ze wil.

Ik wist dat **God alles onder controle had**. Ik wist dat Hij alles zag. En ik geloofde diep in het Bijbelse gebod: "Eer uw vader en uw moeder."

De Bijbel **zegt niet dat we hen alleen moeten eren als ze goede ouders zijn.** Ze zegt gewoon: **“Eer.”**

Dus koos ik ervoor **om mijn deel te doen.** Want als je je pijn aan de hemel geeft, **zorgt God voor de rest.** Die jaarwisseling zag Lalá me teruggetrokken zitten en zei: - Ga een wandeling maken met Selma op het strand.

Ik antwoordde vriendelijk: - Nee, Lalá. Dank je.

Ze vroeg: - Waarom niet?

En ik zei: - Omdat ik geen nieuwe kleding heb.

In die tijd, door mijn opvoeding, geloofde ik dat het bijna een regel was om nieuwe kleding te dragen op oudejaarsavond.

Toen ging Lalá naar haar naaihoekje. Ze zocht tussen de stoffen, vond een **mooie witte blouse**, naaide die ter plekke met een zachte glimlach en zei: - Klaar. Hier is het. Nu kun je gaan.

Ze belde Selma en vroeg haar om me op te halen. Het was een klein gebaar... Maar **vol zorg, respect en vrijgevigheid.** En wat ik in mijn hart bewaar is dit: De manier waarop Lalá me altijd zag. Hoe ze me eerde. Zelfs in de details.

Brief aan mijn nichtje

Lieve Ast,

Ik schrijf deze brief in **2004**, met een hart vol herinneringen die nooit zullen vervagen.

De kans om voor jou te zorgen was en is nog steeds een geschenk van God voor mij. Sinds ik klein was, droomde ik ervan om een kind te adopteren. En ook al is dat nooit formeel gebeurd, **God gaf mij jou.** Want voor jou zorgen was altijd alsof ik voor een **dochter zorgde.**

Ik herinner me de keren dat ik je naar het ziekenhuis bracht, tijdens je epileptische aanvallen. De zorg in de nachten, zodat je moeder kon slapen. De stappen van je kindertijd die ik met liefde volgde. Het was nooit werk. Het was een missie. **Het was pure liefde.**

In 2004 was ik 18. Jij was 4.

Voor we naar het huis van mijn **zus Su** gingen om mijn verjaardag te vieren, daar bij moeder thuis maakte ik een grapje met jou, ik vroeg je om me “mama” te noemen. Je moeder hoorde het en vond het niet leuk. Ik respecteerde dat. Ik drong niet aan.

Maar onderweg, uit het niets, **noemde je me**
“mama” met dat lieve, spontane stemmetje dat
alleen jij hebt.

En dat werd **ons geheim**. Onze band is onzichtbaar,
maar sterk.

Je was altijd welkom bij mij en bij je oma. Je was
nooit een last. Je was vreugde. Je was een missie van
zorg en eer.

Ik hou van je als mijn eerste dochtertje. Mijn eerste
nichtje.

Mijn eerste “ja” tegen liefde die zorgt.

Ik bid dat God je leidt met
onderscheidingsvermogen. Want niet altijd is het
woord van wie we liefhebben de waarheid. En
volwassenheid helpt ons om verder te kijken.

Vraag God om wijsheid. Want Hij geeft. Hij geeft
altijd.

En ik blijf hier, **biddend, liefhebbend, hoopvol**.

Met genegenheid,

Je tante Gleane

Reflectie

Er zijn mensen die genezen zonder een woord te zeggen. Die verborgen pijn opmerken en troost bieden met zachtheid.

Mijn **zus Su**, met haar kleine verjaardagsfeestje, herinnerde me eraan dat ik het verdien om te leven. Lalá, met haar witte blouse, herinnerde me eraan dat ik het verdien om licht te wandelen.

En God, die alles van boven zag, herinnerde me in stilte:

“Dochter, Ik ga je nog verrassen.”

Want in die tijd sprak ik al met God als Vader. Ik deelde mijn gevoelens, vroeg of Hij keek, gaf me volledig over, zelfs zonder alles te begrijpen.

En Hij zag. Hij zag mijn dankbaarheid voor de gebaren. Hij zag mijn geloof in de kleine dingen. Hij zag mijn verwachting zonder eisen. Hij zag ook mijn stilte tegenover de onrechtvaardigheden die ik verkoos niet te onthullen.

Want zelfs toen mijn moeder me afwees in moeilijke momenten, wilde ik nooit dat ze werd veroordeeld.

Ze is mijn moeder. En dat was altijd genoeg.

Ik begrijp dat eer niet afhangt van het gedrag van anderen **het is een keuze die voortkomt uit gehoorzaamheid aan God.**

De Bijbel zegt niet dat we onze ouders alleen moeten eren als ze goed zijn. Ze zegt gewoon:

“Eer.”

En dat deed ik. Ik vertrouwde. Ik koos ervoor om mijn deel te doen. En liet God voor de rest zorgen.

In dat jaar leerde ik dat niet elke belofte begint met een profetisch woord... sommige beginnen met een witte blouse, genaaid met liefde. Met een deur die opengaat uit mededogen. Met een stilte vol respect.

Zelfs zonder te weten wat 2005 zou brengen, wist ik het al zeker:

Gods liefde was bezig het volgende hoofdstuk te maken.

Hoofdstuk 12: Als de Hemel een Nieuw Begin Fluistert

“Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan; zie, het nieuwe is gekomen!”

— 2 Korintiërs 5:17

Het jaar **2005 begon rustig.** Ik herinner me een middag waarop ik met mijn vader liep van het huis van Su naar het huis van Lalá, daar in de straat van de markt in Alecrim. Hij keek naar de genegenheid die ik voor Lalá had en zei, bewonderend en plagend:

- Tegenwoordig lijkt ze wel een heilige... Heilige Salomé.

Op dat moment antwoordde ik vastberaden: - Papa, alsjeblieft, zeg niet eens dat Lalá blank is. Ik accepteer niet dat u iets over haar zegt, hoor.

Hij was verbaasd: - Oei, is het zo?

En ik sloot af met helderheid: - Ja, zo is het.

Hij respecteerde het. **Hij zei niets meer.**

Verdedigen is Eren

Ik heb mijn vader nooit verteld dat ik uit het huis van mijn moeder was gezet omdat ik hem verdedigde. Ik vond het niet nodig. Die beslissing was van mij en hij had geen schuld aan de pijn die daarna kwam.

Ik kon nooit kritiek verdragen tegen **mensen van wie ik houd, bewonder en respecteer**. Zelfs in de moeilijkste momenten bleef ik trouw aan mijn houding: **eren wie voor mij zorgt en wie mij positief heeft geraakt**.

Deuren Die Sloten

Maar in datzelfde jaar gingen sommige **deuren open... en andere sloten**.

Mijn zus **Su raakte haar baan kwijt**. Met drie kinderen en als alleenstaande moeder kon ze me niet langer onderdak bieden.

Ik ging toen mijn broer **Adeilton** helpen, die net vader was geworden. De intentie was goed, maar **samenleven werkte niet**.

Zijn vrouw, die niet goed kon koken, hoorde hem mijn eten prijzen. **Ze werd jaloers**. Zei dat ze me niet meer nodig had. Besloot haar baan op te geven

om voor de baby te zorgen. Ik moest een andere plek zoeken.

Van Oppas tot Manusje-Van-Alles

Ik kwam terecht in het huis van de **zus van een buurvrouw van mijn broer**, zij had ook een baby.

In het begin kwam ik alleen om voor **het kind te zorgen**. Maar toen ik aankwam, deed ik alles:

voor de baby zorgen, met de hand de was doen, het huis schoonmaken, koken, en zelfs als secretaresse werken in haar uitzendbureau.

Ze betaalde me **R\$150 per maand**. Later ontdekte ik dat de vader van het kind **R\$300** gaf en zij hield de helft.

Ze had een controlerende houding. Ze hield ervan zich superieur te voelen.

Het Koekje, Het Bevel, De Schreeuw

Op een dag pakte ik een **koekje uit de koelkast**. Ze klaagde, zei dat ik **niet mocht eten**.

Een andere dag, terwijl het **avondeten op het vuur stond**, de **was werd gestreken** en de babykleding

in de week lag, kwam ze binnen schreeuwend: - Stop alles en ga nu de was doen!

Ik legde rustig uit dat ik alles tegelijk deed. **Ze wilde niet luisteren.**

Ze schreeuwde. **Zette me eruit. En betaalde me die maand niet.**

Ik pakte mijn tas met kleren. **Ging terug naar het huis van mijn zus Su.**

Opnieuw Verwelkomd Door Geloof

Door Gods genade ontving Su me opnieuw.
Nog een keer.

Nog een moment.

Nog een nieuw begin.

En kort daarna... gebeurde **er iets verrassends.**

Want als **God iets bepaalt, is er niemand die het kan tegenhouden.**

Reflectie

Er zijn mensen die we verdedigen, zelfs als ze ons niet verdedigen. Er zijn banden die we beschermen, zelfs als ze ons breken. En er zijn liefdes die, hoe moeilijk ze ook zijn, heilig blijven.

Ik koos ervoor om mijn moeder te eren, zelfs toen ik werd genegeerd. Ik koos ervoor om mijn vader te respecteren, ook al vertelde ik hem niet over de gevolgen van mijn verdediging. Ik koos ervoor om Lalá te beschermen, zelfs tijdens een grap. En ik koos ervoor om stil te blijven toen de vernedering me probeerde te verkleinen.

Want ik wist dat **God alles zag**. En als je op de hemel vertrouwt, hoeft gerechtigheid niet geëist te worden, ze gebeurt gewoon.

Zelfs toen ze me eruit gooiden zonder te betalen, was Hij mijn toevlucht. Zelfs toen ik nergens heen kon, bereidde Hij een plek van troost. Zelfs toen woorden me probeerden te kwetsen, **versterkte Hij mijn identiteit**.

Eer is geen zwakte. Het is **geloof in actie**. En zelfs als alles om je heen instort, gebeurt er iets achter het gordijn. Iets wat niemand ziet. Maar dat zich snel zal openbaren. Want als de hemel fluistert over een nieuw begin... **kan de wereld het niet tegenhouden**.

Hoofdstuk 13: Drie Kussen en Een Roep in het Hart

"Het hart van de mens plant zijn weg, maar de Heer bepaalt zijn stappen." — Spreuken 16:9

In januari 2006 woonde de schoonmoeder van mijn neef, **mevrouw Fa**, al in Nederland. Maar ze besloot haar burgerlijk huwelijk te houden in **Natal-RN**, en haar kerkelijk huwelijk in **Recife/PE**, haar geboortestad.

Jules was de **enige vriend van de bruidegom die uit Nederland kwam om deel te nemen**. En het was **op de eerste dag van zijn aankomst** dat ik hem ontmoette.

We zaten allemaal op de **stoep van haar huis**, genietend van de avond een typische scène uit een Noordoostelijke buurt, met luchtige gesprekken en een zachte bries.

En zodra ik die man zag, dacht ik: "Wauw, wat een knapperd."

Blauwe ogen, een kuilje in zijn kin, gespierd lichaam...

Hij viel op zonder moeite. Maar het was niet alleen zijn uiterlijk. Er was iets in zijn aanwezigheid, een bijzondere rust, die mijn hart leek te raken zonder iets te zeggen.

Toen kwam hij naar me toe en begroette me met **drie kussen**.

Op dat moment **kreeg ik vlinders in mijn buik**. Het was een vreemde sensatie, alsof er iets vanbinnen bewoog. Ik begreep het niet. Vond het gedurfd, maar later hoorde ik dat drie kussen in Nederland heel normaal zijn. Hahaha!

De volgende dag liep ik door de **São Paulo-straat** in de wijk Alecrim, waar hij verbleef. De vriendin van mijn neef zag me en nodigde me uit om met hen naar het centrum van Alecrim te gaan. **Ze zei dat Jules wat dingen wilde kopen**.

Ik vroeg wie er mee zou gaan. Ze zei: - Ik, Gorette, je neef... en nog wat mensen.

Ik dacht dat het te druk zou zijn en zei meteen: - Ik ga niet.

Maar ze voegde eraan toe: - Hij heeft me gevraagd om jou uit te nodigen.

Dus ging ik.

In die tijd kleedde ik me slecht en droeg een **korte spijkerrok**. De eerste winkel waar we binnengingen was een schoenenwinkel. Ik ging naast hem zitten. Toen hij zich bukte om een sandaal te passen, **merkte ik dat hij naar mijn benen keek**. Ik schaamde me. Ik stond serieus op en liep weg.

Hij kwam achter me aan. Vroeg of ik iets wilde. Hij zei beleefd: - Kies wat je wilt. Ik betaal. Ik weigerde.

Later vertelde ik het aan de vriendin van mijn neef. Ze grapte: - Als ik jou was, had ik meteen de hele winkel gekocht!

Maar ik dacht bij mezelf: **Ik ben nooit het type geweest dat toelaat dat mensen denken dat ik te koop ben**. Ik ben altijd iemand geweest die **veroverd moet worden** en dat vraagt meer dan cadeaus. Voor mij draait het om houding, respect en oprechtheid. Liefde heeft geen prijs. Het heeft waarde. We gingen naar andere winkels. Daarna liepen we terug. Onderweg kwamen we langs zo'n

oude **Oi-telefooncel** met de kap naar voren, heel gewoon in Natal in die tijd. Hij was **1.80m**, ik **1.60m**. Ik liep er makkelijk onderdoor.

---

¹ Afbeelding verkregen van internet

Maar hij stootte zijn hoofd tegen de rand van de telefooncel. Toen hij zich bukte om uit te wijken, **greep hij mijn hand.**

Het was snel, natuurlijk... Maar **ik kreeg weer vlinders in mijn buik.** Een verlegen, mysterieuze sensatie. Ik schaamde me. Ik keek naar één kant. Hij naar de andere.

Maar onze handen... die lieten we niet los.

Toen we bij mevrouw Fa's huis aankwamen, was ik naïef genoeg om haar te vertellen: - Hij hield mijn hand vast(...)

Ze glimlachte en zei: - Ik denk dat hij je leuk vindt.

Daarna nodigde ze me uit: - Vanavond is er een barbecue bij mij thuis. Kom je?

Ik accepteerde. En ik ging.

Maar toen ik aankwam, **zag haar zus me van ver** en kwam meteen met die opmerking: "Pff, Maria vrouw... die man maakte me bijna gek! Hij gaf me een kus die me de adem benam!"

Op dat moment **voelde ik een knoop vanbinnen.** Ik werd verdrietig, verward. Ik ging naar de keukendeur. En ik sprak met God: - Heer, ik dacht dat hij in mij geïnteresseerd was... hoe kan dit gebeuren?

Toen voelde ik een aanraking op mijn rug. Toen ik me omdraaide, **was hij het.**

Jules gaf me een kus. Hij pakte mijn hand vast. Nam me mee naar de stoep. Zette me op zijn schoot. En **opende een eenvoudig boekje, het Nederlands-Portugees woordenboek.**

Met dat boekje **begonnen we te communiceren.** Hij sprak geen woord Portugees. En ik kende geen Nederlands.

Maar als **God een doel heeft**, helpt Hij je om elke barrière te overwinnen of het nu taal, cultuur of angst is.

Elk woord dat hij aanwees was meer dan een vertaling. Het was genegenheid die een pad probeerde te worden. Het was moeite die wilde blijven.

Vanaf die dag begonnen we te daten. Elke keer dat ik daar aankwam, **pakte hij mijn hand en begon met het boekje in de andere hand een gesprek.** Het was een herhaald gebaar maar vol intentie. En zo begonnen we onze brug te bouwen.

Met de tijd begreep ik dat die opmerking van de zus van Mevrouw Fa **niet zomaar een provocatie**

was. Het **was een poging van de vijand om te verstoren** wat God al zorgvuldig aan het weven was.

Ze was op het feest met haar eigen man. Toch gedroeg ze zich ongepast. Het leven dat ze leidde **behaagde God niet**, en daarom had de vijand daar ruimte om haar te gebruiken.

Maar als het doel echt is, **maakt de vijand lawaai vóór de zegen komt.**

Alleen... God had het al bevestigd.

En **niets van buiten** kon uitwissen wat Hij vanbinnen al aan het schrijven was.

Reflectie

Sommige ontmoetingen beginnen met een verlegen aanraking, drie onverwachte kussen, een woordenboek en handen die elkaar vinden op de stoep.

Hij sprak mijn taal niet. Ik kende de zijne niet. Maar we begrepen elkaar.

Want als **God de tolk is**, heb je geen grammatica nodig. Alleen geloof.

Ware liefde **koop je niet**. Die win je. En zelfs zonder perfecte woorden spreekt de intentie luider.

Zelfs het blauw van de Oi-telefooncel, daar op de stoep van Vila Naval, werd een geïmproviseerd altaar.

Want als God begint, heeft Hij geen decor nodig. Alleen een beschikbaar hart.

En pas later...

Toen het hart al gegeven was en de puzzelstukjes begonnen te passen, herinnerde ik me een **profetie die ik op mijn 17e kreeg** in de kerk:

- Er komt een vrouw van ver die jouw geluk brengt.

Toen begreep ik het niet. Maar op die dag was het Mevrouw Fa **een vrouw die uit Nederland kwam** om in Natal te trouwen, die die profetie vervulde.

En Jules was **de enige vriend van de bruidegom** die meereisde. Als iemand die “van ver kwam”... als iemand die een verborgen belofte meebracht.

Toen fluisterde God in mijn hart:

“Het is volbracht.”

Hoofdstuk 14: Gekozen te midden van het lawaai

"Kijk niet naar zijn uiterlijk of zijn lengte... De Heer kijkt naar het hart." — 1 Samuel 16:7

Nog vóór de reis naar de bruiloft van zijn vriend in **Recife/PE**, werden we al gevormd door keuzes en innerlijke stilte.

Het stel zou trouwen in de kerk in de stad van de bruid, maar eerst vond de burgerlijke ceremonie plaats in het gemeentehuis van Natal/RN. Op de dag van de burgerlijke ceremonie werden we uitgenodigd voor een **lunch in het restaurant Tábua de Carne**, aan de weg naar het strand van Ponta Negra.

Omdat er veel mensen waren, gingen we in aparte auto's. **Jules ging met mijn neef en twee vriendinnen van Mevrouw Fa.**

Toen we daar aankwamen, **voelde ik dat hij wat vreemd deed**. Ik begreep het niet meteen, maar het leek alsof hij bang was dat ik iets had gehoord een opmerking over wat er in de auto was gebeurd.

Na de lunch, **toen we bij mijn zus thuis aankwamen**, vertelde mijn neef me alles.

De vrouw die de auto bestuurde begon Jules te versieren, hij zat op de passagiersstoel. Volgens mijn neef was Jules zichtbaar ongemakkelijk.

Ze nodigde hem uit naar haar appartement. Hij weigerde. Ze legde haar hand op zijn benen. Hij haalde haar hand resoluut weg.

Mijn neef zei nog: - Die vrouw had een geweldig lichaam... Ze was erg aantrekkelijk. Dat raakte me diep vanbinnen. Ik dacht: - Nou goed. Als hij met haar wil zijn, is dat zijn probleem. Ik wil niets meer met hem.

Op dat moment voelde ik me verdrietig. Ik was 19 en nog maagd. Hij was 35. Ik wist dat het tussen ons niet meteen serieus zou worden, en die vrouw was ongeveer van zijn leeftijd.

We waren pas een paar weken aan het daten. Ik had nog geen bevestiging **van God ontvangen**. Ik was rustig. Ik wist wie ik was en wat ik zocht.

Ik had ook al gemerkt dat een andere vriendin van de bruid met hem flirtte. Maar Jules bleef altijd **respectvol, afstandelijk en toch aanwezig bij mij**. Toch... die dag was mijn hart onrustig.

Mijn neef zag mijn gezicht: - Doe niet zo gek, meisje!
Hij wilde niet naar haar huis, dus klaar!

Toen nodigde hij me uit om met hem naar hun huis te gaan.

Het was laat in de middag. We liepen erheen. Nog voordat we binnenkwamen, **kwam de vriendin van mijn neef ons tegemoet**, samen met de broer van de bruidegom en Jules zelf.

Jules probeerde in het Portugees te zeggen: - Sorry... Wantrouwig antwoordde ik: - Oxe... wat is er nu weer?

Toen vertelde de vriendin van mijn neef alles:

Toen ze bij het huis aankwamen, **bleef de vrouw Jules lastigvallen**. Hij wist niet hoe hij ermee om moest gaan en vroeg de broer van de bruidegom om hulp die sprak iets beter Portugees.

De man pakte de vrouw bij haar arm en zei vastberaden: **“Jules houdt van Aninha. Ga weg!”** Hij trok haar mee naar de deur en zette haar buiten.

Ze was woedend. Probeerde hem aan te klagen. Ze begon te speculeren of ik minderjarig was vanwege mijn jeugdige uiterlijk.

Maar niets werkte. Want de keuzes waren duidelijk.

Op dat moment zag ik het helder:

Hij koos ervoor om bij mij te blijven.

En ik koos ervoor om bij hem te blijven.

Daarna vroeg Jules of ik nog steeds met hem mee wilde naar de **religieuze huwelijksceremonie** in **Recife/PE**.

Ik stemde toe.

Maar voordat ik ging, vertelde ik alles aan mijn vader en moeder dat ik een relatie had met een buitenlander en dat ik met hem meeging naar de bruiloft van een vriend.

Mijn moeder zei: - Je hebt de loterij gewonnen.

Mijn vader antwoordde eenvoudig: - Goed.

De volgende dag, toen ik bij Mevrouw Fa thuis aankwam, zat mijn vader daar **koffie te drinken met hen**.

Ik schaamde me en zei: - Papa, wil je me doodschamen?

Maar hij zei met kracht en respect: - Ik moest komen. Zodat hij weet dat **jij een meisje uit een goede familie bent**, en dat je een **vader hebt**.

Ik vond het prachtig. Dat was wat ik altijd had willen horen. En op dat moment leek het alsof God zijn stem gebruikte om te zeggen: - **Ze heeft een Vader!**

Ik had nog niets aan mijn **zus Su** verteld.

Ze werkte in een hotel en had al zoveel trieste verhalen gehoord over buitenlanders dingen die ons voorzichtig maakten.

Ik besloot te wachten.

Ik wilde zekerheid.

Ik wilde eerst **bevestiging van God**.

Reflectie

Soms openbaart ware **liefde zich niet in mooie diners of ingestudeerde beloften...** Maar in ongemakkelijke momenten, waarin iemand **voor jou kiest**, zelfs met andere opties voor zich.

Ik was niet de meest gedurfde vrouw op het feest. Ik had geen ervaring. Geen garanties.

Maar ik had een duidelijke overtuiging: **Mijn hart moet gerespecteerd worden.** En dat deed hij.

God liet me zien, daar, in de **smalle gang van twijfel:**

De juiste man is niet degene die verovert... **Maar degene die blijft.**

Niet degene die zegt dat hij van je houdt... **Maar degene die stevig vasthoudt als alles dreigt te vallen.**

En zelfs toen mijn geloof **even wankelde**, Was de hemel al aan het antwoorden:

“Hij is de man die Ik heb gestuurd.”

Hoofdstuk 15: Wanneer de Hemel Bevestigt met Zachtheid

"Vertrouw op de Heer met heel je hart en steun niet op je eigen inzicht." — Spreuken 3:5

We gingen samen naar de bruiloft van zijn vriend in Recife/PE, **meer dan tien uur** met de bus vanuit Natal/RN.

Voor de reis gaf hij me **R\$300 om een jurk te kopen**, veel meer dan ik in een maand verdiende. Maar ik spaarde het geld. Ik leende liever een elegante jurk, alleen gedragen bij speciale gelegenheden. Ik vond **het niet nodig om iets nieuws te kopen**.

En als we uitgingen met mijn neef en zijn vriendin, gaf **Jules hen ook geld zodat ik me niet ongemakkelijk zou voelen**. Godzijdank was hij altijd **gul**.

We reisden met de bus. De hele dag samen... en de hele dag kussen. Nu schaam ik me er zelfs een beetje voor. Hahaha!

Toen we aankwamen, vertelde Mevrouw Fa dat **hij een hotelkamer voor ons twee had gereserveerd**.

Ze zei, een beetje geschrokken: - God verhoede dat ik met die man slaap! Je dochter zei dat ik bij jullie thuis zou blijven!

Ze antwoordde: - Aninha, meisje... Doe niet zo gek. Denk je dat hij je zou dwingen iets te doen? Het huis zit vol, je zult bij hem moeten blijven.

Dus ging ik.

Het was een kamer voor **drie personen** met een stapelbed en een eenpersoonsbed.

Ik liet hem weten dat **ik ongesteld was** en klom naar het bovenste bed. Hij sliep in het eenpersoonsbed.

Geen kussen. Geen knuffels. Alleen respect.

Op een dag was ik mijn **tanden aan het poetsen**, staand bij de wastafel, toen hij de badkamer binnenging om te douchen.

Met zijn **speelse en brutale manier** keek hij naar me, glimlachte ondeugend en vroeg: - Wil je met mij douchen?

Ik hoefde niet na te denken. Ik spoelde mijn mond en antwoordde vastberaden maar kalm: - Natuurlijk niet, ik weet hoe ik alleen moet douchen!

Hij lachte zachtjes. **Drong niet aan.** Ging douchen alsof er niets was gebeurd.

Want zelfs met een luchtige toon wist hij **grenzen te respecteren.** En dat bevestigde voor mij dat zijn zorg niet alleen woorden **waren het was houding.** **Het was een keuze. Het was een teken.**

Ik bleef bidden: - Heer, is hij het echt? Is dit degene die U voor mij hebt gestuurd?

Toen kwam **het antwoord** via een droom die ik tot op de dag van vandaag als bevestiging bewaar:

De Droom

Ik liep een trap op.

Ik keek achterom: **alles was donker.** Ik keek vooruit: **er was licht.**

Ik klom nog een trede. Achter mij bleef het donker. Voor mij werd het licht sterker.

Trede na trede... Tot ik op een punt kwam waar **geen trap meer was.**

Achter mij bleef de duisternis. Ik keek naar beneden en **een licht ging aan.**

In het midden van dat licht... **stond hij.**

Met open armen, **riep hij me om te springen.**

Ik sprong. **Zonder angst. Zonder zenuwen. Met vertrouwen.**

Hij ving me **stevig op**. Begon met me te draaien alsof we lichtjes dansten.

En daar, met heel mijn hart, wist ik: **Bij hem kon ik vertrouwen.**

Later hadden we een eenvoudig gesprek dat **profetisch werd.**

We zaten **op een pleintje**, keken naar spelende kinderen.

Hij keek me aan en vroeg op een natuurlijke manier:
- Hou je van kinderen?

Hij had geen idee dat ik de **jongste van mijn familie** was en dat ik als kind mijn moeder al vroeg om een kind te adopteren.

Toen mijn eerste nichtje werd geboren, hielp ik mijn zus. Daarna ging ik bij **mijn zus Su** wonen om voor haar jongste dochter te zorgen.

Later ging ik naar het huis van mijn broer Adeilton om voor zijn zoon te zorgen. En ik verbleef zelfs bij die roekeloze vrouw om voor haar dochter te zorgen.

Ik antwoordde zonder aarzeling: - Ja. Ik hou van kinderen.

Toen kwam de tweede vraag: - Hoeveel kinderen zou je willen hebben?

Ik glimlachte. Stak **één vinger** op, heel discreet.

Hij keek naar me en stak trots **vijf vingers** op. Ik dacht: - Die man is gedurfd! Vijf kinderen?

Hij hield zijn hand open, **vijf stevige vingers**, alsof hij de toekomst al met overtuiging zag. Ik bleef daar... dacht goed na, en stak **twee vingers op**, alsof ik met het leven probeerde te onderhandelen.

Maar hij gaf niet toe. Hij knipperde niet eens. Hij glimlachte gewoon, op een manier die zei:

“Je zult het nog begrijpen.”

Reflectie

Er zijn beloften die God **fluistert lang voordat we ze begrijpen**. Visioenen die slechts dromen lijken... maar **richting geven**.

En wanneer Zijn tijd komt, valt alles op zijn plaats met een precisie die alleen de hemel kan tekenen.

Sommige mensen komen ons leven binnen met berekende plannen. Maar als het een doel is, worden de getallen niet opgeteld ze worden geopenbaard.

Ik dacht dat twee kinderen genoeg zouden zijn. Hij droomde van vijf. En terwijl ik probeerde de toekomst te meten, was God al bezig het heden te vermenigvuldigen.

Want ware liefde is niet gebaseerd op **de wiskunde van angsten**, maar op overgave zonder vrees.

En wanneer handen elkaar niet vinden door logica, worden ze verenigd door geloof.

Want als het **Gods plan is**, worden zelfs vingers een profetie.

Ware liefde **komt zo** op het juiste moment, op de juiste plaats, met het juiste hart.

Hoofdstuk 16: Wanneer Vrede Confrontatie Wordt en Geloof Bevestigt

"Zij die met tranen zaaien, zullen met vreugde oogsten." — Psalm 126:5

Na de reis naar de bruiloft in Recife/PE, kwam ik terug met zekerheid: **Hij was het. De man die God voor mij had gestuurd.** De droom, het respect, de zorg... alles wees op Jules als een levende belofte, en ik was er klaar voor om het aan mijn zus Su te vertellen.

We kwamen 's middags terug van de reis. Mijn lichaam vroeg om rust. Omdat de kamer van mijn zus op slot was, zei mijn neef liefdevol: - Je mag in mijn kamer slapen. Ik blijf in de woonkamer.

Later werd ik wakker door zijn stem: - Ana, Jules is aan de telefoon!

Toen ik door de keuken liep, zag ik mijn zus Su aan tafel zitten. Nog voordat ik iets kon zeggen... wist ze het al. Maar in plaats van me te verwelkomen, stelde ze een agressieve vraag: - Wat is dat voor verhaal dat jij een relatie hebt met een buitenlander? Dat was haar manier om bezorgdheid te tonen... maar het kwam beladen met oordeel.

En ik, zoals ik ben... **raakte van streek**. In discussies **verstijf ik**. Mijn hart slaat op hol, **mijn stem stokt**. Ik kan niet eens reageren.

Mijn neef, die de sfeer voelde, probeerde me te verdedigen: - **En wie denkt u dat u bent om zo tegen haar te praten?**

De discussie richtte zich toen op hem. Maar hij gaf niet toe. Met vastberadenheid zei hij: - Haar ouders weten het al. Ze heeft het al aan opa en haar moeder verteld. U heeft hier niets mee te maken, want u bent haar moeder niet!

Met een beklemd hart **pakte hij mijn hand** en zei:
- **Kom, Aninha. We gaan hier weg.**

We gingen naar het huis van zijn vriendin, waar Jules verbleef. Daar kon ik ademhalen. Ik vertelde alles. Hij luisterde geduldig. Hij nodigde me uit om daar te blijven slapen, maar ik wilde niet.

Mijn hart was verdrietig. Het had een mooi moment moeten zijn, maar **het werd een confrontatie**.

Mijn neef bleef bij me. We namen een bus richting het strand. We stapten niet uit. We bleven zitten in stilte, ieder verzonken in eigen gedachten.

Daarna keerden we terug en gingen op een hoekje van de stoep zitten, aan het einde van de straat
Epitácio Pessoa.

De nacht ging voorbij tussen de wind en de reflectie. Geen woorden. Alleen God die alles zag.

Rond zes uur 's ochtends wisten we dat mijn zus naar haar werk zou gaan. We keerden stilletjes terug naar huis.

Toen zag ik **het briefje op de koelkast**: - IK WIL NIET DAT ANA NOG EEN VOET IN HET HUIS VAN MIJN VADER ZET!!!

Op dat moment wilde ik eronder schrijven: - Ik zet mijn voet wanneer ik wil, want die vader is ook van mij!

Maar ik zweeg. **Uit respect. Uit keuze.** Ik ben nooit meer teruggegaan zonder haar toestemming.

Die middag, met het geld dat ik had gespaard geld dat Jules me gaf, huurde ik een eenvoudig kamertje. Ik verbleef daar twee of drie dagen met mijn neef.

Ik was nog steeds **maagd**, bewaarde dat moment met een doel. Ik wist dat Jules me nooit zou dwingen. Maar ik wist ook dat je **emotioneel en spiritueel heel** moet zijn om met iemand samen te zijn.

Ik overwoog zelfs om de relatie te beëindigen.

Ik zei vastberaden: - Dit gaat niet werken. Het is voorbij.

Hij had het kunnen accepteren. Maar **nee**. Hij kwam achter me aan.

Keek me in de ogen en zei: - I love you.

En ik, terwijl ik probeerde weerstand te bieden, zei op mijn manier: - Ik niet meer I love you, finito, nu is alles voorbij, doe!

Ik mengde Portugees met Engels en zelfs Italiaans, alsof ik een punt wilde zetten... Maar diep vanbinnen probeerde ik alleen **mezelf te overtuigen**.

Want hij was daar. **Vastberaden. Aanwezig. Loyaal.** Met dezelfde blik als in de droom.

Toen herinnerde ik me de trap: De donkere weg achter me, het groeiende licht voor me. En hij, met open armen, die zonder woorden zei:

“Vertrouw.”

Het was niet alleen passie. Het was God die fluisterde: **“Dit is de man die Ik heb gestuurd.”** Met al zijn gevoeligheid deed Jules het voorstel: - Wil je met me mee naar Nederland om mijn ouders te ontmoeten?

Ik stemde toe.

Later hoorde ik dat mijn zus aan mijn vader was gaan vragen of hij wist van mijn relatie, en hij had gezegd van niet.

Ik ging naar hem toe, met een hart dat wilde begrijpen: - Papa, wat is dat voor verhaal? **Su** vroeg of u wist dat ik een relatie had met een buitenlander... en u zei dat u het niet wist?

Hij keek me rustig aan en antwoordde: - Meisje, kalmeer, koel je hoofd. Ik zei dat om een discussie te vermijden.

Mijn vader is zo... Wanneer mogelijk, kiest hij voor vrede. En als ik er goed over nadenk, **denk ik dat ik dat van hem heb geërfd.**

Toen herinnerde ik me wat **mijn Hemelse Vader** me altijd heeft geleerd:

“Het maakt niet uit wat anderen denken of zeggen over jou. Het belangrijkste is dat **jij en Ik de waarheid kennen.**”

En daar... Stem ik met mijn vader in. **De vrede die hij koos was geen vlucht. Het was wijsheid.**

Enkele dagen later vertrok ik met Jules naar **Nederland.**

Reflectie

Niet elke bevestiging komt op rustige dagen.

Soms **tekent God het pad midden in de verwarring.**

In het ruwe briefje op de koelkast. Op de stille stoep.
In de mix van talen tijdens een poging om op te geven.

Want als de hemel al gekozen heeft, **kan zelfs het lawaai van twijfel het geluid van waarheid niet uitwissen.**

Mijn hart probeerde zich terug te trekken... Maar God had het “ja” al bevestigd. En daar, tussen ingehouden tranen en geloof dat met moed werd verbonden, kwam een vraag als een sleutel:

“Wil je met me mee naar Nederland om mijn ouders te ontmoeten?”

Mijn hart hoefde het niet te vertalen. Het wist al:

Het was tijd om te gaan.

Hoofdstuk 17: Wanneer de Belofte op Je Wacht in een Ander Land

"Ik vroeg de Heer om mij te leiden, en Hij ging voor mij uit." — Genesis 24:27

Aankomen in Nederland voelde als het betreden van een nieuwe wereld, het klimaat, de geluiden, de gewoontes... maar ook de warmte die daar op me wachtte.

Op Schiphol werden we ontvangen door de zus van Jules, **Susanne**, met **warme jassen** en een brede glimlach. Ik kwam uit het hete Natal/RN en had geen geschikte kleding voor de kou. Zij leek dat al te weten, alsof ze zorgde zonder iets te vragen.

We gingen dineren bij een vriend van haar, en daarna namen we de trein naar de stad waar Jules woonde. Bij aankomst stond zijn broer Toine al klaar met de auto om ons naar huis te brengen.

Ik herinner me nog goed toen ik mevrouw Fa hoorde zeggen: - Júlio woont in een kasteel en rijdt in een grote wagen!

Maar wat ik aantrof was een eenvoudig en **gastvrij huis**, met een **tweedeurs Golf** geparkeerd ervoor. Ik glimlachte van binnen. Het was geen kasteel. Het was geen luxe wagen. Maar het was **echt**.

Familiale Warmte en Eerste Stappen

Ik werd hartelijk ontvangen door zijn broers en zussen. En kort daarna ontmoette ik zijn ouders.

Ze waren zo **vriendelijk en behulpzaam**. Jules is de oudste zoon, daarna komen een tweeling, een jongen en een meisje met een verschil van tweeënhalf jaar.

Na verloop van tijd begon ik zijn ouders liefdevol **papa** en **mama** te noemen. Ik ben God dankbaar voor hun leven. Ze ontvingen me met zorg, genegenheid en **respect**. Het was mijn schoonvader die me Nederlands leerde spreken. Elke vrijdag kwamen hij en mijn schoonmoeder langs. Zij werkte bij een oudere dame in de stad, en hij kwam met een boek vol plaatjes en woorden.

Hij ging urenlang met me zitten. Herhaalde. Wees aan. Wachtte. Alles totdat de uitspraak precies goed was.

Soms was ik al uitgeput en klaagde ik tegen Jules:
- Liefje... jouw vader is zo streng! Hij slaat pas de

bladzijde om als ik het precies goed uitspreek!

Maar diep vanbinnen wist ik: Hij was streng, maar ook **ongelooflijk geduldig**.

En zo leerde ik Nederlands: Met **toewijding en liefde**.

Tussen Twee Werelden: Nederland en Brazilië

Ik leefde een tijd verdeeld: **drie maanden in Nederland, drie maanden in Brazilië**.

In het begin leek alles goed. Maar die eerste maanden waren ook **moeilijk voor mij**.

Mijn hart droeg nog trauma's uit mijn jeugd. Angsten zonder uitleg. Stille wonderen.

Jarenlang had ik last van **vitiligo en reflux**. Nu geloof ik dat beide aandoeningen emotionele oorzaken hadden. Ik was een gevoelig kind het soort dat ziek werd van verdriet.

Maar sinds ik met **Jules samenleefde**, verdwenen die symptomen. Zonder medicijnen. Zonder specifieke behandeling. Het was alsof zijn

aanwezigheid een **genezing was, vermomd als genegenheid.**

Oude Angsten, Huidige Bescherming

's Nachts was ik bang om alleen naar de badkamer te gaan. Ik kon het niet uitleggen het was een oude angst.

En hij ging altijd met me mee. Zonder vragen. Zonder lachen. Zonder zich eraan te storen.

Hij ging gewoon. Alsof hij in stilte beschermd. Alsof hij begreep zonder dat pijn vertaald hoefde te worden.

Ik raakte. snel aan hem gewend. Ik wist al: Jules was de man die God voor mij had gekozen.

Liefde Die Geen Afstand Nodig Heeft

Ik heb stellen horen zeggen dat het goed is om af en toe afstand van elkaar te nemen, dat het gezond is. Maar eerlijk? **Ik heb die behoefté nooit gevoeld.** Integendeel: **Ik wilde altijd dicht bij hem zijn.**

Zijn nabijheid gaf me veiligheid, vreugde en heelheid.

Ik herinner me dat ik hem in het begin vaak vroeg om mee te gaan naar zijn werk. Jules is civiel technisch ingenieur, verantwoordelijk voor infrastructuur- en

waterbouwprojecten, en werkte toen bij de gemeente. Een deel van zijn werk was op kantoor, een ander deel bestond uit het inspecteren van bouwplaatsen.

Ik zei dat ik gewoon stil in de auto kon blijven zitten, alleen om bij hem te zijn.

Maar natuurlijk stemde hij daar nooit mee in en terecht. Het zou vreemd zijn om met je vrouw op het werk te verschijnen.

Dus bleef ik thuis, verlangend uitkijkend naar zijn terugkomst.

Leren Leven met de Routine

In Nederland, anders dan in Brazilië, lunchen mensen meestal licht en bewaren de warme maaltijd voor het diner. In het begin vond ik dat vreemd, maar al snel besefte ik: Op die manier konden we elke dag samen lunchen. En dat deed me zo goed.

Wanneer de Droom Bevestiging Wordt

Op een dag, wandelend met Jules door zijn woonplaats... herkende mijn hart een plek. Het was hetzelfde decor dat ik in een droom had gezien.

Voordat ik Jules kende, had ik gedroomd: - Ik liep hand in hand met een lange man. In de droom zag ik zijn gezicht niet.

We waren op een onbekende plek. Een soort havenstad, met aangemeerde schepen. De huizen hadden een ouderwets ontwerp... Het leek op een filmscène.

En zelfs zonder te weten wie die man was, zelfs zonder die plek te kennen... voelde ik me **goed, gelukkig en veilig**. Die middag, met Jules aan mijn zijde, **precies op die plek...** wist ik: De droom was geen beeld. Het was bevestiging.

Reflectie

Sommige dromen zijn geen beelden, maar
vooraafgaande herinneringen.

God liet me dromen over de plek voordat ik er ooit was. Over de man voordat ik zijn naam kende.

Over de genegenheid voordat ik de omhelzing voelde.

En toen alles vreemd leek...

wist mijn hart al dat het thuis was.

Daar, tussen warme jassen, koude treinen, nieuwe woorden en oude angsten, begreep ik:

Wanneer God iemand stuurt, bereidt Hij niet alleen de ontmoeting voor...

Hij geneest ook wat geheeld moet worden, zodat we volledig kunnen blijven.

Hoofdstuk 18: Vensters op de Wereld, Woning van Liefde

"Grote dingen heeft de Heer voor ons gedaan, en daarom zijn wij blij." — Psalm 126:3

Het eerste jaar met Jules voelde als een krachtige adem van vernieuwing, licht, intens en vol ontdekkingen. Het huis dat hij met zoveel moeite had gerenoveerd, werd ons thuis. Maar het was geen thuis dat ons vasthield, het was een vertrekpunt naar de wereld.

Twee Harten in Beweging

We begonnen samen te reizen, als twee harten in beweging: Amsterdam, met zijn grachten en levendige energie. Breda, met cafés en pleinen die leken gemaakt voor gesprekken in de namiddag. Bergen op Zoom, waar de architectuur stille verhalen vertelde.

We gingen naar het Efteling Park, werden voor één dag weer kinderen. In Keukenhof, tussen tulpen en glimlachen, leek het alsof God het decor speciaal voor ons had getekend.

We gingen ook naar België, Duitsland, Frankrijk... En zoveel andere steden die meer waren dan bestemmingen ze waren het decor van een verhaal dat groeide met lichtheid en doel.

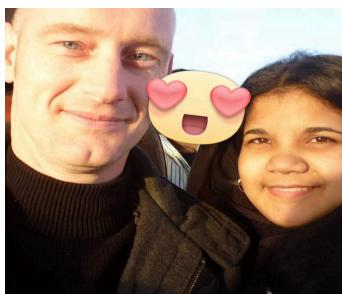
Samenleven: Een Project, Geen Routine

Het dagelijks leven raakte me meer dan de reizen. We deden alles samen.

Ik hielp hem op de bouwplaats, hij hielp mij in de keuken. Er was geen “zijn werk” en “mijn werk” er was gedeeld leven.

Samenleven betekende op één lijn leven. Het was geen routine, het was een project. Geen gewoonte, maar een keuze.

De Bouw van Ware Liefde

Hij was mijn eerste in alles. En ik was de derde vrouw in zijn leven, maar de eerste met wie hij trouwde, met wie hij het gezin bouwde dat hij had gedroomd.

De eerste die begreep dat liefde niet alleen gevoel is het is opbouw.

Emotie en Rede: Tussen Stiltes en Gesprekken

Tussen seizoenen, foto's en landschappen kwamen ook de stiltes die onderwijzen en de gesprekken die onthullen. We leefden geen sprookje. Ik ben gemaakt van emotie, hij gevormd door rede.

Maar juist met al die verschillen vulden we elkaar aan.

Meer dan affiniteit, ontdekten we dat we liefde hadden.

En het belangrijkste:

- We bleven samen uit keuze.

De Wijsheid Die Bouwt

Ik was me altijd bewust van dat vers: "*De wijze vrouw bouwt haar huis, maar de dwaze breekt het met eigen handen af.*" — **Spreuken 14:1**

En met die wijsheid leerde ik te handelen in moeilijke momenten. Als hij een slechte dag had, wist ik dat stilte effectiever was dan een impulsief antwoord.

Ik wachtte liever op het juiste moment en dan luisterde hij altijd aandachtig.

Bewuste Onderdanigheid: Geen Verlies, Maar Afstemming

Met de tijd leerde ik ook de waarde van **bewuste en vrijwillige onderdanigheid**, zoals het Woord leert:

"Vrouwen, wees onderdanig aan uw eigen man, zoals aan de Heer." — **Efeziërs 5:22**

Maar onderdanigheid, zoals dr. Andréa Vermont en vele anderen uitleggen, **is geen uitwissing het is afstemming.**

Het Griekse woord dat Paulus gebruikt, *hypotássō*, betekent “leiderschap erkennen” niet minderwaardigheid.

Het is een vrijwillige reactie op zorg, bescherming en opofferende liefde die de man moet bieden, zoals Christus de Kerk liefhad.

Hoewel Jules een bankkaart op mijn naam had gemaakt en me de vrijheid gaf om te kopen wat ik wilde, koos ik er altijd voor om samen te overleggen en zijn mening te horen vóór elke beslissing.

En dat was voor mij **nooit ongemakkelijk.**

Veel mensen denken dat “onderdanig zijn” betekent dat je zwak bent of geen stem hebt. Maar

onderdanigheid, in deze context, is een volwassen keuze, gebaseerd op wederzijds respect en partnerschap.

Het is weten dat ik op hem kan rekenen en hij op mij.
Het is weten dat ik niet alles alleen hoeft te dragen.

Het is weten dat een thuis wordt gebouwd met twee harten die naar elkaar luisteren.

Zo leerde ik niet alleen een relatie op te bouwen,
maar een thuis, gefundeerd op het Woord van God.

Reflectie

Reizen met Jules was niet alleen de wereld ontdekken het was liefde herkennen in nieuwe decors. Elke stad onthulde een detail van hem dat ik nog niet kende. Elke weg bevestigde dat mijn hart een toevlucht had gevonden.

Ik leerde dat thuis niet is waar je woont maar waar je **hart tot rust komt**. En dat eerste jaar samen was het bewijs dat God niet alleen wegen samenbrengt... **Hij verenigt ook doelen.**

Zelfs zonder de straatnamen te kennen, kende ik de naam van de man die naast me liep. En dat was al genoeg. En als jij een relatie leeft waarin er verschillen, uitdagingen of twijfels zijn... herinner je dan: Ware liefde vereist geen perfectie het vereist overgave.

En onderdanigheid, wanneer beleefd met wijsheid en geloof, **verkleint je niet ze versterkt je.**

Als je moeite hebt om dit principe te begrijpen, **open dan je hart voor God**. Vraag om hulp. Vraag om inzicht. Vraag om balans. Want Hij geeft je de capaciteit om **lief te hebben, te respecteren, op te bouwen en te eren in de naam van Jezus**. En wanneer liefde is gefundeerd op het Woord van God, **worden zelfs verschillen een brug**.

Hoofdstuk 19: Wanneer Stilte Meer Pijn Doet Dan Afwezigheid

“Wijsheid is bij degenen die raad aanvaarden, maar de val is zeker voor wie correctie veracht.”

— **Spreuken 13:10**

De routine tussen Nederland en Brazilië vergde emotionele kracht. We leefden in cycli van drie maanden samen en drie maanden apart. En hoewel ik wist dat alles tijdelijk was, voelde mijn hart alsof elk vertrek een definitief afscheid was.

In die tijd waren er geen smartphones, geen videogesprekken en geen directe berichten. Thuisinternet was een luxe en een computer een privilege. Om met Jules te praten, mijn emotionele toevlucht, ging ik naar internetcafés, lawaaierige cabines waar de tijd werd geteld.

Daar, te midden van het rumoer en de haast, probeerde ik een verbinding levend te houden die de oceaan hardnekig op afstand hield. En elke keer dat ik daar vandaan kwam, huilde ik. Ik huilde om de afstand, om de afwezigheid, om het verlangen om dichtbij te zijn... zonder te kunnen.

Een Verdeeld Huis en de Pijn van een Beslissing

Tijdens mijn eerste verblijf in Nederland liet ik mijn neef op het huis passen. Bij de tweede keer bleef mijn moeder ook, om te helpen alles op orde te houden.

Het huis was groot, met drie slaapkamers en een suite. Er was ruimte voor iedereen, er was geen reden voor conflicten.

Maar kort na aankomst in Nederland kreeg ik een bericht dat me uit balans bracht. Mijn moeder had het hangslot vervangen zonder mij iets te zeggen. Toen mijn neef terugkwam, liet ze mijn broer zijn kleren over het hek gooien. Ze liet hem niet eens binnenkomen om zijn spullen op te halen.

Mijn bedoeling was dat ze de ruimte zouden delen. Ik had nooit gedacht dat hij met zo'n kilheid zou worden weggestuurd.

Het deed diep pijn. Mijn neef was er voor mij in de moeilijkste momenten. Ik vond het niet eerlijk wat er was gebeurd.

Een Oud Voorval Dat Misschien Alles Verklaart

Tot op de dag van vandaag vraag ik me af of dit het gevolg was van een oud voorval. Op een dag, tijdens

een ongelukkige grap, vroeg mijn neef me:

- Wil je voor of achter dit huis begraven worden?

Op dat moment was ik sprakeloos. Ik vertelde het aan mijn vader, die met hem sprak. Hij verzekerde dat het slechts een grap was.

Maar misschien nam mijn moeder het serieus. Misschien heeft ze het in haar hart bewaard. En misschien... heeft ze gehandeld vanuit dat stille wrok.

De Terugkeer Naar Huis Tussen Tranen en Openbaringen

Na nog eens drie maanden weg keerde ik terug naar Brazilië. Ik was al gewend aan het eenzame leven en hechtte veel waarde aan mijn privacy.

Ik ging naar het internetcafé om met Jules te praten. En ik kwam thuis vol heimwee en met een drang om te huilen. Maar soms kon dat niet, want mijn moeder, mijn zus en mijn nichtje waren daar.

Het was ongemakkelijk. **Ik kon nooit pijn uiten in het bijzijn van anderen.** Ik had altijd mijn eigen plekje nodig, mijn stille toevlucht.

Het huis was geen toevlucht meer. Het werd een plek van spanning en zware stiltes. Op een van die dagen

vroeg ik mijn moeder voorzichtig: - Zou u graag terug willen naar uw eigen huis?

Ze stemde toe.

En op dat moment greep ik de kans om een andere wond te openen: **ik vertelde haar dat mijn broer betrokken was bij illegale zaken.** Ik wilde niet dat ze verrast zou worden, mocht God verhoede, er iets gebeuren.

Moeder, Broers en Littekens Die de Tijd Niet Genas

Ze keerde diep bedroefd terug naar haar huis. De pijn om te weten dat haar enige zoon het verkeerde pad was opgegaan... was te veel voor haar.

Hoewel ze hem op afstand had gehouden toen hij problemen begon te veroorzaken, was haar wens altijd dat hij zijn koers zou corrigeren, dat hij weer de eerlijke zoon zou worden die ze hem had geleerd te zijn. Maar het tegenovergestelde gebeurde. Ze bracht dagen huilend door. En toen ik haar ging bezoeken, beschuldigde mijn zus me:

- Jij hebt moeder zo achtergelaten, toen je haar uit je huis zette! Omdat mijn moeder niets tegen haar had gezegd, legde ik ook niets uit. **Ik liet haar denken wat ze wilde.** Want niet alles hoeft verdedigd te worden sommige waarheden bewaar je in gebed.

Reflectie

Het Gewicht van Stilte en de Keuze om Lief te Hebben

Niet elke pijn maakt geluid. Sommige nestelen zich in stilte...

En in die stilte gaat veel verloren.

Ik werd geplaatst tussen respect voor mijn moeder en gerechtigheid voor mijn neef.

Ik probeerde beiden te beschermen en verloor uiteindelijk één.

Sommige verhalen eindigen niet met een punt. Ze eindigen met komma's, met gebeden, met omhelzingen die nooit kwamen.

Vandaag begrijp ik dat niet elke relatie uitleg nodig heeft. Sommige vragen alleen om aanwezigheid. Andere om afstand. En andere... alleen om geloof.

Ik weet niet of hij ooit zal terugkeren. Maar ik weet dat, ook al word ik niet vergeven, **ik ervoor heb gekozen om lief te blijven hebben.**

Want als pijn verdeelt, **laat liefde dan herbouwen.**

Hoofdstuk 20: Wanneer God Verenigt: Een Huwelijk Dat de Wereld Niet Begrijpt

“Wat je nu niet begrijpt, zul je later begrijpen.”

— **Johannes 13:7**

Na een jaar leven tussen Nederland en Brazilië besefte Jules dat dat ritme niet werkte. Het was tijd om een beslissing te nemen.

“Aninha, we moeten trouwen zodat we definitief samen kunnen leven.”

En ik stemde toe. Hij kocht de ringen en we planden de reis naar Brazilië met dat doel.

Zijn broer kwam mee als getuige van ons huwelijk. Ze kwamen met retourtickets. Daarom moest ik de rechter vragen om **vrijstelling van de huwelijksaankondiging**, ik wist niet eens dat dat bestond. Maar het lukte. De rechter plande een datum.

Ik nodigde mijn moeder uit. Ze zei dat ze niet kon komen omdat ze geen nieuwe kleren had.

- Moeder, dat hoeft niet. Het is alleen een burgerlijk huwelijk, iets eenvoudigs. Slechts een paar mensen:

u, vader, mijn zus Selma en mijn zwager als getuigen.
Daarna gaan we lunchen bij Selma thuis.

Maar op de dag zelf... **kwam ze echt niet.**

Maar ondanks die afwezigheid bleef mijn hart in vrede. Want waar aanwezigheid faalt, blijft geloof bestaan. En ik wist dat **God daar in dat gemeentehuis**, tussen weinig getuigen en veel moed, aanwezig was.

We gingen naar het gemeentehuis met mijn vader, mijn zus **Selma** en mijn zwager als getuigen. Na de ceremonie maakten we een wandeling op **Praia do Meio**, bezochten het **Fort van de Drie Koningen**

terwijl we wachten tot de lunch klaar was.

Toen we het strand verlieten, werden we aangesproken door een politieagent.

Hij dacht dat ik werd geprostitueerd voor twee buitenlanders, en dat mijn vader en zus poeiers waren.

- Ze zijn net getrouwd, zei Selma.

- Echt waar? Laat dan de huwelijksakte zien! zei de agent sarcastisch.

We lieten het zien. Hij was verbaasd. **Liet ons zonder verdere woorden gaan. Dit soort oordeel gebeurde niet alleen die keer.**

Er was een keer dat ik liep met mijn zwager en Jules. Een verkoopster riep me aanhoudend. Uit beleefdheid ging ik kijken wat ze wilde.

- Ben je met die twee? vroeg ze.

Ik antwoordde dat ik dat was.

- Laat ze deze kleren voor je kopen! zei ze.
- Ik wil niet, ik heb niets nodig, antwoordde ik rustig.
- Doe niet zo dom, vrouw! riep ze.

Ik liep weg.

Bij een andere gelegenheid gingen we iets eten. Bij het afrekenen vroegen ze meer dan de prijs op de kaart.

- Ik dacht dat dit de prijs was... zei ik beleefd.
  - Hou je mond. Je krijgt al genoeg. antwoordde de persoon grof.
- Jules hoorde de agressieve toon en vroeg: - Wat is er?
- Om geen ruzie te maken, zei ik alleen: - Niets.

Dat was de constante echo: verward worden, geïnterpreteerd, gelabeld alsof mijn waarde lag in de aannames van anderen. Maar ik heb nooit het gewicht gedragen van gedachten die niet van mij zijn.
Wat ze over mij zeggen, zegt meer over hen dan over mij. En de waarheid die mij draagt heeft geen goedkeuring van anderen nodig, die is al bevestigd door de hemel.

Na dat voorval op het strand met de politieagent gingen we naar **Selma's huis**, zoals gepland, om ons huwelijk te vieren met een eenvoudige maar liefdevolle lunch.

Haar familie was bijeen. Mijn vader was aanwezig.

Mijn broer **Adelmo kwam ook**, samen met zijn vrouw.

Het was een aangenaam, **warm en betekenisvol** moment.

Selma had alles met zorg voorbereid en deed nog iets dat me diep raakte:

Ze nodigde de **voorganger van haar kerk** uit om een **dankgebed tot God te doen voor ons huwelijk**.

Daar, in die eenvoudige kamer vol liefde, tussen de geur van eten, de stille glimlachen en de aanwezigheid van wie ertoe doet...

Werd God geëerd.

Het gebed was diep.

De voorganger sprak met waarheid, met tederheid, met geestelijke autoriteit.

En mijn hart vulde zich met dankbaarheid.

Er was geen groot feest, maar er was een **feestmaal van vrede**.

Reflectie

Mensen oordelen wat ze zien. Maar God eert wat Hij kent.

Ik werd verward met een prostituee.

Geïnterpreteerd als iemand met bijbedoelingen.

Genegeerd door wie mij had moeten vieren.

Maar de hemel kende mijn naam.

Kende de belofte.

Kende het zaad dat al door geloof ontkiemde.

Want wanneer de hemel goedkeurt, **heeft het gemeentehuis geen aankondiging nodig. Het strand hoeft niet stil te zijn.**

En de ogen van anderen kunnen niet uitwissen wat de hemel al heeft geschreven.

Ik blijf geloven. Want ik was al veroordeeld vóór de tijd...

Maar ik werd op **het juiste moment geëerd door God.**

Hoofdstuk 21: Belofte Die Niet Wankelt Door Een Diagnose

“Want er is hoop voor een boom: als hij wordt omgehakt, zal hij opnieuw uitlopen, en zijn scheuten zullen niet ophouden.” — **Job 14:7**

Ik herinner me een moment, nog in **2007**, toen iemand zei: - Moeilijk is niet het baren... moeilijk is het opvoeden.

Maar mijn hart was het daar niet mee eens. **Want wanneer God de controle heeft, is zelfs baren niet moeilijk, en opvoeden ook niet.** Kinderen zijn niet alleen het resultaat van vruchtbaarheid, ze zijn **gaven van genade**, toevertrouwd aan de handen van wie door de hemel bekwaam wordt gemaakt.

Tijdens het eerste jaar probeerden Jules en ik zwanger te worden. **Maar het lukte niet.**

We gingen naar de gynaecoloog. Na onderzoeken kwam de diagnose: **polycysteus ovariumsyndroom.**

Ik begon een behandeling, ja. Ik deed wat ik kon. Maar diep vanbinnen wist ik: **Het zou niet het medicijn zijn dat mijn kinderen zou brengen.** Het zou mijn **geloof** zijn.

Ik heb nooit negatieve woorden geaccepteerd. Ik heb het leven altijd bekeken door de ogen van geloof, zelfs wanneer alles “nee” zei.

Op een keer vertelde ik aan Mevrouw **Fa** over deze aandoening. Ze antwoordde: - Ah, dan word je net als die-en-die, die nooit zwanger kon worden...

Op dat moment, zonder aarzeling, met geestelijke vastberadenheid, antwoordde ik:

- Ik zal kinderen krijgen, ja, zoveel als God mij wil geven.

Ik zei dat niet uit arrogantie. Ik zei het met **spirituele overtuiging**. Omdat ik wist dat het laatste woord van **God** komt.

Ik had nog geen kinderen, maar ik droeg de **zekerheid van het moederschap** al in mijn hart.

Als iemand die in het onzichtbare gelooft omdat ze het karakter kent van Degene die belooft.

Want geloof is precies dat de zekerheid van wat je nog niet ziet, maar waarvan je gelooft dat het zal komen in de naam van Jezus.

Zoals we leren in **Hebreeën 11:1**

Reflectie

Niet elke diagnose is een vonnis. **En geen enkel negatief woord heeft meer kracht dan de belofte van God.**

De geneeskunde kan beperkingen vaststellen. Maar God wijst op mogelijkheden.

Hij geeft niet alleen de zaden, **Hij leert ook hoe je ze moet cultiveren.**

Als je hebt gehoord dat je iets niet kunt, dat het je niet zal lukken, dat je niet geboren bent om een bepaalde zegen te ontvangen... **accepteer dat niet.**

Wijs het af met geloof.

Antwoord met vertrouwen.

Bid met durf.

Want de hemel raadpleegt geen rapport.

Hij vervult de belofte.

En wanneer God iets bepaalt...

Is er geen diagnose, mening of statistiek die het kan tegenhouden.

Hoofdstuk 22: Ontvangen Door Geloof

“Gezegend zij die geloofde, want wat haar van de Heer is gezegd, zal worden vervuld.” — **Lucas 1:45**

Ik herinner me vooral **13 mei 2007**, Moederdag in Brazilië. Ik bereidde een lunch met zoveel liefde, ging naar de markt, kocht de ingrediënten om een paella te maken. Ik nodigde mijn moeder en mijn zus uit. **Maar uiteindelijk verzonden ze excuses en kwamen niet.** Later ontdekte ik dat ze gewoon niet wilden komen. En ze maakten zelfs grapjes over de ingrediënten en lachten, zeggend dat de garnalen klein waren. **Dat brak me vanbinnen.**

Op die dag knielde ik neer zoals Hanna, de moeder van de profeet Samuel. Ik huilde met mijn ziel. Ik sprak met God tussen snikken: - Heer, geef me kinderen. Ik wil niet nog een Moederdag alleen doorbrengen. Geef me zoveel kinderen als U wilt.

Ik wist niet dat ik al zwanger was.

Kort daarna werd ik overvallen door een onrust: Had ik overdreven door te vragen “zoveel kinderen als de Heer wil”? Dus bad ik opnieuw: - Hemelse Vader, hoeveel kinderen wilt U mij geven?

En in dromen, door Zijn genade, **zag ik alle kleintjes**, het leek alsof ze in een rij stonden. Ik keek naar elk van hen, en ik herinner me dat ik zei: **meisje, meisje, meisje, meisje, meisje**

Toen werd ik wakker voordat ik het einde van de rij bereikte, maar ik bleef positief denken: er zit ook een jongen bij!

Evy, Stephanie, Viviane, Bianca, Daniele en zwanger van Mike.

Vanaf dat moment, telkens als er een kind kwam, wist ik: **ze maakten deel uit van Gods plan voor ons.**

Nog tijdens mijn verblijf in Natal, toen ik ontdekte dat ik zwanger was, vertelde ik het aan mijn man. Daarna ging ik het aan **mijn moeder** vertellen, maar het was alsof er niets was gebeurd. Ik zei dat ik mijn eigen eten niet kon verdragen, vroeg haar of ze

een paar dagen terug wilde komen om voor mij te koken... Ze zei **van niet**.

Dat antwoord deed me pijn niet door het “nee”, maar door het gebrek aan genegenheid. Maar opnieuw gebruikte God andere vrouwen om mij met liefde te ontvangen.

Ik vertelde het aan **Lalá**, de eerste vrouw van mijn vader, en ze was **dolblij**. Ze vroeg hoe ik me voelde, luisterde aandachtig toen ik over de misselijkheid sprak, en vertelde dat ze dat ook had meegeemaakt. Ze nodigde me uit om **bij haar te lunchen**, en daar vond ik een tafel gedekt met zorg en aandacht.

Hetzelfde gebeurde toen ik het vertelde aan Mevrouw **Cleide**, de moeder van mijn schoolvriendin uit **2003**. Ook zij was **erg blij**, wilde weten hoe ik me voelde, en toen ze hoorde dat ik nog steeds misselijk was, nodigde ze me uit om **bij haar te dineren**.

Dus werd het zo: ’s Middags lunchte ik bij Lalá. ’s Avonds dineerde ik bij Mevrouw Cleide. **Twee vrouwen, twee gebaren, twee hemelse omhelzingen gestuurd door God**.

Terwijl sommigen zwegen tegenover mijn vreugde, vierden **anderen met mij het leven dat in mijn buik groeide**. En dat was het levende bewijs dat,

zelfs als de wereld het niet begrijpt, **God altijd iemand stuurt die het wel begrijpt.**

Enkele maanden later, **door Gods genade**, keerde ik terug naar **Nederland**, naar de armen van mijn geliefde.

De hele familie was **dolblij** met het nieuws, want hun **eerste kleindochter** was onderweg.

Nog voordat we het geslacht van de baby wisten, vroeg ik hem: - Wil je liever een jongen of een meisje?

En hij antwoordde met een glimlach: - Ik wil een heel mooi meisje, net als jij.

Ik was zo blij om dat te horen. Ik antwoordde dat ik een heel **mooie jongen wilde**, net als hij, met blauwe ogen. We spraken meteen af: Als het een **meisje** was, zou hij de naam kiezen. Als het een **jongen** was, zou ik kiezen. En zonder aarzelen zei hij dat hij **Evy** een heel mooie naam vond. Ik vond het ook kort, modern, veelzijdig en vol betekenis.

Op dat moment leek de naam al de ziel van onze **dochter te kleden**, nog voordat we wisten dat zij het zou zijn. Het was alsof God de **naam van de belofte** al in **zijn hart** had gefluisterd.

De Droom Aan Het Begin Van De Zwangerschap

In die tijd, **aan het begin van mijn zwangerschap**, waren de emoties intens. Elke keer dat mijn man naar zijn werk ging, **huilde ik veel**. Soms omdat ik hem miste, soms omdat ik me alleen voelde... En er waren momenten waarop ik huilde zonder precies te weten waarom. Het was alsof mijn ziel al wist dat er iets groots stond te gebeuren.

Totdat ik op een nacht, **een onvergetelijke droom had**.

Ik droomde dat ik de **slaapkamerdeur opende**, en daar stond een lief, **teder kind**, met een glans die hemels leek. Een zachte stem zei **dat zij mijn dochter was**.

Ik naderde haar met tederheid en zei: - Zo mooi, van mama...

Ze keek naar me en vroeg: - Waarom huilt mama?

Met een beklemd hart antwoordde ik: - Misschien van verlangen... of omdat ik me alleen voel.

Toen zei ze met een rustige zekerheid:

- Ik kom eraan om je te helpen, zodat mama niet meer hoeft te huilen.

Ik werd anders wakker. Het was alsof een stille vrede over mij was neergedaald. Het was niet langer alleen verdriet, het was de **zekerheid** dat de **beloofte** al in mij leefde, ook al in stilte. **Nog voordat ik haar gezicht zag, troostte ze me al.**

Speciale Opdracht

Aan **Lalá**, omdat u mij met vreugde ontving op een moment dat alles stil leek, omdat u mij uitnodigde om te lunchen toen zelfs mijn eigen smaak niet meewerkte, u voerde mij met meer dan eten met warmte.

Aan **Mevrouw Cleide**, omdat u uw deur en tafel met liefde opende, omdat u mij uitnodigde om te dineren toen de misselijkheid de overhand had, en omdat u mij liet zien dat echte vriendschap geen leeftijd kent ze overstijgt de tijd en bloeit wanneer we haar het meest nodig hebben.

Jullie beiden weten het misschien niet, maar jullie waren levende omhelzingen **van God** tijdens mijn eerste zwangerschap. Temidden van afwezigheden waren jullie **aanwezigheid**. En daarom worden jullie vereeuwigd in dit hoofdstuk als deel van de belofte die Hij al in mij aan het vervullen was.

Met dankbaarheid, genegenheid en herinnering,
Aninha

Reflectie

Wanneer God besluit iemand te zegenen, **is er niemand die dat kan tegenhouden.**

Geen diagnose. Geen spot. Geen gebrek aan steun.

Mijn diagnose zei: **polycysteus ovariumsyndroom.** Maar mijn geloof zei: **Je zult de kinderen krijgen die God jou wil geven.**

En Hij gaf ze.

De geneeskunde wijst op beperkingen. **Geloof tekent wonderen.**

Vandaag kijk ik naar Evy, naar elk kind dat daarna kwam... En ik herinner me de afgewezen lunch, de stilte tranen, de droom met de rij kinderen.

Want het was daar in het diepste verlangen, in het gebed zonder mooie woorden dat mijn moederschap **door geloof werd ontvangen.**

Hoofdstuk 23: De Eerste Contractie van de Belofte

“De vrouw heeft pijn wanneer ze gaat bevallen, omdat haar tijd is gekomen; maar wanneer de baby is geboren, vergeet ze de angst vanwege de vreugde dat er een nieuw leven is geboren.” — **Johannes 16:21**

Op de avond van **10 januari 2008**, waren we in Nederland. Ik ging naar de badkamer en zag een roodachtige streep in mijn urine. Op dat moment sprak **mijn lichaam vóór mijn verstand**: er gebeurde iets. Ik nam een douche, ging liggen... maar mijn hart wist al dat **het moment nabij was**.

In de vroege ochtend kwamen de eerste contracties. Mijn man sliep diep. Ik werd wakker en zei:
- Lieverd, ik denk dat het tijd is om naar het ziekenhuis te gaan.

Hij antwoordde, nog slaperig: - Het zal wel niets zijn... ga maar slapen.

Hij sliep verder alsof het gewoon weer een voorbijgaande pijn was. Even later maakte ik hem opnieuw wakker: - Ik denk dat het tijd is...

Zelfde antwoord. Toen stond ik op, begon me aan te kleden en zei vastberaden:

- Blijf dan maar liggen... ik ga nu naar het ziekenhuis.

Op dat moment sprong hij uit bed, trok zijn kleren aan: – Rustig... ik ga ook mee.

We waren in Nederland, maar de bevalling zou plaatsvinden in België. De koffer stond al klaar in de auto. We reden ongeveer **een uur naar het ziekenhuis.**

We kwamen rond **3 uur 's nachts aan.** Ik werd opgevangen door de spoedeisende hulp en naar de kamer gebracht. Elke contractie voelde als een golf die me meesleepte.

Ik dacht: – Wat doet dit pijn... ik denk dat ik ga sterven!

Ik vroeg mijn man om de verpleegkundige te roepen. Maar de arts was vergeten de epidurale verdoving vrij te geven. Pas om **6 uur 's ochtends**, toen hij arriveerde, kreeg ik de pijnstilling. De pijn kalmeerde

En om **13:45 uur**, op **11 januari 2008**, werd zij geboren.

**3.940 kg en 50 cm.
Een flinke prinses.**

Toen ze kwam, kregen we een schrik. **Ze ademde niet goed.** Ze werd meteen naar de ondersteuning kamer gebracht. Zelfs de arts liet mij in de verloskamer achter en naar haar toe rende.

Maar dankzij God was het slechts een schrik. **Ze was in orde.**

De pijn werd licht. De angst werd een omhelzing. Het wachten werd aanwezigheid. **Het was magisch.**

De Uitdagingen Na Het Wonder

In de eerste dagen van borstvoeding waren mijn borsten rauw. Het deed zo veel pijn dat **ze op een gegeven moment bloed uitspuugde.**

Het was moeilijk. Maar we overwonnen het. Want moederschap is overgave, maar ook weerstand vol doel.

Brief aan Evy

Mijn lieve dochter Evy, Jij was de eerste glans van de belofte die God in onze harten ontstak. Je kwam als geschenk, als antwoord, als leven.

Jouw naam, gekozen met liefde door je vader, zei alles al: *Evy*, van het Hebreeuws *Chava*, betekent **leven, wedergeboorte, hoop.**

Je bent geboren om betekenis te geven, om te vernieuwen, om licht te zijn in onze dagen. Je was gewenst, verwacht, gevierd, **de eerste kleindochter, de eerste dochter en de eerste nicht.**

In die tijd wisten we het geslacht nog niet... Maar je vader keek me in de ogen en zei dat hij **een mooi meisje wilde, net als ik.** En toen hij de naam *Evy* koos, leek het alsof de hemel die naam in zijn hart fluisterde.

Ik wilde ook een jongen met zijn blauwe ogen... En we maakten een afspraak: Als het een meisje was, zou hij de naam kiezen. Als het een jongen was, zou ik kiezen.

Jij was de keuze van je vader... maar vooral de keuze van God voor ons.

Je naam is kort, modern, maar draagt een immense betekenis. Je bent vol energie, puurheid en zachtheid. Je bent leven dat klopt, belofte die bloeit, **zaad dat al geboren is met bestemming.**

Groei met de wetenschap dat je, nog vóór je komt, **al een antwoord op gebed was**. En dat je naam niet zomaar een woord is... **het is een roeping van geloof. Het is wie jij bent.**

Met al mijn liefde, Mama

Reflectie

De Eerste Contractie van Moed

Moeder zijn is nachten doorkruisen tussen pijn en ontdekkingen. Het is stieren verslaan in dromen en angsten in stilte. Het is begrijpen dat er wonderen zijn die naast ons slapen **en andere die nog zullen komen.**

Bij de eerste contractie begint de belofte. Bij de eerste overgave wordt moed geboren.

En wanneer God roept, of het nu in een wieg is of in een onzichtbare missie, **leert Hij dat je niet wegloopt van de roeping.** Je confrontereert het met geloof, met gezag, met liefde.

Want zelfs wanneer alles donker lijkt, zal er altijd een licht zijn in het midden... **waar het wonder wacht om te gebeuren.**

Hoofdstuk 24: Dromen Die Onderwijzen, Beloften Die Komen

“God spreekt op de ene manier, ja, op twee, ook al merkt de mens het niet.” — Job 33:14

In die tijd woonden we in België, in een heel koud appartement. We sliepen in de woonkamer, die iets warmer was. Het wiegje van Evy stond dicht bij ons bed, alles eenvoudig, maar omringd door liefde.

Daar had ik een van de **belangrijkste dromen van mijn leven.**

In de droom was ik **precies in die woonkamer.**
Een stem riep me: - Kom. Je moet vandaag iets leren.

Ik antwoordde voorzichtig: - Ik kan niet weggaan.
Mijn dochter is pasgeboren en haar vader slaapt diep.

De stem stelde me gerust: - Maak je geen zorgen.
Deze mensen zullen voor haar zorgen tot je
terugkomt.

Er verscheen een **ouder echtpaar**, als opa en oma,
en toen ging ik.

Ik liep door een **donkere straat**. Ik zag een huis dat
op een school leek.

Ik dacht: - Daar moet ik naar binnen om te leren.

Maar plots **verscheen er een enorme stier**, met
gebogen horens en een dreigende blik.

Hij stampte hard. Staarde me aan. **Rende woest op
me af.**

Ik rende weg. Verstopte me. Maar hij vond me steeds
weer.

Ik bracht de hele nacht door **in die strijd.**

Uitgeput riep ik: - Mijn God, help me in de naam van
Jezus! Ik moet die school binnen!

En de stem antwoordde krachtig: - Dan moet je hem bevelen te stoppen!

Ik dacht: - Is dat alles?

De stem bevestigde: - Ja!

Ik ging de stier tegemoet. Toen hij op me af kwam rennen, **hief ik mijn hand en verklaarde**: - Stop in de naam van Jezus! Hij stopte, geschrokken.

Toen zei ik: - Ga liggen in de naam van Jezus.

En hij ging liggen.

Ik streeelde hem, en gaf hem zelfs een preek: - Kijk eens hoe lelijk het is om iemand zo te achtervolgen. Toen werd ik wakker.

Ik werd wakker en dacht: Ik geloof het niet... na zoveel moeite, net wanneer ik denk dat ik de school binnen ga, word ik wakker.

Pas later begreep ik de les:

Er zijn gevechten die je niet wint door te vluchten. Je moet ze aangaan met geloof, in de naam van Jezus.

Enige tijd later verbleven we een paar dagen in **Nederland**.

Daar had ik een andere droom **teder, profetisch en vol betekenis.**

Mijn man was 's ochtends naar zijn werk vertrokken. Ik dutte even in. En werd wakker van het geluid van **een deur die openging.**

Twee **jongens kwamen binnen**, spelend met een bal. De een probeerde de bal van de ander af te pakken.

Ik zei: - Jongens, ga buiten spelen. Zien jullie niet dat Evy slaapt?

Een stem antwoordde: - Je hebt je kinderen weggestuurd.

Verbaasd vroeg ik: - Mijn kinderen?!

De stem bevestigde: - Ja.

Ik rende door de donkere straat, op zoek naar hen. Ik zag een verlicht huis. Binnen lag een baby in een wiegje.

Ik zei: - Wat mooi!

Ze zeiden: - Zijn naam is **Mike.**

Ik vroeg of ik de naam mocht veranderen. De stem antwoordde: - Jij en de vader moeten naar een bijeenkomst komen.

Ik antwoordde eerlijk: - Ik denk niet dat hij zal gaan... Hij zegt dat hij nooit iets droomt.

En dat is waar.

Een keer, in een andere droom, kwam ik op een donkere plek met een licht in het midden. Daar stond mijn man, stil. Ik liep naar hem toe en maakte hem aan het schrikken van achteren. Op dat moment **bewoog hij in bed en werd wakker.**

Daar begreep ik: - Hij slaapt in het niets. Daarom heeft hij geen herinneringen. Omdat **er geen bijeenkomst was**, wist ik dat de naam van onze zoon **Mike** moest zijn. Ik bewaarde dat in mijn hart, **wetende dat hij op een dag zou komen in de naam van Jezus.**

Reflectie

Wanneer God Onderwijst Zelfs In De Slaap

God is niet beperkt tot wat logisch, zichtbaar of direct is. Hij spreekt door dromen, tekenen, gevoelens. En soms **onderwijst Hij ons geestelijk terwijl we lichamelijk rusten.**

“God spreekt op de ene manier, ja, op twee, ook al merkt de mens het niet.” — Job 33:14

In die droom, toen ik twee ouderen zag zorgen voor mijn dochter Evy, besefte ik dat **God bescherming had gestuurd, vermomd als tederheid.** Zoals in Genesis 19, toen twee engelen verschenen om Lot te redden, was er ook daar een missie: bewaren wat Hij aan mij had toevertrouwd.

Sommige lessen komen niet uit de routine... Ze komen van de Heilige Geest. Ze worden niet geleerd door het dagelijks leven, maar geopenbaard in goddelijke visioenen.

De stier die me achtervolgde symboliseerde angsten, onderdrukking, blokkades. En ik leerde dat **gevechten niet worden gewonnen door te vluchten, ze worden gewonnen met gezag in de naam van Jezus.**

En die baby genaamd Mike... Dat was God die zei dat er kinderen zijn **die eerst in de droom geboren worden, voordat ze in de buik komen.** Er zijn beloften die komen als aankondingen... En er zijn toekomsten die worden gepresenteerd als uitnodigingen tot geloof.

Als jij ook droomt, tekenen voelt, openbaringen bewaart... Negeer ze niet. **Want de geestelijke wereld is echt, diep en precies.** En God spreekt met jou. Zelfs wanneer de wereld stil is. Zelfs wanneer het hart vol vragen zit.

Geloof is vertrouwen zonder te hebben gezien. Het is bewaren in het hart zonder te begrijpen. Het is reuzen tegemoet treden met gezag, omdat Degene die ons zendt groter is dan wie ons bedreigt.

Als jouw droom groot lijkt...

En jouw strijd moeilijk...

herinner je dan: God heeft je al instructies gegeven.

Misschien niet geschreven, maar gefluisterd. En als Hij heeft gesproken...

Of het nu in de slaap is of in de geest... Dan is het gedaan.

Geef de goddelijke school niet op.

Want de volgende les kan de openbaring zijn die alles verandert.

Geloof leert zelfs terwijl we slapen.

Want God onderwijst door de Geest, gebruikt de verbeelding als klaslokaal, en tekent soms de toekomst in een wiegje dat nog moet komen.

Het belangrijkste is niet alles begrijpen...

Het is weten wanneer te luisteren, wanneer te strijden, en wanneer te bewaren in het hart.

Hoofdstuk 25: Twee Prinsessen en Een Belofte

“Kinderen zijn een geschenk van de Heer, een beloning die Hij geeft.” — Psalm 127:3

Mijn man is altijd een **geweldige vader** geweest.

Zelfs met een druk schema en elke dag vroeg opstaan om te werken, hielp hij me altijd 's nachts met Evy. Hij wachtte tot ze boerde, verschoonde luiers, hielp in huis. Hij klaagde nooit.

Hij was dat soort man die liefde toonde met daden met aanwezigheid. Kort nadat Evy geboren was, kwam hij met een onverwacht idee:

- Mijn liefste, zullen we snel nog een kindje krijgen? Het zou goed voor haar zijn om een zusje te hebben. En voor twee tegelijk zorgen is minder werk.

Ik vond het gewaagd. Maar ik voelde ook in mijn hart dat God alles aan het leiden was. Zodra de kraamtijd voorbij was, daar was ik: **opnieuw zwanger**. Ik

dacht dat het een jongen zou zijn, maar het was nog een prinsesje.

Op 11 januari vierden we **Evy's eerste verjaardag**.
Ik droeg Stephanie al in mijn buik.

Drie dagen voor de komst van onze Stephanie werd het wachten steeds tastbaarder. Mijn grote buik liet geen twijfel: onze prinses kondigde haar aanwezigheid aan met kracht en schoonheid. Dat beeld draagt de intense emotie van het bijna-ontmoeten wanneer de liefde al helemaal aanwezig is, klaar om een omhelzing te worden.

Reflectie

Er zijn momenten waarop het leven dubbel bloeit, niet alleen in het lichaam, maar ook in de geest. Het eerste jaar van een dochter vieren terwijl de tweede al in de buik klopt, is als **twee zegeningen in één adem ervaren.**

“Kinderen zijn een geschenk van de Heer...”

Moeder zijn gaat niet alleen over zorgen. Het gaat over liefde vermenigvuldigen, moed ontdekken, en beseffen dat God hele hoofdstukken schrijft op basis van een eenvoudig “ja” tegen Zijn doel.

In die januari droeg ik niet alleen twee meisjes. Ik droeg ook de zekerheid dat de hemel ons **verhaal aan het weven was met goddelijke precisie** met namen, dagen, gebaren en beloften op één lijn.

En daar, tussen luiers, feest en geloof, begreep ik dat liefde niet wordt gemeten met logica, maar met het wonder van opnieuw kunnen baren zelfs wanneer het eerste leven nog leert lopen.

Want wanneer God een doel plant, wacht Hij niet op het ideale moment. Hij handelt op het juiste moment.

Hoofdstuk 26: De Gekroonde Die Dubbel Kwam

“Dit zijn de kinderen die God genadig aan jouw dienaar heeft gegeven.” — Genesis 33:5

Toen we ontdekten dat de tweede zwangerschap ook een meisje zou zijn, was het mijn beurt om de naam te kiezen. En ik koos met een hart vol intentie en genegenheid: **Stephanie**.

Ze droeg al een sterke aanwezigheid, nog vóór haar geboorte. Ze had die uitstraling van iemand die zou komen met doel, met genade, met vastberadenheid. En ze kwam.

Een Bevalling met Vrede en Genade

Op **25 januari 2009** had ik een rustige bevalling. De arts had de epidurale verdoving al goedgekeurd. En zodra ik in het ziekenhuis aankwam en een verlegen “au” liet horen, vroegen ze meteen: - Wil je de epiduraal?

Ik zei ja. En alles verliep met vrede.

Met genade. Met de hemel stil maar aanwezig.

Een Dag Dubbel Gevierd

Op die dag schonk God ons **twee keer**. Het was onze trouwdag al een viering van liefde en eenheid. En het was ook de dag waarop onze dochter ter wereld kwam, met licht, leven en doel.

Ze kwam niet alleen als baby... **Ze kwam als teken. Als antwoord. Als vervulde belofte.**

Het Wonder Voeden

De borstvoeding was lichter. Het lichaam kende de weg al. Het was als het wonder van het moederschap herbeleven, maar met meer vastheid, meer vertrouwen, meer rust.

Het hart van ons gezin kreeg een nieuwe hartslag:

Stephanie, met alle liefde voorgesteld aan Evy.

Brief aan Stephanie

Mijn lieve dochter Stephanie,

Je bent geboren op een dag die al speciaal was: de dag waarop we onze eenheid voor God vierden. Maar dat jaar wilde de hemel ons verhaal nog meer markeren en gaf ons jou.

Je kwam ter wereld op dezelfde dag als onze huwelijksviering, alsof God een dubbele glorie wilde graveren: de liefde die werd bezegeld, en het leven dat als geschenk kwam. Ik koos je naam met doel en emotie: **Stephanie**, wat betekent: De gekroonde, de overwinnaar, de geëerde.

Je naam draagt kracht, adel en licht. Heeft koninklijke flair, ja, maar van diegenen die regeren met moed en zachtheid, niet met pracht en praal.

Je bent mijn kampioen met een lichte ziel. Een dochter die kwam gekleed in belofte. Dat jij alles mag zijn wat je naam aankondigt, is alles wat de wereld nodig heeft: Authentiek, vriendelijk, dapper en vol van de genade die God uitstort over wie Hij met liefde kiest. Je bent geboren op de dag waarop we onze liefde vierden. En daarom zal jouw komst voor altijd een herinnering zijn: Liefde brengt leven voort. Leven onthult doel. En jij kwam om beide te vervullen.

Met al mijn liefde, Mama

Reflectie

God vervult niet alleen beloften. **Hij viert ze met ons.**

Op de dag dat onze liefde voor de hemel werd bezegeld, bereidde God een persoonlijk geschenk verpakt in licht, afgeleverd met goddelijke stiptheid. Er zijn gebaren die op toeval lijken, maar in werkelijkheid **hemelse stiksels** zijn.

En op die **25e januari** werden moederschap en huwelijk één gedicht: twee verbonden verzegeld in één hoofdstuk.

Hij vergeet de details niet. Hij koos de juiste naam, markeerde de exacte dag, en tekende haar essentie nog vóór haar komst.

Want Stephanie was niet alleen een baby. **Ze was een teken. Ze was het antwoord. Ze was een viering.**

In het boek van mijn leven zijn er pagina's die God schreef met gouden letters.

En op die dag liet Hij gegrift achter:

- Voor deze liefde komt mijn zegen in tweevoud.

Hoofdstuk 27: Veroordeeld Voor De Tijd, Geëerd Op Het Juiste Moment

“De kleinste zal tot duizend worden, en de geringste tot een machtige natie. Ik ben de Heer; op het juiste moment zal Ik het snel laten gebeuren.”

— Jesaja 60:22

Niet elk verhaal begint met applaus. Sommige beginnen met scheve blikken, met oppervlakkige oordelen, met etiketten die niet zeggen wie je bent.

Toen ik mijn relatie begon met de man die vandaag mijn echtgenoot is een Nederlander, een buitenlander in mijn land wisten velen niet hoe ze ermee om moesten gaan.

Ik werd veroordeeld. Scheef aangekeken.
Geëтикetteerd als prostituee.

Sommigen suggereerden dat ik bij hem was uit interesse alsof het feit dat hij “gringo” was mijn liefde tot strategie maakte. Sommigen gingen verder, alsof mijn keuze mij onwaardig maakte.

Maar het pijnlijkste oordeel kwam van binnenuit. Kwam van iemand die mij al had verwelkomd. Van iemand die mij kende vóór de omstandigheden.

Van mijn zus.

Zij, die mij troost bood. Die mij een thuis gaf. **Ze zette me uit huis zonder me de kans te geven om iets uit te leggen.**

Het deed pijn. Niet omdat het hard was. Maar omdat **zij juist degene was die ik het meest wilde laten begrijpen.**

Met de tijd begreep ik het. Haar woede was geen haat, maar angst, vermomd als bescherming.

Het was haar manier om mij te proberen te behoeden voor iets wat ze misschien als gevvaarlijk zag.

Ik schreef jarenlang brieven aan haar. Brieven waarin ik om vergeving vroeg, ook al had **ik niets verkeerd gedaan.** Niet omdat ik vond dat ik de pijn verdiende, maar omdat ik de band wilde herstellen. Wilde zeggen dat ik haar nog steeds als zus zag. En dat God ons hart in zijn geheel zag. In elke regel schreef ik: - Ik begrijp dat je deed wat je juist vond. En ik weet dat er, zelfs in de hardheid, liefde was.

In juli **2009** reisden we naar Brazilië: Ik, mijn man, en onze twee dochters **Evy** en **Stephanie.** Die reis was meer dan een hereniging.

Het was het weven van generaties. Mijn meisjes voorstellen aan **mijn moeder, mijn vader, mijn peettante, lalá en mijn zusjes en vriendinnen** was als een stukje van mijn hart geven aan de wortels van mijn verhaal.

Daar zijn met familie was goed. Niet omdat ik goedkeuring nodig had, nooit heb ik geleefd voor dat.

Maar omdat vanaf die dag **mensen mij begonnen te zien als moeder van een gezin.** En niet als die vrouw die het aandurfde om andere keuzes te maken.

Het publieke oordeel verstomde. Maar ik was al lang **daarvoor geëerd door Gods hand.**

Mijn zus Su sprak nog niet goed met me. Maar er begon iets te veranderen... Langzaam, met de gebaren die alleen gebroken liefde weet te gebruiken om zich te herstellen.

Ze kocht cadeautjes voor de meisjes en zei dat ze van haar dochter waren. Maar ik wist het... Haar dochter was nog klein, ze had **geen geld.**

Het was haar manier om te zeggen: “Ik zie jullie. Ik geef om jullie. Ik ben nog steeds je zus.”

Ik ontving dat met een vol hart. Ik had geen excuses nodig. Omdat **vergeving ook vermomd komt als speelgoed verpakt in stilte.**

Op dat moment besefte ik dat God aan het werk was. Dat de banden niet waren doorgesneden, ze waren tijdelijk gevouwen. En dat zelfs zonder woorden, de **liefde weer ademhaalde.**

Vandaag, als ik terugkijk, heb ik nooit een slechterik gezien. Ik zag een gekwetste vrouw. Iemand die mij verwelkomde toen niemand anders dat deed en die de moed had om mij weg te sturen toen ze dacht dat het nodig was.

En ik hou van haar. **Met de liefde die alleen iemand begrijpt die is afgewezen en opnieuw geaccepteerd.**

Ik blijf bidden dat God ons blijft verenigen op Zijn **tijd, op Zijn manier.**

Reflectie

Eer Komt Wanneer Liefde Volhardt

Niet elk verhaal begint met applaus, sommige beginnen met afwijzing, oordeel en gesloten deuren. Maar het zijn juist die moeilijke begin momenten waarin God de verlossende eindes voorbereidt.

De afwijzing die we ondergaan definieert onze waarde niet, alleen onthult wie bereid is om verder te kijken dan de schijn. En wanneer de wereld ons te vroeg veroordeelt, is God al bezig het hoofdstuk van eer te schrijven. **Omdat God niet ziet zoals mensen zien Hij kijkt naar het hart.**

De vergeving die niet in woorden kwam, kwam in cadeaus. De verzoening die onmogelijk leek, begon met subtiele gebaren. En de liefde, zelfs gebroken, **vond een manier om weer te ademen.**

Als jij ooit verkeerd begrepen bent... Als iemand je heeft gelabeld zonder jouw verhaal te kennen... Als je bent afgewezen door degene van wie je het meest hoopte op omarming...

Geef de liefde niet op.

Geef het gebed niet op.

Geef de hoop niet op.

Want wanneer jij blijft liefhebben, zelfs gekwetst,
blijft God handelen, zelfs in stilte.

De herverbinding komt op Zijn tijd, op Zijn manier.
En de eer ook.

Omdat wie ervoor kiest om lief te hebben te midden
van afwijzing, het hart draagt dat het meest lijkt op
dat van Jezus Christus.

Dus ga door met brieven die misschien nooit worden
beantwoord, met omhelzingen die nog niet zijn
gekomen, met geloof dat geen erkenning nodig heeft.

Omdat God ziet.

God weet.

En God eert.

Hoofdstuk 28: Het Heengaan Van Wie Altijd Terugkwam In Droom

“In het huis van mijn Vader zijn vele woningen...”

— **Johannes 14:2**

In het jaar waarin **Stephanie werd geboren**, was het ook het jaar waarin **mijn oma** van moederskant **heenging**.

Ze was al verzwakt door Alzheimer, leefde in foetushouding, stil in bed... Maar toch **nam ik mijn man mee om haar te ontmoeten**. En hoewel haar lichaam niet meer sprak, **zweeg haar geest nooit**.

Ze bleef in mijn dromen verschijnen. Met regelmaat. Met tederheid. Alsof God de voortzetting van banden toestond, zelfs na de ziekte.

In een van de dromen, toen **Evy en Stephanie** al geboren waren, verscheen ze in mijn kamer. Helemaal blij. Ik vroeg, stralend: - Oma! Bent u gekomen om mijn dochters te ontmoeten?

Ze glimlachte en antwoordde: - Ja, mijn lieve, vóór ik hier in jouw kamer kwam, ben ik naar hun kamer gegaan. Ze zijn prachtig... net als jij.

Mijn hart stroomde over. Het was als een goddelijk
zegel van onze afstamming, verleden, **heden en**
toekomst in één moment.

De Droom Van Het Afscheid

Maar op een nacht... was alles anders.

Ik droomde dat ik de deur van een kamer opende.
Daar lag ze, zoals in werkelijkheid: liggend,
kwetsbaar en stil.

Ik naderde, klaar om te zeggen: - Oma, wat is er?

Maar ze legde haar vinger op haar lippen, vroeg om
stilte. En zei teder: - Mijn lieve, vandaag ben ik
gekomen om afscheid van je te nemen. Ik wil dat je
weet dat jij een van de mensen bent van wie ik het
meest heb gehouden in dit leven. En ik vraag je één
ding... **Vergeet mij nooit.**

Ik werd wakker met een beklemd hart. Ik belde mijn
moeder en ze zei dat **oma** op de intensive care lag.

Dagen later, ging ze heen.

De Droom Die Terugkwam Maar Met Een Andere Glans

Ik vroeg God, een hele week lang, dat Hij me nog één
keer met haar zou laten dromen. Ik wilde haar nog

eens zien... Horen. Voelen dat ze oké was. Totdat eindelijk... de droom kwam.

Ze verscheen **prachtig, gezond en stralend**.
Ik rende naar haar toe
en vroeg:

- Oma, waarom heeft u zo lang gewacht om mij te bezoeken? Ze antwoordde kalm:
- Omdat de weg nu anders is.

Voor Wie Rouwt

Als je dit leest en de pijn van een verlies draagt...
weet dan: de dood is geen einde, het is een overtocht.

Wat liefde is, sterft nooit. Wat waar is, keert terug in droom, in herinnering, in vrede.

Vandaag, wanneer ik aan mijn oma denk, is er geen pijn, er is tederheid, **lichte heimwee, liefde die bij me woont**.

Ze was een **bron van genegenheid in mijn kindertijd**. Ze omhelsde me met dat soort liefde die elke traan geneest. Ze keek naar me alsof ze de kostbaarste schat bewaarde.

Ik was **haar lieveling**, en zij zal voor altijd mijn **referentie van tederheid zijn**.

En ik deed wat ze me vroeg in die droom...

Ik ben haar nooit vergeten.

Ik bewaar met liefde elk moment dat we samen beleefden. Elke gesprek, elke blik, elke gedeelde stilte.

Wanneer ik aan haar denk, voel ik dat **ze me gelukkig wil zien**.

En daarom is de rouw die ik beleef licht, zacht, vol dankbaarheid.

Want sommige liefdes zijn **zo groot als het oneindige**. En ze leven in ons niet in het verleden.

Reflectie

Er zijn liefdes die niet begraven worden. Er zijn aanwezigheden die niet verdwijnen. En er zijn herinneringen die niet in het verleden wonen **ze wonen in ons.**

Mijn oma is heengegaan. Maar **ze was nooit afwezig.** Ze werd een nachtelijke bezoeker, een zachte stem, een licht in mijn slaap.

Vandaag, wanneer ik aan haar denk, voel ik geen einde... Ik voel **voortzetting.**

Want God heeft ons beloofd: "In het huis van mijn Vader zijn vele woningen." – **Johannes 14:2**

De dood is een deur die opengaat naar een andere dimensie. Het is geen breuk het is een aangekondigde hereniging. Het is een overtocht.

Voor wie rouw beleeft met zware droefheid, moge dit hoofdstuk een herinnering zijn: **afwezigheid is geen eeuwige afwezigheid.** De liefde die werd geleefd... blijft levend.

Er zijn ontmoetingen die God bewaart. En er zijn zielen die terugkeren in dromen, alleen om te zeggen: "**Het gaat goed met mij. De weg is nu anders.**"

Hoofdstuk 29: Wanneer Ik Faal, Draagt Het Geloof

“De Heer zal je voortdurend leiden; Hij zal je ziel
verzadigen in dorre plaatsen en je botten versterken.”
— **Jesaja 58:11**

Tijdens de zwangerschap van **Viviane** in 2010 kreeg ik de diagnose **zwangerschap-gerelateerde schildklierproblemen**. Onze arts was duidelijk en direct in zijn advies:

- Vermijd stress. Je moet kalm blijven.

In een poging om dat advies op te volgen, dacht ik eraan om met de meisjes naar Brazilië te reizen, in de hoop dat een verandering van omgeving rust zou brengen. Ik sprak erover met mijn man. In het begin was hij het er niet mee eens. Hij vond het te veel werk om met **twee kleine kinderen** te reizen, en bovendien hadden we **weinig geld**. Maar ik drong aan met liefde... en hij gaf toe. Hij bracht ons met de auto naar het treinstation. Van daaruit gingen we naar **luchthaven Schiphol**, met bestemming **Natal–RN**.

Bij aankomst in Brazilië verbleef ik enkele dagen bij een vriendin, en daarna ging ik naar het warem toevluchtsoord van die reis: het huis van **peettante Francisca**.

Ik leerde Mevrouw Francisca kennen toen ik nog een kind was, rond de 4 jaar, toen mijn vader me meenam om mijn oma **Júlia** te bezoeken, die in dezelfde straat woonde. Ze was een lieve vrouw die me vanaf het eerste moment raakte. Na mijn huwelijk kwamen we nog dichter bij elkaar. Ze leerde mijn verhaal kennen, begreep mijn moederlijke gemis, en met een gebaar dat ik in mijn hart bewaar, aanvaardde ze om mijn **peettante** te zijn.

In **juni 2007** werd ik gedoopt met mijn broer van vaderskant, **Adeilton**, als peetoom. En mijn vader was aanwezig, vol vreugde om dat moment. Ze is weduwe en woont met haar oudere zus, liefdevol **tante Nilzinha** genoemd, haar dochter **Ana**, haar zoon **Dudu**, haar schoondochter **Sandra**, en haar kleindochters **Eduarda** en **Luísa**. Deze prachtige familie ontving ons met open armen, zorgde voor mij en de meisjes met geduld, genegenheid en liefde.

De reis verliep goed, maar in de eerste dagen kregen **Evy en Stephanie** een hevige **virusinfectie**, braken en diarree. Het was zoveel werk dat ik na een week al dacht aan teruggaan. Omdat ik de retourtickets nog niet had gekocht, besloot ik ze pas te boeken als het juiste moment kwam.

Maar het was **op het moment van vertrek terug naar Nederland, op de luchthaven van Natal–RN**, terwijl ik alles probeerde te organiseren met een al vergevorderde buik, dat ik een scène beleefde die ik nooit zal vergeten:

Ik droeg een koffer, **een tas over mijn schouder**, en twee meisjes. **Evy**, stilletjes, leek mijn vermoeidheid te voelen. Maar **Stephanie**, vol energie, liet mijn hand los, rende door de gangen, wilde alleen in de lift stappen, de vuilnisbak omdraaien, elk hoekje van de luchthaven verkennen.

Ik riep haar met vastberadenheid en liefde:
- Stephanie, kom terug! Blijf dicht bij mama!

Het was een ware marathon van geloof **zwanger, uitgeput, proberend alles onder controle te houden zonder mijn geduld te verliezen**.

Totdat een medewerkster van de luchthaven, die de scène met empathie en humor observeerde, naar me toe kwam en zei:

- Hallo mama... ik weet al dat dit meisje Stephanie heet! En die andere, zo stilletjes... hoe heet zij?

Ik glimlachte, moe, maar dat raakte me diep. Soms ziet de wereld meer dan de bagage en die vrouw zag de **onzichtbare inspanning van een moeder** die het chaos probeerde te doorstaan met geloof.

Maar het moeilijkste moment kwam meteen daarna. We werden **tegengehouden door de inspecteur van de federale politie**. De meisjes waren binnengekomen met een **Braziliaans paspoort**, en om het land te verlaten was een **officiële toestemming van de vader** nodig.

Ik toonde het **Nederlandse paspoort**, probeerde uit te leggen... Maar het antwoord was definitief:

- Binnengekomen met het Braziliaanse paspoort, dan moet je ook vertrekken met het Braziliaanse paspoort.

Daar brak mijn hart. Ik huilde niet alleen om het protocol, maar omdat **de vermoeidheid al in elk deel van mij woog**. Alles stortte op dat moment in.

Onze koffers werden uit het vliegtuig gehaald.

We verloren de tickets, die geen verzekering hadden. We bleven op de luchthaven zonder plan, zonder middelen, zonder grond.

Ik belde mijn broer **Adelmo** en hij kwam snel om ons te helpen. Hij bracht ons **terug naar het huis van mijn peettante**, waar we meer dan een week verbleven, tot ik de documenten kon regelen. Ik leende geld van mijn zwager **Nabor** om nieuwe tickets te kopen.

Opnieuw ontving dat huis ons.

En in de kwetsbaarheid was hun liefde het ware wonder.

In de zwakte vonden we kracht. Dudu is deel van de hoop die ons sterk hield. Ik ben God dankbaar voor deze familie.

Dankbrief: Aan Peettante

Lieve Peettante,

Vandaag wijd ik deze regels niet alleen als herinnering, maar als eeuwige erkenning.

U kwam in mijn leven toen ik nog klein was, en zelfs zonder het te weten, plantte u al genegenheid in de bodem van mijn geheugen. In die straat waar mijn oma **Júlia** woonde, werd uw huis ook een lichtpunt. Maar pas na mijn huwelijk, toen mijn pad tekorten en vragen naar boven bracht, bloeide onze band in diepte.

Ik herinner me de dag dat ik vroeg:

- Wilt u mijn peettante zijn?

En zonder aarzeling zei u ja met uw hart, met uw aanwezigheid, met uw ziel. Het **was juni 2007**, en ik werd gedoopt met mijn broer **Adeilton** aan mijn zijde en mijn vader stralend van vreugde. Die dag bezegelde iets wat God al had geschreven.

Meer dan een peettante, werd u een **spiritueel toevluchtsoord**, een **emotionele schouder**, **familie uit keuze**.

Toen ik terugkeerde naar Brazilië tijdens de zwangerschap van **Viviane**, moe, zwanger, met twee meisjes en een ziel vol onzekerheden, **was het in uw huis dat ik rust vond.** Daar huilde ik zonder oordeel, werd ik verzorgd zonder eisen, en ontvangen met de tederheid die alleen woont waar liefde oprecht is.

U, uw zus **tante Nilzinha**, uw dochter **Ana**, uw zoon **Dudu**, de lieve **Sandra**, en de meisjes **Eduarda** en **Luísa**, ieder van jullie bewees mij dat God handelt via mensen. Met jullie werden de dagen van strijd herinneringen vol genegenheid. En de uitdagingen werden draaglijk, omdat ze werden beleefd met omhelzingen om ons heen.

Dankbaarheid is niet alleen een mooi woord.
Het is het zaad dat bloeit telkens als ik aan jullie denk.

Dank u dat u mij als dochter hebt ontvangen.
Dat u nooit moeite hebt gespaard. Dat uw deur altijd open stond en uw hart nog meer.

Als mijn dochters op een dag vragen: - Mama, wie heeft jou geleerd om eenvoudig lief te hebben?
Dan zal ik antwoorden: - Mijn peettante. Zij leerde me met gebaren. Met stilte. Met geloof.

Met genegenheid, Aninha

Reflectie

Deze reis leerde me dat niet alles wat juist lijkt, door God geleid wordt.

Ik zocht vrede, maar vertrouwde op mijn eigen inzicht en toen alles uit mijn handen gleed, was het **goddelijke genade** die mij staande hield.

God liet me zien dat, zelfs in uitputting, Hij toevluchtsoorden bereidt, hulp stuurt, wegen baant. Het was de liefde van mijn peettante.

Het was de aanwezigheid van mijn broer Adelmo.

Het was zelfs de blik van de medewerkster op de luchthaven die zonder woorden het offer van een moeder erkende.

Sindsdien heb ik geleerd om alles over te geven.

Niet alleen de mooie momenten, maar ook de plannen, de details, de stappen.

Want wanneer geloof vooropgaat, **wordt zelfs de zwaarste bagage licht in Gods hand.**

Hoofdstuk 30: De Liefde Die Stiltes breekt

“Als jullie de mensen hun misstappen vergeven, zal jullie hemelse Vader ook jullie vergeven.”

— Matteüs 6:14

In **2011** gebeurde er iets heel betekenisvol: **mijn moeder kwam ons voor het eerst bezoeken in België.**

Het was de eerste keer dat ze van dichtbij zou zien het leven dat ik aan het opbouwen was ver weg van de muren die ons ooit scheidden, maar nog steeds binnen de affectie die ik nooit heb opgegeven.

Die bezoek was niet alleen een familiehereniging. Het was een **hereniging met de waarheid, met de herinnering, met de gebaren die genezen zonder antwoorden nodig te hebben**. Mijn moeder is altijd een harde vrouw geweest. Ze had een leven vol littekens, onopgeloste verhalen, wrok die te zwaar was om alleen te dragen.

Sinds mijn kindertijd herinner ik me de afwezigheid van knuffels, van fysieke genegenheid, van expliciete tederheid.

Tijdens dat bezoek verzamelde ik moed en vroeg:

- Mam, waarom gaf u me nooit kusjes en knuffels in mijn kindertijd?

Ze keek me in de ogen en antwoordde met snijdende eerlijkheid: - Hoe kon ik iets geven wat ik nooit heb gehad?

Dat antwoord ging door me heen als een stille pijl. En met stevige liefde zei ik: - Godzijdank ben ik niet zoals u. Want alles wat ik niet had en graag had willen hebben, is precies wat ik aan mijn dochters geef.

Het was een breekmoment. Niet van confrontatie. Maar van besluit.

Want daar begreep ik: **ik ben niet geroepen om te herhalen. Ik ben geroepen om te vernieuwen.**

Vergeven, Zelfs Zonder Erkenning

Mijn moeder draagt diepe wonden. Ze koestert nog steeds wrok omdat ze niet naar mijn huwelijk ging, en vertelt soms aan anderen dat ze niet was uitgenodigd, dat ik me voor haar schaamde.

Maar dat deed me nooit zoveel pijn als het had kunnen doen, want als ik naar haar kijk, zie ik meer dan fouten: **ik zie het meisje dat geen liefde kreeg en nooit leerde hoe ze die moest geven.**

En zelfs al ben ik gekwetst, **ik koos de weg van vergeving.**

“De liefde bedekt een menigte zonden.” — **1 Petrus 4:8**

Telkens als ze me nodig heeft, ben ik beschikbaar. Niet uit verplichting. Maar omdat **genezing woont in herhaalde keuzes, niet in opgeslagen wrok.**

Kiezen Voor Liefde Met Volwassenheid

Dat bezoek was meer dan een ontmoeting tussen moeder en dochter. Het was een **spirituele afrekening**. En zelfs zonder lange knuffels, zelfs zonder verontschuldigingen... was er tederheid.

Mijn moeder zien met haar kleinkinderen. Kleine gebaren zien die voor velen gewoon lijken. Maar voor mij waren het **sociale wonderen**.

Tekens dat de cyclus niet hoeft te eindigen waar hij begon.

Reflectie

Niet elke liefde komt kant-en-klaar. Sommige moeten met **geduld worden opgebouwd**.

Toen mijn moeder zei:

- Hoe kon ik iets geven wat ik nooit heb gehad?

Begreep ik dat mijn moment was gekomen om de stilte te breken met **tederheid**.

Dat bezoek heeft geen wonderen uitgewist. Maar het liet zien dat, zelfs in harten die door het verleden zijn verhard, er ruimte is voor nieuwe beginnen.

En ik besloot dat mijn moederschap geen spiegel zou zijn, maar **een venster**.

Want trauma's zijn geen excus, maar ook geen bestemming.

En ik blijf met tederheid schrijven aan het verhaal dat begon met pijn maar dat God helpt te eindigen met genezing.

Hoofdstuk 31: De Derde Bloem en het Wonder van de Moederbuik

“Roep Mij aan in de dag van benauwdheid; Ik zal u redden, en u zult Mij eren.” — **Psalm 50:15**

In **2011** schonk God ons opnieuw een geschenk: **Viviane** werd geboren, onze derde dochter. Ze kwam omringd door genegenheid, met twee zussen die al klaarstonden om haar te ontvangen: de ene als partner in kattenkwaad, de andere als liefdevolle beschermster.

We waren geen beginnende ouders

meer. Onze handen kenden al de dans van luiers, de slapeloze nachten, de tandeloze glimlachen en de woorden die stikten van liefde.

Maar zelfs met die ervaring was de komst van Viviane anders **rustig vanaf de buik, sereen als een stille belofte.**

De zussen hielden ervan hun handen op mijn buik te leggen, probeerden de schopjes te voelen. Ze spraken met haar alsof ze er al was. Bij die zwangerschap was het wonder niet alleen het lichaam dat creëerde, maar **de familie die groeide in bewustzijn van het wonder.**

De Bevalling Die Gebed Werd

Op de dag van de bevalling kon onze vaste arts er niet bij zijn. De dienstdoende gynaecoloog nam het over met bekwaamheid, en de geboorte verliep in vrede.

Maar bij de overdracht van het ene bed naar het andere gebeurde er iets angstaanjagends: **een hevige bloeding.** De arts, die het ziekenhuis al had verlaten, werd dringend teruggeroepen door het verplegend personeel. Ze kwam snel terug, en met kalmte en precisie wist ze het bloeden te stoppen.

Ik werd naar de herstelkamer gebracht. Maar daar ontstond een tweede bloeding nog ernstiger.

Ik herinner me de lakens die werden weggehaald, zwaar van bloed. Ik herinner me de stem van de arts, vastberaden en bezorgd, die tegen mijn man zei:
- Als deze laatste poging niet werkt, moeten we een spoedoperatie doen om haar baarmoeder te verwijderen.

Op dat moment kwamen mijn schoonmoeder en schoonvader aan in het ziekenhuis. Mijn schoonmoeder probeerde de kamer binnen te gaan, maar werd streng tegengehouden: - Mevrouw, u moet buiten wachten.

Mijn schoonmoeder zei: - Maar ik ben haar moeder!

En de arts antwoordde: - En ik ben de arts, en ik zeg dat u moet wachten.

Het was ernstig. Het was dringend. Het was echt.

En daar, in de diepste stilte van mijn ziel, sprak ik met God, met alles wat ik nog hoopte te dragen:
- Vader, in de naam van Jezus, ik gebied deze bloeding te stoppen. Ik wil nog steeds meer kinderen krijgen... In de naam van Jezus!

Het was niet alleen een smeekbede voor mijn leven. Het was ook voor de toekomst die **nog in geloof klopte**. Ik zei dat omdat, zelfs net na de geboorte van nog een meisje, **ik de hoop levend hield om ook jongens te krijgen**. Ik wist diep vanbinnen dat dat hoofdstuk niet het laatste was en dat **de belofte bleef ontkiemen**, zelfs midden in de schrik.

Daar, tussen naalden, rode lakens en technische stemmen, was het mijn geloof dat opstond als laatste redmiddel. Maar daarmee kwam ook de zekerheid:

“De hemel schrijft dit verhaal nog steeds, en ik wil leven om het te zien gebeuren.”

De bloeding **stopte**. Ik kreeg twee zakken bloed. De baarmoeder werd behouden. **Het leven werd gedragen door Gods genade.**

Viviane werd geboren op 30 augustus 2011.

In de armen van haar vader wordt de wereld stil. Viviane kan nog niet praten, maar ze heeft de taal van liefde al geleerd: de aanwezigheid die nooit faalt, de zorg die omarmt, de stilte die beschermt.

Brief Aan Viviane

Mijn lieve dochter **Viviane**, Je naam zegt alles: **leven**. En dat is precies wat je bracht leven in de schrik. Licht in de pijn. Wonder in de urgentie.

Tijdens jouw geboorte vochten we een onzichtbare strijd. En terwijl velen gevaar zagen, zag ik **beloofte**.

Ik verklaarde met geloof: - Bloeding, stop nu, in de naam van Jezus.

En ze **stoppe**. Omdat God aanwezig was. Omdat jij **al een bestemming had**.

Ik hield je in mijn armen met een vredig hart. Je was zo klein... Maar je komst **was groots**.

“Viviane” is degene die leeft, die vibreert, die transformeert.

Je bent geboren **in wonder**.

En telkens als ik naar je kijk, herinner ik me dat God nog steeds wonderen doet. Jij bent een teken. Jij bent het antwoord. Jij bent **leven**.

Met liefde, Mama

De Viering Die Angst Overwon

De zussen juichten. Er was geen jaloezie alleen feest. Elk nieuw leven werd gevierd als een **collectieve gave**.

Enkele maanden later, toen ik het gebeurde deelde met iemand, hoorde ik: - Ik denk dat je beter geen kinderen meer krijgt... stel dat het weer gebeurt.

Maar met een hart stevig in geloof, antwoordde ik met overtuiging: - Ik ben niet bang. Ik ken de God die voor mijn gezin zorgt, tot in de kleinste details. En ik ga niet akkoord met dat woord.

Ik herinnerde me de belofte die mij leidt:

“In de wereld zult u verdrukking hebben, maar houd goede moed; Ik heb de wereld overwonnen.”

— Johannes 16:33

Mijn verhaal wordt niet geleid door menselijke voorspellingen, noch geschreven door statistieken. Het wordt **bewogen door eeuwige doelein den**.

En wanneer God een reis schrijft, worden zelfs de schrikmomenten **zegels van bescherming**.

Reflectie

Viviane kwam als bloem, maar bloeide als bewijs.

Bewijs dat het leven niet eindigt aan de grenzen van de geneeskunde, maar herboren wordt aan de grenzen van het geloof.

Toen de baarmoeder bloedde, was het de Geest die genezing verklaarde in de naam van Jezus.

En toen de twijfel kwam, vermomd als advies, antwoordde de waarheid met overtuiging.

Want geen enkel tegenwoord overleeft waar een belofte in beweging is.

En geen enkele schrik is definitief wanneer de hemel nog hoofdstukken te schrijven heeft.

Viviane was niet zomaar nog een dochter.

Ze was een levende herinnering dat **God nog steeds het onmogelijke onderbreekt en leven teruggeeft.**

Hoofdstuk 32: Wanneer God Beloftens Fluistert Door De Lippen Van Een Kind

“Laat de kinderen tot Mij komen, want van hen is het Koninkrijk van God.” — **Lucas 18:16**

In **België** beginnen kinderen op de kleuterschool vanaf tweeënhalf jaar. **Evy ging als eerste.** Kort daarna was het de beurt aan onze kleine **Stephanie**, onze tweede dochter.

In de eerste dagen, terwijl we op de schoolbus wachtten, beleefde ik een moment dat ik tot op vandaag in mijn hart bewaar.

Stephanie, toen 3 jaar oud, met die zachte ogen en kinderlijke stem, zei tegen me met een overtuiging die niet van haar leek te komen, maar **van iets boven haar:** - Mama, ik heb een broer.

Ik glimlachte, denkend dat ze zich vergiste. Ik corrigeerde haar voorzichtig: - Nee, mijn dochter... je hebt tussen, Evy en Viviane. Maar ze hield vol, met

dezelfde zachte vastberadenheid: - Nee, mama. Ik heb wel een broer. Hij is daarboven in de hemel... en hij komt nog. Hij is heel groot.

Op dat moment activeerde haar woorden in mij de herinnering aan een oude droom een droom die ik had toen mijn dochter **Evy nog een baby was**.

In de droom kwamen twee jongens binnen door de deur, spelend met een bal. Er was ook een baby genaamd **Mike**.

En een stem zei me duidelijk: - Dit is jouw zoon.

In die tijd had ik al drie dochters.

Onze auto had geen plaats meer voor iemand extra.

En eerlijk gezegd dacht ik niet meer aan de mogelijkheid van nog een kind. Het was alsof God dat wist, mijn logica, mijn beperking en me wilde herinneren aan wat Hij zelf had geopenbaard.

Ik bewaarde die droom jarenlang. Zoals iemand een verzegelde brief uit de hemel bewaart.

Maar om dezelfde boodschap te horen uit de mond van Stephanie, met zoveel puurheid, zekerheid en sereniteit... was alsof **God de belofte opnieuw** tot leven bracht, gebruikmakend van de helderste stem die Hij tot Zijn beschikking heeft: die van een kind.

Reflectie

Er zijn woorden die niet uit logica komen. Ze komen uit de Geest.

“Want God spreekt op de ene manier of op de andere, maar de mens merkt het niet. In een droom of in een nachtelijk visioen...” — Job 33:14-15

“Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt U lof bereid...” — Psalm 8:2

Op die dag blies God een openbaring door een meisje van 3 jaar. Ze was niet aan het fantaseren, ze was **aan het herinneren.**

Herinnerend iets wat de hemel jaren eerder had getoond. Herhalend een belofte die ik bijna had laten rusten. En daarmee leerde God mij dat **Zijn beloften niet verlopen, ze rijpen.**

Stephanie onthulde niet alleen dat er een broer zou komen... Ze werd **boodschapper van iets eeuwigs.** Want wanneer God iets wil bevestigen dat Hij in ons hart heeft gezaaid, kiest Hij **pure kanalen** en soms hebben ze **de stem van een kind.** Het was alsof God me eraan herinnerde:

Beloften sterven niet. Ze wachten alleen op het juiste moment.

Hoofdstuk 33: Het Kind Dat In De Droom Werd Gekozen

“Voordat Ik je vormde in de moederschoot, kende Ik je; voordat je geboren werd, heb Ik je apart gezet.”

— **Jeremia 1:5**

Drie meisjes met weinig leeftijdsverschil was meer dan een geschenk: het was een **orkest van liefde**, met instrumenten die nog leerden spelen. In het begin was de routine klassiek: nachtelijke borstvoeding, de geur van melk in de lucht... Maar al snel sliep elk meisje in haar eigen kamertje, in aparte wiegjes, dromend in vrede.

God zij dank, ik had nooit huilende kinderen 's nachts. Ze sliepen goed. Wij ook.

Vanaf jonge leeftijd behandelde Evy Stephanie als een levend popje. Ze vond haar prachtig, wilde voor haar zorgen, spelen, alles delen. En toen Viviane kwam, trad ze toe tot die cirkel met dezelfde tederheid. Ze waren **maatjes**, nog voordat ze wisten wat dat woord betekende.

In **2012** leefden we dat tafereel: Evy met 4 jaar, Stephanie met 3 jaar, Viviane met 1 jaar. Drie kleine meisjes vulden het huis met leven, zachte kindergeluiden, en een vreugde die niet in muren paste.

Toen bezocht God mij met een indrukwekkende droom.

De Droom Dat Ik Zwanger Was

Ik droomde dat ik opnieuw zwanger was. Ik ging naar een medische afspraak, verward, denkend: - Dit kan niet waar zijn... Ik zorg al voor drie kleine kinderen!

Op dat moment hoorde ik een stem die vroeg: - En wat wil je dat we doen met dit kind?

Verward antwoordde ik: - Stuur haar maar naar een weeshuis. Het lukt niet om haar nu thuis te hebben...

De stem antwoordde: - Goed.

Toen zag ik: een auto met verschillende kinderen. En tussen hen een meisje met een verdrietige blik, alsof ze al begreep dat ze was afgewezen.

Ze keek me aan met droevige ogen. In die blik brak mijn hart.

- Wacht! Goed dan.

Ik wil haar wel. Stuur haar maar naar mijn huis, want ik zal voor haar zorgen in de naam van Jezus!

Ik werd wakker met een geschudde ziel en een zekerheid in mijn hart:

Als ik haar niet had geaccepteerd, had ik misschien nooit meer een kind gekregen.

De Auto En Het Gesprek

Ik deelde de droom met mijn man, zoals ik altijd deed. Hij kende al de droom over de jongens. En met drie meisjes thuis, grapte ik: - Liefje, nu kunnen we geen kinderen meer krijgen... onze auto zit vol.

Zonder aarzeling antwoordde hij teder: - Als het probleem de auto is... dan kopen we een grotere.

We konden pas een grotere auto kopen **zeven jaar later, in 2018**, toen we in **Portugal** aankwamen. Tot die tijd was het behelpen, afhankelijk van zijn moeder om met het hele gezin op pad te gaan.

Maar elke inspanning was het waard.

Want alles in dit leven is tijdelijk **en wat eeuwig is, zijn de levens die God ons toevertrouwt.**

Reflectie

Wanneer God Jou Iemand Toevertrouwt Die Al Van Jou Is

Niet elk kind komt op het moment dat jij gepland hebt. Maar elk kind dat God stuurt, komt met **doel** en een **naam gemarkerd in de hemel.**

“Voordat Ik je vormde in de moederschoot, kende Ik je; voordat je geboren werd, heb Ik je apart gezet.”

— Jeremia 1:5

In die droom, toen de vraag kwam: - Wil je dit kind? Was het niet zomaar een vraag... Het was een spirituele uitnodiging tot moederschap met geloof.

De verdrietige blik van dat meisje in de droom leerde me dat liefde soms **sneller moet zijn dan logica, moediger dan angst**, standvastiger dan de kalender.

Door “ja” te zeggen, naaide ik een onzichtbare toekomst met de draden van geloof.

En als jij voelt dat je nog niet klaar bent, of leeft omringd door twijfels, luister dan met je hart:

God stuurt geen last, Hij geeft een missie. God vraagt niet of je het kunt, Hij openbaart dat jij gekozen bent.

En telkens als de hemel je een vraag stelt, onthoud:
je antwoord hoeft niet vol zekerheden te zijn... alleen vol bereidheid.

Want wanneer liefde met geloof wordt aanvaard,
wordt zelfs een kleine ruimte een thuis.

Wordt zelfs een vol hart een toevlucht. Wordt zelfs angst een wonder.

Dus de volgende keer dat God je vraagt... Wil je?
Antwoord met vertrouwen:

- Ja, Heer.

Stuur maar.

Ik zorg.

Ik heb lief.

In de naam van Jezus.

Hoofdstuk 34: Bianca: Het Licht Dat Kwam Omdat Ik Ja Zei

“Elk goed en volmaakt geschenk komt van boven, van de Vader der lichten...” — **Jakobus 1:17**

Het was aan het eind van **2012** dat Bianca werd verwekt dat kind uit de droom, uit de auto, uit de keuze gemaakt door geloof. Ze werd geboren op:

28 augustus 2013, in een rustige, lichte bevalling, **gezegend door goddelijke genade**.

Zo mooi. Zo verwacht.

Zo vol van doel.

Toen Bianca kwam, werd ons huis al geleid door zachte stemmen: Evy met 5 jaar, Stephanie met 4 jaar, en Viviane met 2 jaar.

Ze waren dolblij. Ze ontvingen hun nieuwe zusje met **feest en genegenheid**, alsof ze altijd al wisten dat zij het portret van ons verhaal zou vervolledigen.

We hadden nooit luxe nodig om die vreugde te beleven.

We kochten gebruikte bedjes, kregen veel kleertjes, en de kleding van de ene ging door naar de andere. Alles werd met zorg behandeld, met dankbaarheid hergebruikt.

Want echte geluk woont niet in overvloed, het woont in betekenis.

Bianca kwam met de rust van wie niet aangekondigd hoeft te worden, omdat **de hemel haar naam al had gefluisterd** nog vóór de buik werd aangeraakt.

Brief Aan Bianca

Mijn lieve dochter Bianca, Jij bent twee keer gekozen: Eén keer in de droom. Eén keer in het leven.

In de droom zag ik je verdrietig... bijna achtergelaten. Maar de stem gaf me de kans om te kiezen. En ik koos uit liefde, uit geloof, voor jou.

Want nog vóór je geboren werd, droeg je al **licht in je ziel**.

Je kwam in een tijd die krap leek, ingewikkeld. Maar God leerde me dat **liefde nooit afhangt van ruimte het hangt af van overgave**.

En je vader, met zijn eenvoud en geloof, zei:

- Dan kopen we een grotere auto.

En die kochten we. Maar vóór dat, kochten we een ruimer hart, zodat jij zou passen zonder iets tekort te komen.

Je naam is een eerbetoon. Aan die vrouw die mij in 2005 zegende met een eenvoudig gebaar, zonder me zelfs te kennen.

Bianca, de schoonzus van mijn **zus Su**, die mijn computercursus betaalde, goedheid zaaide zonder iets terug te verwachten.

Toen ik haar persoonlijk ontmoette, was ik nog meer onder de indruk: vriendelijk, glimlachend, behulpzaam, liefdevol... net als jij.

Onverwacht geschenk, maar diep noodzakelijk.

Jij bent **zuiverheid**. Jij bent **licht**. Jij bent mijn dochter **droom dochter die werkelijkheid werd**.

En telkens als ik naar je kijk, herinner ik me dat God ons nog steeds kansen geeft om het onmogelijke te aanvaarden, alleen om ons te laten zien wat **wonderbaarlijk** is.

Met alle liefde, Mama

Reflectie

Wanneer Het Ja Het Stilte Van De Hemel Geneest

Niet elk kind is gepland, maar elk kind dat door God wordt gezonden komt **geladen met bestemming**. **Bianca** werd niet alleen verwekt ze werd **gekozen in de geestelijke wereld** en met geloof ontvangen in de werkelijkheid.

*“Elk goed en volmaakt geschenk komt van boven,
van de Vader der lichten...” — Jakobus 1:17*

Toen God vroeg: “*Wil je?*” gaf Hij niet zomaar een kind. Hij vertrouwde een **doel** toe. Een **ziel**. Een **genezing vermomd als baby**.

De verdrietige blik van het meisje in de droom was als een **goddelijke oproep**. En toen ik “ja” zei... veranderde alles. De hemel bewoog. De vrede kwam. Wat krap leek, kreeg ruimte. Wat zwaar leek, werd een lichte zegen.

Bianca leerde me dat liefde geen fysieke ruimte nodig heeft het heeft **emotionele ruimte** nodig. Dat wonderen niet afhangen van structuur ze hangen af van **overgave**.

Dat wanneer God roept, het hart al alles heeft wat nodig is... je hoeft alleen maar te antwoorden met geloof. En als jij voelt dat je leven krap is, vermoeid, zonder ruimte voor iets meer herinner je dan:

- God vraagt niet wat je kunt doen... Hij vraagt of je vertrouwt.

En vertrouwen is zeggen:

- Ja, Heer. Stuur maar. Ik zorg. Ik ontvang. Ik bouw met liefde in de naam van Jezus.

Hoofdstuk 35: Tussen Tickets en Doeleinden

“Vertrouw uw weg aan de Heer toe; vertrouw op Hem, en Hij zal het doen.” — **Psalm 37:5**

Na mijn reis met **Evy** en **Stephanie** toen ze nog **klein** waren.

Kwam er in **april 2014** een nieuwe kans om naar Brazilië te gaan.

Deze keer stelde mijn man voor dat hij thuis zou blijven met de drie meisjes Evy, Stephanie en Viviane en dat ik zou reizen met **Bianca**, nog een baby.

Het leek een goed voorstel. Maar ik had al geleerd.

Ik zei: - Voordat ik beslis, ga ik God vragen.

Ik bad.

God antwoordde me in dromen en liet me een **kerk zien**.

Ik zocht online en vond een kerk dicht bij huis. Het was **Paaszondag, 20 april 2014**.

Op die dag was het traditie om naar oma zijn huis te gaan om paaseieren te zoeken die oma verstopte in haar tuin.

Evy was 7 jaar, **Stephanie** 6, **Viviane** 2 jaar en **Bianca** 7 maanden.

Ik zei tegen mijn man: - Jij gaat met de meisjes naar je ouders... Ik ga naar de kerk.

Ik vertelde hem over de droom. Hij begreep het. En zo ging het.

Ik kwam aan bij de kerk, de kleur van de muur was precies zoals ik in de droom had gezien. Maar al snel merkte ik dat ze **niet levendig was**. Niet zoals de kerken die ik kende in Brazilië, vol van de Heilige Geest.

Na de dienst stond ik buiten te wachten tot mijn man me kwam ophalen. Ik dacht: - Hier kom ik niet meer terug.

Maar een zachte stem in mij zei: - Je komt wel terug.
Wat **jij** zoekt, zoeken **zij** ook.

Ik stapte in de auto. Mijn man vroeg: - Mag ik het vliegticket kopen?

Ik antwoordde vastberaden: - Nee.
Hij keek verbaasd: - Waarom niet?

En ik zei: - Omdat God nog niets heeft gezegd. En als Hij niets zegt, doe ik niets.

We gingen naar het huis van zijn ouders. Ik was geraakt, **iedereen had op mij gewacht om samen te eten.**

Ik bleef 's avonds met de bus naar de kerk gaan. Maar God gaf geen direct antwoord over de reis.

Wat Hij in mijn hart plaatste, was dat ik mijn getuigenis moet geven in de kerk. En ik wist dat ik veel te vertellen had...

Er was een bijzondere dag het **5-jarig jubileum** van de kerk. Ze zat vol.

Ik zat achterin en dacht:
- Oei... als ik vandaag mijn getuigenis moet geven, zou ik het niet durven. Heer, U weet dat

ik verlegen ben om in het openbaar te spreken...
Alleen als U mij doopt met de Heilige Geest!

De gastspreker kwam naar voren en zei: - Ik had al een boodschap voorbereid voor vanavond... Maar

terwijl ik hier bad, zei God dat ik moest spreken over de doop met de Heilige Geest.

Na de preek nodigde hij iedereen uit die gedoopt wilde worden om naar voren te komen.

Ik was een van de eersten. En door Gods genade, op die zaterdagavond, **26 april 2014**, werd ik **gedoopt met de Heilige Geest in de naam van Jezus.**

Ik had de pastor al laten weten dat ik mijn getuigenis wilde geven. Hij zei dat ik dat zou doen op **Moederdag, 11 mei 2014**.

Maar **ik wachtte niet.**

De week erna, denkend dat het doel al vervuld was, reisde ik naar Brazilië.

Op de luchthaven **had ik al spijt.**

Ik liep onrustig rond, kon de vertrekhal niet vinden. Ik sprak met God: - Vergeef me, Heer... Ik denk dat ik gedoopt ben om te getuigen, en hier ben ik, op reis.

Toen hoorde ik een oudere dame zeggen: - Kom, Fulana... deze keer vinden we de juiste plek.

Ik ging naar hen toe en vroeg waar ze naartoe gingen. **Het was dezelfde stad als ik.**

Ik bleef bij hen en we konden samen instappen.

Zij zaten in de business class, ik in economy. Ze riepen: - Kom hier zitten bij ons, meisje!

Ik zat daar, pratend, rustig.

Bij aankomst in Brazilië nodigde **mijn zus Selma ons uit om bij haar te verblijven**. Ze waren net verhuisd naar een **luxe wooncomplex**, en daar **brachten we onze vakantie door**.

Zelfs zonder het te verdienen, **heeft God mij vergeven en gezegend**.

Na mijn terugkeer begon **ik mijn getuigenis te geven in verschillende kerken** in België.

Reflectie

Soms nemen we beslissingen vóór het antwoord. Maar wanneer het hart orecht zoekt, herstelt God met genade niet omdat we het verdienen, maar omdat **Hij goed is**.

Hij spreekt in dromen, leidt op de luchthaven, plaatst de juiste mensen op de verkeerde route en laat ons zien dat **geen ticket groter is dan het doel dat Hij schrijft**.

Hoofdstuk 36: Het Geloof Dat Nooit Van De Weg Ging

"Maar jij, wanmeer je bidt, ga in je kamer, sluit de deur en bid tot je Vader die in het verborgene is; en je Vader, die in het verborgene ziet, zal je belonen."

— Matteüs 6:6

Voordat ik iets leerde over religie, voordat ik begreep wie God is... sprak ik al met Hem.

Rond mijn vierde jaar begon ik te praten met Papa in de hemel, iemand die naar me luisterde, ook al begreep ik Zijn goddelijke identiteit nog niet. Het was spontaan, natuurlijk en oprecht.

Het was een relatie die ontstond vóór religie.

Misschien was het mijn pinkster oma, onvermoeibaar in haar gebeden voor mij, die dit ontwaken plantte. Kort daarna begon ik naar de zondagsschool te gaan in de kerk in onze straat.

Maar dat geloof dat in mijn hart ontstond... kwam niet van buiten. Het kwam van binnen.

Het Wonder Dat Tot Bekering Leidde En De Profetie Die Mij Bereikte

Rond mijn zeventiende werd een vriendin ernstig ziek. Haar moeder, wanhopig, stopte voor een kerk tegenover het gezondheidscentrum van Cidade da Esperança en hoorde de prediking. De voorganger, vol van de Heilige Geest, profeteerde genezing en dat is precies wat er gebeurde.

Geraakt door dat getuigenis begon ik die kerk te bezoeken, in een periode waarin ik bijna het verkeerde pad op ging. En in die tijd ontving ik een indrukwekkende profetie. Een dienaar van God zei: **“De Heer ziet jouw lijden...”** Onder andere dingen maar de zin die bij me bleef was: **“... Er komt een vrouw van ver die jouw geluk brengt.”** Later, in een andere kerk juist die waar mijn oma altijd kwam werd dezelfde profetie bevestigd door iemand anders.

Innerlijk Conflict En Afstand

Maar ik raakte verwijderd van de kerk door een innerlijk conflict. Ik miste **het strand**, maar voelde me niet goed om daarna de kerk binnen te gaan met een **rok boven de knie**. Ik leef niet voor schijn.

Ik keerde me af van de kerk, **maar nooit van Jezus.**

Wanneer Geloof Voor Zichzelf Spreekt

Later, toen ik mijn man al kende, liepen we samen over de markt, hand in hand, en een zuster van de kerk riep luid: - ZUSTER, KOM TERUG NAAR JEZUS!

Ik antwoordde luid, met vrede: - **Ik kom niet terug, want ik heb Jezus nooit verlaten! Maar op een dag kom ik jullie bezoeken.**

Want als je vrede hebt met Christus, kan niemand je **in verlegenheid brengen.**

Geloof In Vreemde Landen

Toen ik in België ging wonen, begon ik nieuwe kerken te bezoeken dicht bij mijn huis.

Ik leerde een zendeling-zangeres kennen die met haar man en zoon tijdelijk in het huis van een vriend van haar man woonde.

In dat huis stond een **decoratief beeld**, en ze vertelde dat ze in haar **hart voelde** dat ze het moest breken.

Maar in plaats van erover te praten met de eigenaars, besloot ze het beeld met **gesloten ogen te breken**, liep achteruit weg, en toen ze werd gevraagd wie het

had gedaan, zei ze dat ze **niets had gezien** en van niets wist.

Persoonlijk **vond ik dat niet juist**. Want het hart is bedrieglijk. — **Jeremia 17:9**

Compliment En Afstand

Ze waren al bij ons thuis geweest, we liepen samen naar de kerk.

Op een dag gaf haar man een **compliment over mijn haar**. Ik zag er geen kwaad in maar vanaf dat moment merkte ik dat ze afstand **begon te nemen**.

Er was een keer dat ik op hen wachtte... maar ze kwamen niet en lieten niets weten. Mijn man bracht me naar de kerk, maar **de deur was gesloten**. Ik keerde terug met de bus, met een beklemd hart.

Later sprak ik erover met haar, en ze zei: - Het zal mijn kleine zoon geweest zijn die de kerkdeur heeft gesloten...

Maar ik voelde al dat **ze manieren zocht om afstand te nemen**.

De Tienden En De Verdraaiing

Ik zocht een andere gemeente. In die nieuwe gemeente kwam de voorganger bij ons thuis en

knielde bijna om mijn man te smeken dat we tienden zouden geven.

Ik ben nooit akkoord gegaan met dat soort benadering.

Het Nieuwe Testament zegt: “Laat ieder geven zoals hij in zijn hart heeft voorgenomen, niet met tegenzin of uit dwang; want God houdt van een blijmoedige gever.” — **2 Korintiërs 9:7**

In het Oude Testament was de tiende **agrarisch en verplicht alleen om de Levieten te onderhouden**, volgens Leviticus 27:30, Numeri 18:21 en Deuteronomium 14:22–29.

Maar vandaag de dag maken velen zich niet druk om de geestelijke staat van de persoon **alleen om het bedrag dat ze geven.**

Sommigen eisen zelfs **10% plus een royale gift**. Voor mij is dat overdreven en **een verdraaiing**.

De vrouw van de voorganger zei ook dat ze het niet prettig vond **als zusters elkaar bezochten zonder eerst toestemming aan haar te vragen.**

Zelfs als het alleen was om te helpen of te praten, moest alles via “pastorale goedkeuring” gaan.

Ik vond dat **spiritueel zinloos en zonder bijbelse grondslag**.

Afgezegde Uitnodiging, Geloof Behouden

Ik sprak af met een lieve zuster, Paul, die die gemeente bezocht, om samen naar een andere kerk te gaan en daarna te lunchen. Maar wat een ontmoeting van genegenheid en gemeenschap moest zijn, gebeurde niet langs wegen die alleen God begrijpt.

Zelfs na drie bussen te nemen omdat ik verkeerd reed en met hoop volhardde, kwam ik aan aan het einde van de dienst en zij was er niet. Ze nam mijn oproep niet aan.

Later zei ze dat ze onverwacht bezoek had gekregen en dat, als ik haar wilde zien, ik maar naar haar huis had moeten komen.

De toon paste niet bij iemand die de uitnodiging had gedaan. Wetende hoe de controle van de domineesvrouw werkte, begreep ik dat de ontmoeting misschien niet was toegestaan. Maar het is goed. **Mijn geloof hangt niet af van menselijke ontmoetingen, het wordt versterkt door mijn toewijding aan Jezus Christus.**

Ik was alleen verdrietig omdat ik die dag had afgezien van het bezoek aan de tante van mijn man met mijn

schoonmoeder en de kinderen om naar die ontmoeting te gaan en uiteindelijk zag ik noch de geliefde tante, noch de dierbare vriendin.

False Openbaringen

In diezelfde kerk, op een moment van gebrek aan waakzaamheid, gaf de voorganger de microfoon aan iemand die zich voordeed als profeet.

Hij gaf ons een openbaring die later ongegrond bleek een profetie die niet uitkwam. Op dat moment waren velen ontroerd.

De Bijbel waarschuwt ons: “*Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of ze uit God zijn; want er zijn al veel valse profeten in de wereld gekomen.*” — **1 Johannes 4:1**

Het gaat niet om het oordelen van mensen, maar om het onderscheiden van de geest. Niet elke emotie is zalving. Niet elk mooi woord is openbaring. Die ervaring leerde me om meer van de Heilige Geest te zoeken en minder van menselijke performance.

Want wanneer geloof volwassen is, wordt het niet onder de indruk van het spektakel het herkent de aanwezigheid. De impact van deze woorden en de afloop van deze ervaring... Begrijp je beter in het volgende hoofdstuk.

Reflectie

De weg van het geloof is niet recht, maar wel stevig. Ze gaat langs **echte tekens** en ook **langs valse omwegen**, langs handen die helpen en anderen die zich terugtrekken. Maar wanneer het hart in **lijn blijft met Christus**, is geen enkele menselijke teurstelling in staat om het fundament dat al gelegd is te vernietigen.

*“Het geloof is de zekerheid van wat we hopen en het bewijs van dingen die we niet zien.” — **Hebreeën 11:1***

Misschien heb jij ook zo'n hoofdstuk beleefd: Je bezocht kerken, vertrouwde mensen, geloofde in leiders... Maar je werd teleurgesteld. En je dacht eraan om te stoppen.

Maar hier is een zachte en diepe waarheid:

Geloof wordt niet gebouwd op schijn.

Zij wordt geopenbaard in de volharding.

Zij manifesteert zich wanneer het hart afgestemd blijft op Jezus Christus, zelfs na gesloten deuren, afgezegde uitnodigingen en profetieën die niet zijn uitgekomen. Zelfs wanneer het religieuze decor niet

overeenkomt met wat de ziel verlangt. Geloof is geen afhankelijkheid van structuur.

Het is overtuiging van aanwezigheid.

Het is de zekerheid dat God blijft meelopen midden in de stilte, de verwarring en de nieuwe beginnen.

En als je je ooit hebt afgevraagd of het mogelijk is om met God verder te gaan na de pijn...

Het antwoord is: ja.

Want het geloof dat van binnenuit geboren wordt, wordt niet onderbroken door menselijke fouten.

Het wordt gedragen door Jezus Christus.

Als er twijfels zijn over de weg, onthoud dan:

Wanneer we wandelen door de Geest, **is er geen misleiding die ons van het doel afbrengt, noch afwezigheid die ons uit de aanwezigheid haalt.**

De weg gaat verder. Altijd vooruit. Nooit alleen. Met onderscheidingsvermogen, **met hoop, en met geloof dat zich niet aanpast aan de wereld maar de wereld om ons heen verandert.**

Jij bent op deze reis. En God is daarin met jou.

Hoofdstuk 37: Wanneer Geloof Niet Verward Wordt met Stemmen

“Wanneer een profeet in de naam van de Heer spreekt en wat hij zegt niet gebeurt of uitkomt, dan is dat een woord dat de Heer niet heeft gesproken. De profeet heeft met aanmatiging gesproken; wees niet bang voor hem.”

— **Deuteronomium 18:22**

In **2014** bleef ik standvastig, ik ging trouw naar de kerk in **België**.

In die periode ontdekte ik dat ik zwanger was van onze **vijfde dochter**.

Onze arts, dezelfde die onze familie sinds de eerste zwangerschap begeleidde, had het geslacht van de baby al bevestigd: **het was een meisje**.

Toch, toen ik een man met grote overtuiging hoorde zeggen dat wij ouders zouden worden van **vier meisjes en één jongen**, omdat ik zwanger zou zijn van een , wilde iets in mij geloven.

Ik dacht: - Als het echt God is die spreekt, dan kan de arts zich vergist hebben. Bovendien herinnerde ik me heel **duidelijk de dromen over jongens**, en

mijn hart reageerde alsof het zei: - Klaar... nu komt hij.

Mijn man, **altijd nuchter**, geloofde de arts. Maar hij **respecteerde mijn standpunt met liefde**.

We kozen de naam **Daniel**, ik noemde hem al "Dani". En als het toch een meisje zou zijn, dan werd het **Danielle**.

Die man die de profetie uitsprak, sprak met zoveel zekerheid dat ik het **echt geloofde**.

Hij liet zelfs de **hele kerk voor ons bidden**. Het leek iets uit de hemel.

Maar daarna gebeurde er iets dat me **onrustig maakte**.

Bijna per ongeluk raakte ik **zijn hand** aan. Hij **trok die snel terug**, alsof hij **niet aangeraakt** wilde worden. Ik merkte dat zijn hand **koud** was.

Ik weet niet of dat iets te maken heeft met een **false profeet**, maar dat gebaar was **niet natuurlijk**. Het voelde vreemd, maar toch bleef ik geloven.

Ik maakte de **ziekenhuistas** van Dani klaar met **witte en gele kleertjes**.

Mijn hart stond open, klaar om te ontvangen, jongen of meisje, droom of verrassing.

En toen ze geboren werd... **zo mooi, zo rozig.**

Daar, in de ziekenhuiskamer, herinnerde ik me de profetie. Ik sprak met God: - Mijn God... ik wil niet dat U dit meisje wegneemt alleen maar om later de jongen te sturen.

Ik hou al zoveel van haar. Ik ben zo blij met haar komst.

Toen kwam het Woord in mijn gedachten:

“Wanneer iemand in mijn naam spreekt en het gebeurt niet, dan is het omdat die persoon een valse profeet is.”

Die Bijbelse herinnering bracht me **rust**.

Ik was niet geschockt.

Ik was **dankbaar aan God** voor weer een ervaring met onderscheidingsvermogen. Want mijn geloof, door Gods genade, is gebouwd op de **rots**.

Ik geloof in God **niet in wat mensen zeggen**.

Toen gingen **mijn ogen open**. Een voorganger die **werkelijk vervuld is met de Heilige Geest zou onderscheid hebben**. Hij zou nooit de microfoon geven aan iemand **zonder goddelijke leiding**.

Wat ik vandaag zie, is dat veel voorgangers
niemand willen storen.

Ze willen niet confronteren. Ze willen alleen
vermaken, zeggen wat aangenaam **is niet wat bevrijdt**.

Ze spelen de rol van de ‘aardige’, uit angst om het publiek te verliezen en **daarmee hun inkomsten**.

Maar ik volg geen podium. Ik volg Jezus.

En mijn geloof raakt niet verward **door stemmen**.
Het wordt gebouwd door echte ervaringen, met
gebed, onderscheidingsvermogen en geopende **ogen**.

Reflectie

Wanneer Geloof Zich Positioneert

Danielle kwam niet als een fout in de voorspelling. Zij kwam als een **goddelijke bevestiging**, die liet zien dat God geen slecht geïnstrueerde tolk nodig heeft. Hij heeft gevoelige harten en geopende geestelijke ogen nodig.

Deuteronomium 18:22 is duidelijk: *Als het niet uitkomt, dan heeft God het niet gesproken.*

Dit hoofdstuk gaat niet alleen over een profetische vergissing, maar over **onderscheidingsvermogen**. Over een geloof dat **filtert, evalueert**, waarneemt. Want waar geloof is niet naïef het kijkt naar de **vruchten, niet alleen naar de stemmen**.

Niet elke leider heeft leiding. Niet elke kerk heeft waakzaamheid. Maar God blijft ware woorden spreken en die leiden hen die bij Hem blijven. Als iets niet wordt bevestigd, betekent dat niet dat God heeft gefaald. Het betekent dat God je heeft behoed voor **verwarring** voordat het een wond werd. Geloof is geen blinde onderwerping. Het is een duidelijke toewijding aan de waarheid. En wanneer dat geloof stevig staat... Dan kan geen menselijke stem verwarring brengen in wat al is afgestemd met de Geest.

Hoofdstuk 38: Danielle: De Belofte Die Met Tederheid Kwam

“U hebt mijn diepste wezen gevormd, mij geweven in de schoot van mijn moeder. Ik loof U omdat ik op een onzagwekkende en wonderlijke wijze ben gemaakt. Uw werken zijn wonderbaarlijk!”

— Psalm 139:13-14

15 januari 2015. Een datum geschreven door God, gemarkerd door de komst van een levende belofte: **Danielle**. De bevalling was rustig, sereen, met die vrede die alleen God kan geven alsof

Hij zelf de ruimte omhulde met tederheid en zorg.

Danielle werd geboren met gezondheid, schoonheid en genade. Ze werd met vreugde ontvangen door iedereen door mij, door papa, door haar zussen, door grootouders en ooms die al op haar wachtten als op het licht na de nacht. Ze kwam met een gemakkelijke glimlach, een zachte blik en een lichte ziel. Vanaf de eerste dagen straalde ze vrede uit. Ze werd goed ontvangen, goed verzorgd, en was al **welkom vóór haar geboorte**.

Zo klein... en toch al met zoveel betekenis.

Danielle was al geliefd in de buik. Er ontbrak geen genegenheid, geen gebed, geen verwachting. Ze was de zachte aanraking die de kracht van ons gezin bezegelde.

Haar naam spreekt voor zich: “God is mijn rechter” en bij elke stap die ze zet, wordt die waarheid bevestigd: **Ze kwam om getuigenis te zijn.**

Brief Aan Danielle

Mijn lieve dochter Danielle, Je bent geboren op een mooie dag. En jouw komst verlichtte meer dan de verloskamer... ze verlichtte ons hart.

Je naam draagt waarheid: God is mijn rechter. Hij is het die jou bracht. Hij is het die jou vormde. En Hij is het die jouw komst bevestigde als perfect.

Je hoefde niets te bewijzen, je hoefde niet te voldoen aan verwachtingen. Je werd gewoon gezonden, gekozen en geliefd. Al in de buik rustte er eer op jouw leven. En vandaag blijf je vrede en glans brengen waar je ook komt. Je bent licht. Je bent geschenk. Je bent waarheid. Blijf altijd trouw aan die essentie. God is het die jou oordeelt, jou bewaart en jou leidt.

Met liefde, Mama

Reflectie

Wanneer God Zendt, Bevestigt Hij Ook

Danielle kwam als bewijs dat God nog steeds aanwezig is in de details. Dat Hij niet zomaar iets zendt. Dat elke goede gave elke komst die vrede brengt **van boven komt.**

Jakobus 1:17 herinnert ons: "*Elke goede gave en elk volmaakt geschenk komt van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is, noch schaduw van omkeer.*"

Als jij iets hebt ontvangen dat je deed glimlachen, dat je in vrede liet ademen, dat hoop herstelde... Geloof het: het was geen toeval. **Het was zending. Het was zorg. Het was bevestiging.**

We weten niet altijd wat we mogen verwachten. Maar wanneer God zendt, is het perfect. Het maakt niet uit hoe het eruitziet, of het een jongen of meisje is, of het moment vroeg of laat komt het maakt uit dat het **van Hem** komt. En wat van God komt, brengt geen twijfel het brengt getuigenis. Dat je mag kijken naar wat je al hebt ontvangen... En daarin de handtekening van de hemel herkennen: Geschenk, doel en blijvende aanwezigheid. En telkens als Danielle glimlacht, weten we: God glimlacht mee.

Hoofdstuk 39: Liefde Die Overstroomt Is Niet Bang Om Te Delen

“Heb elkaar lief met broederlijke genegenheid en geef de ander meer eer dan jezelf.”

— Romeinen 12:10

Tante **Susanne** was altijd een vaste aanwezigheid in het leven van onze meisjes. Een liefdevolle tante, van diegenen die zich vanzelfsprekend geven en deel uitmaken van het dagelijkse affectieve leven van de familie.

Ik herinner me een keer dat ze met hen aan het spelen was en plotseling glimlachend zei: - **Noem me mama Susanne!**

Ik moedigde het met vreugde aan. In tegenstelling tot mijn zus heb ik nooit moeite gehad om liefde te delen, **wie overstroomt, is niet bang om te verdelen.**

Die bereidheid om lief te hebben begon vroeg. Toen ik ongeveer **13 was**, werd mijn nichtje geboren. De vader wilde niets weten. **Ik** ging met mijn zus mee naar de prenatale afspraken, **ik** belde de taxi om haar

naar het ziekenhuis te brengen, **ik** waarschuwde de vader dat de baby op komst was. **Ik was de eerste** die dat meisje bezocht.

's Nachts bleef ik wakker met haar in mijn armen, omdat mijn zus geen geduld had. **Mijn moeder en ik zorgden** voor de baby, en ik was degene die haar naar het ziekenhuis bracht tijdens haar epileptische aanvallen.

Toen dat kind ongeveer **vier jaar** was, vroeg ik haar om mij "mama" te noemen. Mijn zus hoorde het... en werd woedend: - Ga zelf een kind baren als je mama genoemd wilt worden!

Vandaag begrijp ik wat ze voelde. Ik draag geen wrok. Ik draag **dankbaarheid** voor wat ik heb mogen beleven. Die zin kwam voort uit **diepe wonderen**, niet uit kwaadheid.

Een keer zei een ander nichtje eerlijk tegen me: - Ik was jaloers toen mijn zus werd geboren... omdat ik al weinig aandacht kreeg, en ik dacht dat ik dat beetje ook nog moest delen.

Daar begreep ik: **Jaloerie komt niet voort uit kwaadheid, maar uit schaarste.**

Wanneer een kind zich vervuld voelt, kan het gezelschap wensen. Maar als het zich tekortgedaan

voelt, wordt de angst om het weinige te verliezen een vorm van verdediging. Daarom, toen mijn oudste dochter nog in het eerste of tweede leerjaar in België, mij iets onverwachts vroeg, vulde mijn hart zich met hoop: “Mama, adopteer hen? De tweelingvriendinnen worden naar het weeshuis gebracht...”

Ze wilde die meisjes in ons huis brengen. Ze wilde de liefde die ze kreeg **delen**. En dat raakte me diep, want ik begreep: ik was **voldoende**. Wanneer een kind liefde wil uitbreiden, is dat omdat het zich volledig geliefd voelt.

Als ik hen van school ging halen, was het normaal dat hun vriendinnetjes naar me toe renden om me te omhelzen... En mijn dochters waren **nooit jaloers**. God zij dank.

In het begin sprak ik met mijn man over **adoptie**. Maar hij overwoog voorzichtig: - Ik ben bang dat sommige kinderen op een dag zullen zeggen: ‘Jij bent mijn moeder niet, jij bent mijn vader niet.’

Ik begreep zijn bezorgdheid. En dus besloten we onze eigen kinderen te krijgen.

Maar we bleven open van hart. Hij steunt onze plannen voor de toekomst, waaronder een **bejaardentehuis** en een **opvanghuis voor**

kinderen waar ze in een gezinsomgeving kunnen verblijven terwijl ze wachten op een gerechtelijke beslissing.

Reflectie

Liefde Die De Wereld Vergroot

Het leven heeft me geleerd dat ware liefde geen territorium opeist, ze bouwt bruggen.

Ze is als een bron die niet opdroogt wanneer ze gedeeld wordt. Integendeel, ze wordt sterker wanneer ze nieuwe ontvangers vindt.

Moeder zijn vóór je baart is mogelijk. Want moederschap begint in het hart, niet bij de geboorte.

Waar overvloedige liefde is, voelt zelfs wie alleen toekijkt zich erin opgenomen.

Jaloerie komt voort uit schaarste, niet uit kwaadheid. Maar waar voldoende liefde is, ontstaat vrijgevigheid, empathie en de wens om alles wat met vreugde ontvangen wordt te vermenigvuldigen.

Mijn dochters zien vragen om andere kinderen op te vangen... was het mooiste teken dat wat ik heb geplant, aan het bloeien is.

Want wie echt liefheeft, is niet bang voor de komst van de ander. Weet dat meer liefhebben geen ruimte wegneemt het vermenigvuldigt liefde.

Ik blijf geloven: familie is niet alleen genetisch.

Familie is verbinding, genegenheid, dagelijkse keuze.

Wie met waarheid liefheeft, legt geen grenzen op aan liefde. Houdt van met overgave, zonder hekken, zonder barrières. Laat liefde zich verspreiden als een zachte bries die het diepste raakt, die tijden en ruimtes doorkruist.

Ware liefde bindt niet ze bevrijdt.

Ze controleert niet ze verwelkomt.

En in die vrijheid bouwt ze diepe banden, wortels die dragen en vleugels die laten vliegen.

Wie zo liefheeft, begrijpt: liefde is geen bezit, het is aanwezigheid.

Geen maat maar een volledig gevoel.

Ze wordt niet beperkt door voorwaarden of verwachtingen, maar onthult zich in gebaren, zorg en luisteren. Ware liefde bouwt bruggen waar eerst afstand was, en verandert elke ontmoeting in een thuis.

Hoofdstuk 40: De Wind Die Niet Kwam en Het Wonder Dat Gebeurde

“Voer niet te snel een rechtszaak tegen iemand, en wees niet overhaast om hem voor het gerecht te brengen.” — **Spreuken 25:8**

In België woonden we achter het huis van een erg jaloerse buurman. De ingang van ons huis lag naast die van hem, en zijn achtertuin bevond zich recht tegenover onze voordeur.

Mijn man, met zijn zorgvuldige aard, had een prachtige tuinhuisje gebouwd, een gesloten gedeelte met een veranda en een hangmat. Maar hun hutje, klein, oud en kleurloos, leek hem te storen... niet vanwege de staat, maar vanwege de vergelijking.

Alles begon met één enkele tak van onze boom, die zich uitstrekte tot boven zijn tuinhuisje. Het werd duidelijk dat hij wilde dat we de tak zouden afzagen, hopend dat deze op zijn hutje zou vallen zodat hij kon eisen dat we er een gelijkwaardige voor hem zouden bouwen als een vorm van “compensatie”.

Ik hoorde dit van zijn Braziliaanse vriendin, die me vertelde:

- We zijn naar de winkel gegaan om te kijken hoeveel zo'n tuinhuisje kost. We waren geschokt. Het was erg duur.

Toen kwamen de dreigementen:

- Als jullie het niet afzagen, ga ik naar de rechter. Ik heb al met mijn advocaat gesproken.

Maar in plaats van achter advocaten aan te gaan, **ging ik in gesprek met God**.

Oprecht Gebed en Onzichtbaar Antwoord

Ik bad met oprechtheid: - Heer, ik weet dat als U een sterke wind wilt sturen om die tak te breken, alles opgelost zal zijn. Ik weet dat voor **U niets onmogelijk is**, maar laat altijd Uw wil geschieden en niet de mijne, in Jezus' naam. Amen.

Enkele dagen later viel zijn hutje uit elkaar.
Maar hij bleef aandringen. En toen liet God mij in

een droom zien: Ik sprong en gaf glorie aan God, **de tak lag op de grond.**

Kort daarna... **Gebeurde het precies zo.** De tak brak vanzelf. Niemand had hem afgezaagd. Er was geen storm. Geen sterke wind. **Maar de hemel zond.**

Deze foto werd genomen vanuit de tuin van de buurman, want we gingen alleen de takken verzamelen voor brandhout. Zonder veel menselijke inspanning. **Alleen goddelijke interventie.**

Reflectie

God Handelt Niet Altijd Met Spektakel. **Soms breekt Hij zonder wind. Slaat zonder geluid. En lost op zonder strijd.** Dat was het wonder: **Wat te klein leek voor een gebed, achtte God groot genoeg voor een antwoord.**

Want Hij is Heer van alles van de hemel, van de wind, van de bomen, en zelfs van de takken die mensen storen die niet weten hoe ze met andermans zegeningen moeten omgaan.

Als iemand je bedreigt om iets wat God jou heeft gegeven, **onderhandel niet bid**. Als ze je onder druk zetten met menselijke rechtspraak, **vertrouw op de rechtvaardigheid van de hemel.**

Want de God die de winden stuurt... **beheerst ook de stilte.** En wanneer Hij handelt, is er geen storm, maar **absolute vrede.**

Wanneer Stilte Het Juiste Antwoord Is

In momenten van confrontatie is de instinctieve reactie: reageren. Maar God roept ons tot iets groter: vertrouwen.

In gespannen situaties willen we ons vaak verdedigen, terug praten, of zelfs “zelf recht doen”. Maar God nodigt ons uit op een ander pad een pad van wijsheid en vertrouwen. De wijze rent niet naar de rechtbank; hij rent naar de voeten van de Heer.

Op dat moment, te midden van onrechtvaardige dreigementen, verlangde mijn ziel naar vrede. En die vrede vond ik toen ik ervoor koos om niet te strijden, maar te vertrouwen. Het antwoord kwam niet op één dag, maar op het juiste moment en met kracht zonder dat ik een vinger hoefde uit te steken. Goddelijke rechtvaardigheid faalt niet. De stilte die door God geleid wordt, kan welsprekender zijn dan duizend menselijke argumenten.

Hoofdstuk 41: Het Huis Dat God Uitkoos

“Mijn volk zal wonen in vredesvolle woningen, in veilige verblijven, in rustige oorden van rust.”

— **Jesaja 32:18**

Nog vóór de droom was **mijn man al huizen aan het zoeken in Portugal**. De wens om van land te veranderen groeide in ons, maar er bleef twijfel: **Brazilië of Portugal?**

We dachten aan Brazilië... Maar we beseften dat het moment niet gunstig was: **geweld, instabiliteit, onveiligheid**. Het leek geen ideale omgeving om onze kinderen in vrede op te voeden.

Toen begon **Portugal in ons hart te kloppen**. We begonnen meer te onderzoeken, te praten, te overwegen. En ik **bad oprecht**: - Heer, toon ons duidelijk waar we moeten wonen. Wat zal ons huis zijn?

De Droom Die Het Adres Onthulde

En God antwoordde in een droom. Ik hoorde een stem die zei dat **we naar Portugal moesten gaan**.

Ik zag een **onbekend huis**, en toen ik binnenging, voelde ik dat er **iemand bij me was**, ik zag geen gezichten, alleen stemmen.

Ik zette mijn voet binnen en zei: - Ik ben hier in de naam van Jezus.

Er zaten mensen op een **oud bed**, in een kamer achter de woonkamer. Toen ze mijn verklaring hoorden, **gingen ze weg**.

Ik hoorde een stem zeggen: - Dit is het huis dat jullie gaan kopen.

Ik antwoordde: - Ik ga de voorkant bekijken zodat ik het niet verwarring bij de aankoop.

Ik ging naar buiten en keek. Het huis had **veel ramen aan de voorgevel**.

Ik werd wakker met zekerheid: **God had het huis getoond**.

Op Zoek Naar Het Huis Uit De Droom

We kwamen naar Portugal om enkele huizen te bekijken die mijn man op internet had gevonden. We verblijven in een hotel in **Ovar**, en die dag hadden we een afspraak met een makelaar in **Tábua**.

Maar ik was **al moe van het huizen kijken**. En voordat we het hotel verlieten, zei ik tegen mijn man:

- Ik weet niet waarom we naar dat kantoor moeten gaan, als het huis dat we willen zien in de regio van Nelas ligt. Ik denk dat ze ons een ander huis wil laten zien.

En toen we bij het kantoor aankwamen... **was het precies wat ze deed**. Ze probeerde ons mee te nemen naar een ander huis. Ik werd verdrietig toen ik **de teleurstelling op het gezicht van mijn man** zag. Hij wilde niet eens doorgaan. Ik voelde me schuldig, want ik had al gezegd dat dit zou gebeuren.

Dus om de situatie te herstellen, zei ik tegen hem:

- Wees niet verdrietig, mijn lief. We zijn op pad gegaan om dat huis te zien, en we gaan het vandaag zien in de naam van Jezus.

Hij antwoordde: - Ja... maar het huis is gesloten. Er is niemand om het open te maken.

Ik drong aan: - Laat dat maar. Laten we er nu heen gaan. Als God het wil, zal er iemand verschijnen.

De Deur Die Zich Opende Door Geloof

We gingen naar het huis, en toen we aankwamen, zagen we in de tuin twee buren die voor het pand zorgden. Ze merkten onze interesse en vroegen:

- Willen jullie binnen kijken?

Ik twijfelde geen seconde en zei: - Natuurlijk!

Ze lieten ons alles zien met vriendelijkheid en gaven ons zelfs het telefoonnummer van de eigenaressen.

Het was precies **het huis uit de droom**: met het oude bed, met de ramen aan de voorgevel, met de vrede die God had getoond.

De Wachtperiode Die Ons Geloof Testte

Het detail was: **we hadden het geld niet**. We zochten op basis van geloof.

We probeerden een **banklening**, maar omdat mijn man **werkloos** was, **kregen we geen goedkeuring**.

Ondanks de geplande reis besloten we het **droompad te volgen**. Onze **terugvlucht naar België was al geboekt**, dus gingen **we terug** met het bezoek achter de rug en het hart vol hoop.

Van daaruit **begonnen we te onderhandelen over de aankoop**. We spraken met de eigenaressen, legden onze situatie uit, en na enkele dagen bereikten **we een akkoord**. Ze **accepteerden ons voorstel**.

We planden onze terugkeer naar Portugal om de **deal af te ronden**. Maar toen kwam er een **financiële tegenvaller**. Het bedrag waarop we rekenden **kwam niet** zoals verwacht. Zelfs met de hulp van **Marie**, een dierbare vriendin van de moeder van mijn man, die een **essentieel deel van het bedrag leende, ontbrak er nog steeds een deel**.

Ik schreef en vroeg of we slechts een deel van **het pand konden kopen**. Ze antwoordden: - Nee. We verkopen alleen alles samen.

Ik stelde voor: - Kunnen we een document achterlaten waarin we beloven het resterende deel later te kopen?

We wachtten op antwoord.

Mijn man stelde voor: - Annuleer hotel en tickets. Zo vermijden we verlies.

Maar ik antwoordde met vrede: - Rustig, lief. Ik heb al met God gesproken. Ik wacht op Zijn antwoord.

Ik bleef in de kamer. **Het antwoord kwam niet**. Hij vroeg: - En? Ik herhaalde: - Rustig...

Het was tijd voor het avondeten. Hij drong aan: - Ik wacht niet langer. Ga zitten en annuleer alles.

Wanneer God Bevestigt Met Een Handtekening

Ik opende de laptop om de reis te annuleren, **maar er was een e-mail.**

De eigenaressen hadden het voorstel geaccepteerd, met een document van **koopbelofte.**

Met hun positieve antwoord dat ze een deel van het pand wilden verkopen en de rest garandeerden via een **belofte-document hielden we de reis zoals gepland** en vertrokken naar Portugal **met geloof in God, gelovend dat alles zou gebeuren volgens Zijn wil.**

Bij de notaris waren we klaar om het **belofte-document te ondertekenen** voor het tweede deel van het pand. Maar tot onze verrassing besloten de eigenaressen **op dat moment dat het beter zou zijn om alles al op onze naam te zetten**, in de officiële akte, met de verklaring dat we **1 jaar de tijd kregen om het resterende bedrag te betalen**, meer dan de helft van het totaal, **zonder rente.**

Het was een gebaar dat ons diep raakte.

Maar het was al bijna eind 2016, en we hadden het bedrag nog steeds niet. Ik bleef contact houden met

hen, altijd onze situatie bijwerkend. Ik bad: - Heer, we hebben het bedrag nog niet. We zijn al aan het einde van de termijn. Help ons in Jezus' naam.

Ik stond op het punt om **nog een e-mail te schrijven waarin ik uitlegde dat we de termijn niet konden halen**, toen ik een bericht kreeg van **Emanuel**, de zoon van een van de eigenaressen.

Hij schreef met begrip:

- We weten dat jullie nog niet betaald hebben vanwege de moeilijke situatie.

Maar maak je geen zorgen: we geven jullie nog een jaar extra, zonder probleem en zonder rente.

Het was een **direct antwoord** op het gebed. Opluchting en bevestiging dat **Gods hand elke stap ondersteunde**.

En toen, **eind 2017**, bijna twee jaar later, konden **we de betaling afronden** zonder rente, met dankbaarheid en vrede.

Reflectie

Dit was niet zomaar een aankoop. Het was een **goddelijk antwoord.**

Want zelfs zonder geld, zonder garantie, zonder logica... **opende God de deur.**

Letterlijk. Het ging niet om vastgoed. Het ging om gehoorzaamheid, geloof, geduld en de zekerheid dat wanneer God iets belooft, **Hij het ook vervult.**

En het huis dat Hij in een droom toonde... Was het huis dat ons in het echte leven onderdak bood. Het huis dat Hij uitkoos.

Vandaag weet ik: Het was geen transactie... **Het was vervulling van een doel.** Geen geluk... **Hemelse openbaring.**

God toonde het huis in een droom. Bevestigde elk detail: het bed, de ramen, het moment, de middelen.

Hij liet alles gebeuren zonder menselijke inspanning, maar met **onwankelbaar geloof.**

Als God jou iets toont... **Twijfel niet.** Zelfs als het buiten bereik lijkt, **de hemel heeft de sleutel al en soms ligt die bij een buurman die olijven plukt.** Want wanneer het huis een belofte is... **gaat de deur open op het juiste moment.**

Hoofdstuk 42: De Jongen Van De Belofte

“God is geen mens, dat Hij zou liegen, noch een mensenkind, dat Hij zich zou bedenken. Zou Hij iets beloven en het niet doen?” — **Numeri 23:19**

In **2017** werd onze langverwachte jongen geboren: **Mike**. Het kind dat God al lang daarvoor had aangekondigd in **openbarende dromen**, toen **Evy nog maar een baby was**.

Negen jaar gingen voorbij... En eindelijk kwam hij.

De Belofte Die Vorm Kreeg

Toen onze geliefde arts, die ons bij alle zwangerschappen had begeleid, met vreugde verklaarde: - Het is een jongen!

Antwoordde mijn man, vol blijdschap: - Ik dacht dat dit moment nooit zou komen...

De arts glimlachte met ons mee. Het was alsof de tijd zich boog voor de trouw van God.

Mike werd geboren op 25 september 2017.

De bevalling was rustig. Sereen. **God in controle zoals altijd.**

Broer, Aanwezigheid, Getuigenis

De meisjes juichten bij het nieuws: **Eindelijk een broertje.**

Dat jongetje in onze armen zien was niet alleen een kind ontvangen.

Het was getuigen dat God doet wat Hij belooft.

Eerste Maanden Van Zorg En Geloof

Ondanks de emotie vereisten de **eerste maanden extra aandacht**. Tijdens het borstvoeden merkte ik dat Mike tekenen van **lactose-intolerantie** vertoonde, iets wat **geen van onze eerdere kinderen had gehad**.

Ik moest alle lactose uit mijn voeding schrappen. Het was moeilijk, veeleisend, maar **elke druppel opoffering was het waard**.

Met inspanning kon ik hem **exclusief borstvoeding geven tot zes maanden**. Daarna introduceerde ik andere melk opties met zorg en gebed.

Mike groeide sterk, gezond en vol leven. Bij elke glimlach dacht ik: **Het wachten was het waard.**
De opoffering was het waard. De belofte was het waard.

Brief Aan Mike

Mijn lieve zoon Mike,

Jij bent het levende antwoord. Jij bent de jongen uit de dromen die God in mijn hart plantte nog voordat ik wist dat er nog iemand in mijn armen zou passen. Je naam, Mike, komt van Michael een heilige vraag: **“Wie is als God?”**

En het antwoord leeft in jou: **Niemand is als Hij, maar jij bent het levende bewijs dat Hij alles vervult wat Hij zegt.**

Je kwam toen we niet zeker wisten of je nog zou komen. Je kwam op het juiste moment, met het juiste doel. Je bracht licht in gewone dagen en herstelde in ons de herinnering dat wachten op God **nooit tevergeefs is.**

De ochtend was anders op de dag dat jij werd geboren. En sindsdien zijn alle dagen zo geweest. Want wanneer de hemel een belofte vervult, viert zelfs de aarde mee.

Met liefde, Mama

Reflectie

Mike was niet zomaar ons zesde kind. Hij was de **eerste jongen na vijf meisjes** maar meer dan dat, hij was **het kind van de belofte**, van die dromen die God plant en **nooit laat sterven**.

Soms lijkt het wachten te lang. Het zwijgen van God te diep. We denken dat de tijd al verstrekken is... Maar Degene die belooft is God en **God komt nooit te laat**.

De belofte verloopt niet. Ze komt **op het juiste moment**.

En wanneer ze komt, komt ze volledig. Niet om alleen een ruimte te vullen, maar om het geloof te bevestigen, **de hoop te vernieuwen, het onmogelijke te getuigen**.

Mike kwam met een vraag in zijn naam:
“Wie is als God?”

En zijn leven zelf antwoordt: **Niemand is als Hij maar wanneer God handelt, kan niemand het tegenhouden**. Als jij vandaag wacht op iets wat God heeft beloofd, **geef niet op. Verlies het geloof niet. Laat je niet afleiden**. Want **Zijn trouw hangt niet af van omstandigheden, alleen van geloof**.

En de dag die gewoon lijkt, kan de dag zijn waarop de hemel besluit te vervullen.

Blijf vertrouwen.

Blijf wachten.

Blijf geloven.

Want wanneer het juiste moment komt, komt de belofte met de kracht van duizend zegeningen.

Hoofdstuk 43: Wanneer Een Huis Wordt Afbetaald En Het Hart Zich Overgeeft

“Wij weten dat God in alles het goede werkt voor wie Hem liefhebben, voor wie volgens Zijn voornemen geroepen zijn.” — Romeinen 8:28

Sinds onze verhuizing naar België is ons ondersteuningsnetwerk sterker geworden. Mijn schoonmoeder en mijn schoonzus, tante Susanne, verhuisden naar een stad in Nederland, vlak bij de Belgische grens. Ze woonden in straten dicht bij elkaar, op slechts 20 minuten van ons huis.

Ze waren altijd aanwezig. Onze kinderen waren hun enige kleinkinderen, en dat maakte elk moment nog speciaaler.

Mijn schoonmoeder was een constante aanwezigheid. Soms kwam ze gewoon langs om me te helpen met het opvouwen van de was. En ze deed alles met liefde en vreugde. Die stille liefde die onzichtbare routines ondersteunt, maar het emotionele van een kwetsbare moeder verandert.

Zo weefde God de zorg, steek voor steek. Aanwezigheid, steun en genegenheid een echte netwerk van geborgenheid en kracht.

De Overwinning Die Door Geloof Kwam

Eind 2017, met Gods genade, konden we ons huis in Portugal volledig afbetalen. Meer dan een financiële overwinning, was het een spiritueel mijlpaal alsof de hemel zei:

“Nu hebben jullie wortels, een schuilplaats, een vervulde belofte.”

Eenvoudige Dagen, Eeuwige Gebaren

Voor de definitieve verhuizing woonden we enkele maanden in het huis van mijn schoonouders. We beleefden eenvoudige dagen, maar diep doordrenkt met genegenheid, respect en echte zorg.

Ik zal nooit de zachtheid van mijn schoonmoeder vergeten. Soms haalde ze zelfs het graatje uit de vis zodat ik kon eten. Kleine gebaren, maar ze zeiden alles: “Je bent welkom. Je bent familie.”

Het was moeilijk om te vertrekken. Deze familie was er vanaf het begin van onze relatie. Altijd respectvol, altijd nabij.

Ze namen deel aan ons leven en dat van de kinderen met constante liefde.

Op een dag, vlak voor de verhuizing naar Portugal, keek ze me teder aan en vroeg:

“Zorg goed voor mijn zoon.”

En dat is wat ik heb gedaan. Ik heb gezorgd. Ik heb mijn best gedaan. Ik heb gebeden. Ik heb hem al in Gods handen gelegd. Want hij is mijn helft. En wij tweeën zijn één. Dus net als ik... behoort hij ook aan God.

Kinderen Die Van De Hemel Zijn

De kinderen die we het voorrecht hebben om te verzorgen, zijn niet van ons, ze zijn van de Heer. Wij zijn slechts tijdelijke instrumenten voor iets eeuwigs.

Ik zeg altijd tegen God:

“Deze kinderen zijn niet van mij, Heer... ze zijn van U.”

Daarom vraag ik: Geef me bekwaamheid. Geef me wijsheid. Geef me genade, om een moeder te zijn die leidt, en niet alleen begeleidt.

Die de weg wijst, en niet alleen de stappen bewaart.

In Jezus' naam, dat is mijn dagelijkse gebed. Want elk kind dat door ons heen gaat, draagt een doel. En mijn rol is om dat doel te helpen onthullen met genegenheid, richting en geloof.

Reflectie

Wanneer Een Huis Meer Is Dan Beton

Een huis afbetalen is een overwinning. Maar het **omvormen tot een thuis**, dat is een belofte. Het is de samenwerking tussen de hemel en een hart dat meer verlangt dan muren: het verlangt aanwezigheid.

Want een structuur zonder genegenheid is slechts een muur. Maar een muur waar zorg, respect en gebed heersen... wordt een toevluchtsoord.

De geboorte van Mike en de overdracht van de sleutels gebeurden tegelijk. Alsof de hemel zei:

“Nu hebben jullie vaste grond voor jullie stappen, levend geloof voor jullie dromen en voldoende genade om door te gaan.”

Wanneer de Heer organiseert, komt het juiste moment zelfs zonder klok. Zelfs het eenvoudige wordt een teken. Zelfs het graatje uit de vis zoals dat wat mijn schoonmoeder verwijderde wordt een

levendige herinnering aan de zorg die ons leert ook te zorgen.

Kinderen zijn van de hemel. Huizen ook. Alles is van Hem. En alles kan instrument zijn voor iets eeuwigs.

Als jij vandaag nog wacht tot de deur opengaat... Of als het gewicht zwaarder lijkt dan je kracht... Herinner je dan: Degene die beloofde is God. En Hij liegt niet, faalt niet, vergeet niet.

Blijf vertrouwen. Blijf zorgen. Blijf wachten. Blijf wandelen.

Want Gods beloften verlopen niet... Ze bloeien. Op het juiste moment. Met het juiste doel. Voor de juiste mensen.

En wanneer het huis is afbetaald en het hart is overgegeven, **heeft het leven vrede met een adres en hoop met een fundament.**

Hoofdstuk 44: Het Beloofde Land Heeft Ook Reuzen

“Gezegend zijn zij die vervolgd worden omwille van gerechtigheid, want van hen is het Koninkrijk der hemelen.” — Matteüs 5:10

Nog vóór we voet zetten op Portugese bodem, had God mij al laten zien dat het **niet gemakkelijk zou zijn om hier te leven.**

Temidden van de verwachting van een nieuw huis en een beter leven, ontving ik **twee dromen** alsof de hemel mij waarschuwde: “Het land is van jou, maar er zijn reuzen. Blijf standvastig.”

Eerste Droom: De Onzichtbare Bel En De Woedende Menigte

Ik liep door een straat vol **discusses en geschreeuw**. De mensen waren opgewonden, in verwarring, maar ik bleef gewoon lopen ik observeerde, zonder te stoppen.

Totdat iemand mij aankeek en zei: - Die daar is anders.

Toen **kwamen ze op me af**. Ik hief mijn hand en zei: - Ga weg in de naam van Jezus!

Niemand kon mij aanraken. Het was alsof ik in een **beschermende bel zat**. Ik bleef lopen en herhaalde: - Ga weg in de naam van Jezus...

Maar toen verscheen er een **afschuwelijk wezen**, met **horens** en een **duivelse stem**. Hij keek me aan en daagde me uit: - IK WIL ZIEN OF JIJ MIJ GAAT LATEN WEGGAAN!

Met vastberadenheid en geloof antwoordde ik: - Degene die jou bestraft is mijn God. Ik ga nu wakker worden, in de naam van Jezus.

En **ik werd wakker**.

Tweede Droom: De Omsingeling In De Bergen

Kort daarna kwam er nog een droom.

Ik was **omringd door bergen**, en ik werd **aangevallen intens en mysterieus**.

Ik had geen uitweg. Ik voelde dat iets mij onder druk zette.

Totdat ik een stem hoorde:

- Je moet nu wakker worden, want je hebt nog maar weinig tijd. Word wakker en laat ons alles verzorgen.
En ik werd **opnieuw wakker**.

Vervolging Is Geen Gebrek Aan Belofte

Deze twee dromen maakten me niet bang. **Ze bereidden mij voor.**

Het was alsof God zei:

“Je gaat, omdat je gaat uit gehoorzaamheid. Maar weet: wie van Mij is, **draagt een merkteken**. En wie Mijn merkteken draagt, draagt **ook vervolging.**”

De reis in Portugal bracht echte uitdagingen, maar ook **bovennatuurlijke bescherming.**

En zelfs in de strijd ben ik nooit verlaten geweest.

Reflectie

Beloften Komen Niet Zonder Strijd

“Gezegend zijn zij die vervolgd worden omwille van Mij...” De dromen waren een waarschuwing, ja maar ook een zegel van autoriteit.

Ze kondigden geen einde aan. Ze kondigden een begin aan. Ze gaven aan dat de reis weerstand zou brengen, maar ook een **omhulling van genade**.

We kwamen uit gehoorzaamheid. En wie van Jezus is, wandelt niet toevallig wandelt met doel.

Zelfs in vijandig land. Zelfs wanneer er geschreeuw, confrontatie en uitdaging is, is er een onzichtbare bel die omringt en beschermt.

Het is geen afwezigheid van strijd. Het is zekerheid van overwinning.

Het Beloofde Land heeft reuzen. Maar Degene die de belofte gaf, geeft ook de kracht.

Misschien sta jij vandaag voor een uitdaging, voor een duivelse stem die je confrontereert, of voor bergen die jouw dag omsingelen...

Maar er is een grotere stem die zegt:

“Word wakker. Want Ik zorg voor alles.”

Geloof verwijdert de strijd niet. Maar het activeert de hemel middenin de strijd.

Je bent niet verlaten.

Je bent gezegeld, bekwaam en bekleed in de naam van Jezus.

Want wie wandelt door de belofte ontvangt strategie, moed en bescherming.

En de reuzen hoe groot ze ook zijn, zijn nooit groter dan de God die beloofd heeft.

Hoofdstuk 45: Een Nieuw Land, Dezelfde God

*“Verlaat je land, je familie en het huis van je vader,
en ga naar het land dat Ik je zal wijzen.”*

— **Genesis 12:1**

In **2018** vierden we **tien jaar wonen in België**.
Een cyclus werd afgesloten en een nieuwe begon.

Daar begon ons **nieuwe leven in Portugal**.

Ik wist dat deze verandering niet gemakkelijk zou zijn.

De familieleden die ons altijd hadden gesteund, bleven in Nederland. We kwamen hier zonder familie in de buurt... **alleen met Jezus.**

Ik voelde me als **Abraham**, toen God hem riep om zijn land te verlaten en op weg te gaan naar de belofte.

In ons geval was het een eigen beslissing, maar het gevoel van vertrouwen in goddelijke leiding was hetzelfde.

Het huis dat we kochten was minstens **honderd jaar oud**. Van buiten gebouwd met stenen; van binnen met **hout, leem en stro**.

Geen elektriciteit. Geen waterleidingen.

De ramen aan de achterkant waren beschadigd en we moesten ze **allemaal vervangen**.

Voor de aankoop zeiden de vorige eigenaars dat we **overheidssteun** konden krijgen voor restauratie. Maar in de praktijk bestond er alleen het programma **Portugal 2020**, dat hulp bood voor het **opzetten van een hotel** met gedeeltelijke **terugbetaling van de investering**.

Maar daarvoor moest men **zelf starten met eigen middelen**.

We lasen artikelen over mensen die aan dit project begonnen en **failliet gingen**.

We besloten geen risico te nemen. We zouden **langzaam herbouwen, met geloof en geduld**.

In de eerste maanden woonden we in een **huurhuis**.

We waren al met velen in een huis met drie slaapkamers. Maar we **overleefden. Met liefde vind je altijd een oplossing**.

Totdat de eigenaar het huis terugvroeg. Hij zei dat hij had verhuurd aan **acht personen**, en niet aan **negen** (na de komst van mijn moeder).

Geen probleem.

Het was tijd om **naar ons eigen huis te verhuizen**. Maar eerst moesten we de ramen vervangen, zodat **tenminste het noodzakelijke** klaar was.

De aanpassing van de kinderen op school verliep **rustig**.

Evy, 10 jaar → 4e klas

Stephanie, 9 jaar → 3e klas

Viviane, 6 jaar → 1e klas

Bianca, 4 jaar → kleuterklas

Danielle, 2 jaar → nog baby

Mike, 4 maanden → vers uit de hemel

In de eerste schooldagen was er een jongen die de twee oudste meisjes **pestte**. Hij trok aan hun haar van achteren.

Toen ze het me vertelden, zei ik: - Laten we bidden in de naam van Jezus dat hij stopt.

En we bad. Maar ik deed ook iets bijzonders...

Ik nam **snoepjes** mee voor alle kinderen, vooral **voor hem**. Het werd een **feest!**

Ze stonden in de rij om te ontvangen. De jongen kwam **twee keer** in de rij, en ik gaf hem met **liefde**.

Het had geen zin om alleen hem iets te geven alsof het een straf was. Ik wilde laten zien dat **liefde meer ontwapent dan straf.**

En door Gods genade... **Het werkte.**

Hij stopte met het pesten. De meisjes vertelden dat hij zelfs **één van hen verdedigde** toen een vriend hetzelfde probeerde.

Ik was nooit boos op hem. Integendeel. Soms kwamen hij en zijn zus bij ons thuis spelen.

Op een dag keek ik hem aan en zei: - Jongen, jij bent zo goed... Je wordt nog een **luitenant**, je gaat veel mensen helpen, en alle omaatjes zullen je willen knuffelen en zoenen!

Vandaag zit hij niet meer op school. Maar hij is **brandweerman**. En inderdaad hij **helpt veel mensen.**

We bleven nog enkele maanden in het huurhuis, en verhuisden daarna naar ons eigen huis.

Met geloof in God ging alles goed. We hadden geen structuur. Geen garantie.

Maar we hadden **beloften**. En waar de belofte **stapt**, bloeit de **voorziening**.

Reflectie

Portugal was niet zomaar een nieuw land. Het was een **nieuw beloofd land**.

Het lemen huis werd een thuis. De pestende jongen werd een beschermer. De afwezigheid van familie werd de aanwezigheid van Christus.

Want wie verhuist met Jezus, **raakt niet verdwaald** wordt geplant.

Hoofdstuk 46: De Moeder Die We Met Geloof Brachten En Met Liefde Verzorgden

“Maak je geen zorgen over wat je zult eten of dragen... Zoek eerst het Koninkrijk van God, en al deze dingen zullen je gegeven worden.”

— Matteüs 6:25,33

Enkele maanden na onze verhuizing naar Portugal, in **2018**, kreeg ik een telefoontje **dat me diep raakte**.

Een buurvrouw van mijn moeder in Brazilië. Ze vertelde me dat **mijn moeder niet goed was**, en dat mijn oudste zus **niet voor haar zorgde zoals ze zou moeten**.

Ik sprak met mijn man, legde de situatie uit. En hij, met zijn gulle hart, antwoordde:

- Laten we haar hierheen halen om bij ons te wonen.

Met hulp van een vriendin regelde ik haar paspoort, en kort daarna kwam **mijn moeder aan in Portugal**.

Een Oud Huis, Een Voorbereid Hart

In die tijd woonden we nog in een **huurhuis**. Het huis dat we hadden gekocht was in **renovatie** een **oud gebouw van meer dan 100 jaar**.

Geen elektriciteit. Geen waterleidingen. De ramen aan de achterkant waren versleten, en het huis bood nog geen veilige omstandigheden.

Terwijl we de reparaties uitvoerden, woonden we in een huis met **drie slaapkamers**. We waren met **acht personen**.

Toen mijn moeder arriveerde, **vond de eigenaar het niet goed**. Hij zei dat het huis **overbevolkt** was. Hij vroeg het huis terug.

Maar zoals altijd, **opende God een andere deur**. We vonden een andere plek om te verblijven **precies voor de tijd die nodig was** om de renovaties van ons gekochte huis af te ronden.

De Moeder Die Met Pijn Aankwam

Ze werd **hartelijk ontvangen** door iedereen. Maar het was moeilijk om haar **zo zwak** te zien.

Het was het begin van **Parkinson**, en daarnaast vertoonde ze duidelijke tekenen van **depressie**. Ze

droeg in haar lichaam de **traagheid van de ziekte**, en in haar ziel de **sporen van een diep trauma**.

Het Trauma Dat Muren Doorkruiste

In **januari 2017**, we woonden nog in België, toen we hoorden over de **grootste opstand** in de geschiedenis van het gevangenissysteem van Rio Grande do Norte.

Mijn broer zat al enkele jaren vast, en die nacht raakte mijn moeder in **paniek**. Ze wist dat de opstand plaatsvond in de vleugel waar hij verbleef.

Gevangen uit paviljoen 4 klommen op het dak. Kort daarna werd paviljoen 5 **overgenomen**. Ze namen wapens, gebruikten familieleden als **schilden**, en vielen de **rivaliserende vleugel** aan.

Wat volgde was een **bloedbad**: minstens **26 doden**, **15 onthoofd**, anderen **in stukken gesneden**. De gevangenis was gebouwd voor **620 gedetineerden**, maar huisvestte meer dan **1.150**.

Ik volgde alles van ver, met een **gebroken hart**. Bezorgd om mijn broer. Bezorgd om mijn moeder.

Ze sliep nauwelijks. Zat urenlang op internet, keek naar **schokkende video's**: afgehakte hoofden, verminkte lichamen, geschreeuw... **Onvoorstelbare**

scènes voor wie dan ook. Ondenkbaar voor een moeder.

In de stilte van haar angst vroeg ze zich af: - Zou het mijn zoon zijn?

Het waren dagen van **kwelling**. Maar toen kwam het nieuws: **Hij was ongedeerd**. Hij had zich met een groep gevangen in een veilige ruimte kunnen verschuilen. **God zij dank**.

Hij **overleefde**.

Maar het trauma was al **ingeslagen**. De pijn, de schrik, de machteloosheid... bleven in haar als een **onzichtbaar litteken**.

Verwelkomen Is Ook Genezen

Toen mijn moeder in Portugal aankwam, had ik **geen ideale ruimte**, geen comfort. Maar ik had **geloof**. Ik had **de wil om te zorgen**. Ik had **liefde**.

Meer dan onderdak bieden, **hoopte ik dat haar omringd zijn door de kinderen**, hun spontane lachjes, de levendige routine, de onschuldige

genegenheid haar zou helpen uit die **depressieve crisis** te komen.

Ik wilde dat ze in de aanwezigheid van haar kleinkinderen een stukje van de **vreugde zou terugvinden** die de pijn had proberen uit te wissen.

Reflectie

Mensen maken zich zorgen over zoveel dingen... Over wat ze zullen eten, wat ze zullen dragen.

Maar ze vergeten het Woord. **Ze vergeten dat God zorgt.**

“Zoek eerst het Koninkrijk van God... en al deze dingen zullen je gegeven worden.”

Mijn moeder kwam in een **moeilijke tijd**. Maar wanneer God een **missie plant**, stuurt Hij ook de **voorziening**.

En dat huis hoe oud, hoe beperkt ook werd een **toevluchtsoord**. Werd **genezing**. Werd **antwoord**.

Want een thuis is niet altijd perfect. Maar waar **liefde is**, wordt het een **schuilplaats**.

Hoofdstuk 47: De Dag Dat God Mij Weerhield Van Stelen

“Want de Heer bestraft wie Hij liefheeft, zoals een vader zijn zoon die hij goedgezind is.”

— **Spreuken 3:12**

We groeiden op met weinig. De kindertijd werd gekenmerkt door eenvoud: basisvoeding, verlangens zoals elk kind vooral naar **chocoladekoekjes**.

Mijn moeder deed wat ze kon. En telkens als ze ons naar de supermarkt stuurde, maakte mijn broer van de gelegenheid gebruik om **gevulde koekjes te stelen**. En net zoals hij me leerde mezelf te verdedigen op school, probeerde hij me te leren stelen alsof het **slimheid** was.

Toen hoorde ik iets dat me hielp onze geschiedenis beter te begrijpen.

Het idee is niet alleen van Andréa Vermont, maar wordt breed besproken in de **psychologie en psychoanalyse: De afwezigheid van een vaderfiguur**, of iemand die symbolisch die rol vervult, kan invloed hebben op hoe een kind omgaat met **regels, grenzen en autoriteit**.

En mijn broer is daar het bewijs van. Zelfs vóór de drugs **tartte hij al gezag**.

Maar rustig... Dat is geen vonnis van chaos het is een **waarschuwing voor aandacht.**

Wat hij niet wist, is dat... **Hoewel we geen aanwezige vader hadden**, ik ervoor koos om te wandelen met **mijn Hemelse Vader**. En die keuze was wat me **weghielde van het verkeerde pad**. Door genade **ben ik niet afgedwaald.**

Dromen Die Corrigeren

Vanaf jonge leeftijd sprak God met mij. Ik bad om te dromen dat ik **opgesloten zat in de supermarkt**, alleen om alles te kunnen eten. Maar in die dromen **lukte het me nooit om te eten**. Ik werd altijd **achtervolgd**. Maar als ik bad om te dromen dat ik **chocoladetaart at**, at ik rustig. Daar leerde God me via dromen wat **juist** was.

Daarom, zelfs toen mijn broer zei “doe ook”, zei ik “nee”. Niet uit angst voor de wet, maar uit **respect voor de Heilige Geest** die al in mij woonde en uit **vrees voor Gods straf**. Op een dag, ik was ongeveer **8 jaar**, vroeg mijn moeder me om naar de winkel te gaan om **1 kg meel** te kopen in de aanbieding voor slechts **1 real**. Ik vroeg om het meel. Maar toen ik langs de chocoladesectie liep, zag ik een **Kinder Surprise**. Ik herinnerde me de woorden van mijn broer... En ik **gaf toe**. Ik **verborg** de

chocolade. Maar de beveiliger zag het. Hij vroeg me mijn trui op te tillen. Daar was het ei.

Ik moest **betaLEN**. En omdat ik maar **1 real** had, namen ze **de helft van het meel**. Ik gooide de chocolade in de prullenbak. En ik **huilde, het** was echt een **straf van God** om zo'n schaamte te moeten doorstaan.

Thuis zei mijn moeder: - Ik dacht dat het 1 kg was...

Beschaamd antwoordde ik: - Dat is wat ze me gaven.

Nooit meer nam ik iets stiekem. En ik begreep dat het **goddelijke correctie** was, een straf en **God verhoede** dat ik dat ooit nog meemaak.

Mijn broer ging een andere weg. Hij negeerde adviezen, negeerde grenzen en vandaag zit hij **vast voor diefstal**.

Maar ik **veroordeel hem niet**.

Want als **Saulus werd getransformeerd...** Als de dief aan het kruis werd vergeven... dan kan **mijn broer ook vergeven worden, in de naam van Jezus.**

Reflectie

De afwezigheid van een fysieke vader kan openingen creëren. Maar wie kiest voor de Hemelse Vader... maakt van die **openingen een bescherming.**

God corrigeerde mij voordat de wereld mij hoefde te straffen. En vandaag begrijp ik dat de “nee’s” die ik kreeg **verkapte omhelzingen van discipline** waren. Het was Zijn zorg die mij **bewaarde**. Terwijl mijn broer bezweek aan de fout, werd ik gered door het geloof dat ik koos te leven.

Vandaag zit hij vast voor diefstal. Maar dat is geen vonnis, het is een **ruimte voor berouw**.

Als Saulus werd getransformeerd... Als de dief naast Jezus werd vergeven... dan kan **mijn broer ook**.

En daarom **veroordeel ik niet**. Want elke persoon draagt wonderen die we niet zien, en zonde kan vergeven worden door Gods genade en vervangen worden door een missie.

Maar er is ook iets dat ik leerde uit dit verhaal:
Moeders moeten het effect van afwezigheid begrijpen. Hoe moeilijk de trauma's en wrok ook zijn, het welzijn van de kinderen komt **op de eerste plaats**.

Het is nodig om te **vergeven**.

Het is nodig om te **overwinnen**.

Want elk kind **heeft recht op en verdient de actieve en evenwichtige aanwezigheid** van vader en moeder in zijn vorming. Het gaat niet om verplichte samenwoning.

Het gaat om **emotionele genezing**.

Kinderen mogen niet de prijs betalen voor de wonderen van volwassenen.

En als samen zijn niet mogelijk is... Laat er dan op zijn minst respect, aanwezigheid, communicatie en genegenheid zijn. Want de liefde voor de kinderen moet groter zijn dan elke pijn tussen de ouders.

Uiteindelijk was het God die mij leidde. Maar als mijn broer dat ook had gehad... misschien was het einde vandaag anders.

Ik bid voor zijn herstel. En ik bid voor zoveel gezinnen waar liefde moet winnen van trots. Want **genade sluit niet uit ze herstelt**. En wanneer alles verloren lijkt... **kan God nog steeds alles transformeren, in de naam van Jezus.**

Hoofdstuk 48: Wanneer de Heilige Geest Spreekt, Maar Niet Iedereen Wil Luisteren

“Maar Ik heb tegen u dat u uw eerste liefde hebt verlaten.” — Openbaring 2:4

Toen we in **2018** hier in **Portugal** aankwamen, begon ik verschillende kerken te bezoeken. Het was een nieuw seizoen, maar God bleef mij onderwijzen.

Helaas merkte ik dat veel kerken **hetzelfde patroon volgden als wat ik in België had gezien: ze verkochten boeken, eten, hielden bazaars binnen het huis van de Heer.** En dat raakte mij diep.

Het is niet dat ik niet begrijp dat kerken kosten hebben ik begrijp het: **huur, water, elektriciteit, onderhoud.** En wanneer ik op een plek ben die mij geestelijk raakt, ben ik mij daarvan bewust. Ik geef mijn offer met liefde. **Want de Heilige Geest overtuigt. Er is geen dwang nodig.**

Wat mij stoort, is dat veel leiders lijken te willen **forceren** dat de bediening wordt onderhouden, **alsof de Heer niet voldoende zou zijn om harten te bewegen.**

Vandaag lijken veel kerken het doel vergeten te zijn.
Het ontzag. De toewijding aan de Heilige Geest.

Ik kreeg de kans om te spreken in een van die kerken.
Ik deelde mijn liefde voor het Woord, vooral de
passages over Jezus want ik vind zijn rustige houding
tegenover een gestreste menigte prachtig.

Ik sprak over de overspelige vrouw, de menigte klaar
om te stenigen, en Jezus die op de grond schreef.
“Wie zonder zonde is... laat die de eerste steen
werpen.” Eén voor één gingen ze weg. “Ook Ik
veroordeel u niet. Ga heen en zondig niet meer.”

Rustig te midden van de chaos. Ik sprak over de
kinderen die naar Jezus wilden komen, en de
discipelen die hen wilden tegenhouden. “Laat de
kinderen tot Mij komen...”

Maar ik herinnerde ook de scène waarin Jezus
woedend werd. Hij ging de tempel binnen, zag de
handelaars, keerde de tafels om, en met gezag
verdreef Hij allen die verkochten en kochten,
zeggende: “Er staat geschreven: Mijn huis zal een
huis van gebed genoemd worden. Maar jullie hebben
er een rovershol van gemaakt!”

— **Matteüs 21:12–13**

Terwijl ik nadacht over deze passage, raakte de Heilige Geest mijn hart met een detail dat velen negeren: Jezus verdreef niet alleen de verkopers. Hij verdreef ook de kopers.

Dat deed me beseffen dat Jezus' ijver niet alleen gericht was tegen de handel, maar tegen iedere deelname aan dat systeem binnen het huis van God.

Niet alleen tegen de verkopers. Maar ook tegen de kopers. Want beiden droegen bij aan de ontheililing van de heilige plaats.

Daarom zei ik oprecht: Ik vind het niet juist om binnen de kerk te verkopen.

In die kerk verkochten ze boeken. De pastor dwong de zusters om te kopen. Hij hield er duidelijk niet van dat ik dat zei. Hij keek me niet meer vriendelijk aan. En ze bleven de boeken verkopen.

Maar Jezus verdreef niet alleen de verkopers uit de tempel. Hij verdreef ook de kopers. Want wie stilzwijgend deelneemt aan de ontheililing, verliest ook het doel uit het oog. IJver voor het huis van God vereist onderscheidingsvermogen, moed en gehoorzaamheid. Het is niet genoeg om niet te verkopen. Je moet ook niet meedoen. Wanneer de Heilige Geest spreekt, openbaart Hij details die

transformeren. En wanneer Hij je laat spreken... is het niet om te behagen maar om wakker te schudden.

Mijn Huis, Mijn Les

Ik herinner me iets dat ik meemaakte kort nadat ik met de Heilige Geest was gedoopt...

Ik was thuis met mijn kleine meisjes. Ik legde Bianca, 7 maanden oud, in bed. Ik zei tegen Evy, 6 jaar: - Zeg tegen je zus Stephanie, 5 jaar, dat ze nu niet naar de kamer mag. Bianca slaapt.

Nog geen vijf minuten later... Stephanie rende de kamer binnen.

Ik sloot de deur snel en vroeg serieus: - Waarom ben je binnengekomen? Heb je niet gehoord wat Evy zei?

Ze antwoordde: - Nee. Evy heeft niets gezegd.

Ik riep Evy en vroeg: - Heb je gezegd wat ik vroeg?

Met een verdrietig gezicht antwoordde ze: - Sorry...
Ik ging iets anders doen en vergat het te zeggen.

Op dat moment stopte ik met Stephanie te berispen. De verantwoordelijkheid lag niet bij haar. Maar bij degene die de boodschap kreeg... en niet doorgaf.

Toen hoorde ik een stem in mij, krachtig en duidelijk:

“Zie je? Bij jou is het net zo. Als Ik je stuur om ergens heen te gaan en iets te zeggen... en je gaat niet, en de mensen blijven in zonde, dan is de verantwoordelijkheid van jou. Maar als je spreekt, en ze luisteren niet, dan is de schuld van hen niet van jou.”

Op dat moment voelde ik me als Jona maar zonder te vluchten.

Vandaag weet ik dat mijn missie is om te spreken, zelfs als ze niet willen luisteren. Want wanneer de Heilige Geest spreekt, is het niet om te behagen maar om te transformeren.

En als ik zwijg, zoals Jona probeerde te zwijgen, kan ik misschien vluchten... Maar de storm zal komen.

Daarom kies ik ervoor om te gehoorzamen. Te spreken met liefde, maar met vastberadenheid. Want de verantwoordelijkheid ligt niet in overtuigen, maar in verkondigen.

En wanneer de Heilige Geest spreekt...

Onderhandel je niet. Je gaat. En ik doe dat via dit boek, met de bedoeling dat jij door deze woorden gaat nadenken over Gods Woord en dat de Heilige Geest je overtuigt en je terugbrengt op het juiste pad, in de naam van Jezus.

Reflectie

Er zijn leiders die verkopen onder het argument dat ze het werk moeten onderhouden... maar ze zijn vergeten dat een ware bediening wordt onderhouden door de **Heilige Geest**.

Er zijn tempels vol mensen... maar **leeg van ontzag**.

En er zijn mensen die God stuurt om te spreken... maar ze zwijgen uit angst, schaamte, of vergetelheid.

Maar Gods Woord is duidelijk:

“Als Ik je stuur om te spreken... en je gaat niet, dan zal het bloed van hen op jou worden gerekend.” — **Ezechiël 3:18**

Gehoorzaamheid is meer dan moed.

Het is **geestelijke verantwoordelijkheid**.

Als God je een woord geeft, **breng het over**. Als Hij je stuurt, **ga**. En als je wordt afgewezen... Herinner je dan: **Hij overtuigt niet jij**.

Misschien word je niet goed ontvangen.

Misschien houden ze niet van wat je zegt. Maar de missie is volbracht. En God heeft het gezien.

Hoofdstuk 49: Wanneer de Vrede Wordt Verstoord

*“De Heer, de Almachtige, is mijn kracht; Hij maakt mijn voeten als die van een hert, Hij laat mij gaan over hoge plaatsen.” — **Habakuk 3:19***

Opmerking: De namen in dit hoofdstuk zijn aangepast om de identiteit van de betrokken personen te beschermen. Dit verslag is gebaseerd op een waargebeurde ervaring, beleefd door mij en mijn gezin, verteld met waarheid, maar ook met respect en voorzichtigheid. Onze bedoeling is niet om individuen aan te wijzen als schuldigen, maar om te getuigen dat zelfs tegenover de onrechtvaardigheid van mensen **Gods gerechtigheid nooit faalt.**

Het was een rustige dag, **zaterdag 6 juli 2019, rond 18 uur.** Mijn man was voor ons huis bezig met het plaatsen van het hek en de muur, samen met de heer Josué².

Ondertussen was ik bij onze buurvrouw, die haar hand had verbrand. Ik bracht **zalf aan**

---

² fictieve naam

en ging daarna met **Evy en Stephanie** naar haar tuin om te **helpen met water geven**.

Aan de zijkant van onze woning staan **drie huizen**, behorend tot **verschillende erfgenamen**. De **binnenplaats voor ons huis behoort wettelijk aan ons toe**. Onze enige verplichting is **om doorgang te verlenen aan bewoners** van de zijkant die geen andere toegang tot hun huis hebben niets meer dan dat.

Toen kwamen **drie mensen van de familie** van een **groep erfgenamen die geen eigendom bezitten zonder aankondiging** of begroeting onze binnenplaats op.

Het waren:

De heer Camilo³, Zijn vrouw, mevrouw Pamela³, En hun dochter, Camila³

Ze kwamen achter mijn man langs, die met gereedschap in de hand geconcentreerd bezig was.

Zonder uitleg begon de heer Camilo³ **herbicide te spuiten op de trapsteden en daarna op de grond van onze binnenplaats** zonder beschermende kleding, zonder masker, zonder enige veiligheidsmaatregel. Hij spoot zelfs herbicide op

---

³ fictieve naam

onze gereedschappen die op de grond lagen. Op die plek was nauwelijks onkruid, want mijn man had het al verwijderd om het hekwerk te kunnen plaatsen.

Mijn man vroeg meerdere keren om te stoppen:

“Stop. Stop. Stop.” en gebaarde met zijn handen.

Hij werd genegeerd.

Hij probeerde toen **de slang vast te pakken**, maar de heer Camilo⁴ liet **niet los**. Toen **kwam de broer** van Camilo⁴ de heer Angelo⁴ van achteren en bracht mijn man in een **wurggreet**.

De heer Josué⁴ getuigde dat zijn hoofd **paars werd** en zijn tong **uit zijn mond hing**.

Met moeite wist Josué⁵ **de arm van de aanvaller los te maken**. Mijn man viel op de **grond**, **duizelig en zonder kracht**.

Op dat moment sprong Angelo⁴ **bovenop hem**, en **mevrouw Pamela⁴** en hun dochter wierpen zich ook op hem. **Het lichaam van mijn man zat vol blauwe plekken, gebeten tong door de verstikking, en krassen van nagels**.

---

⁴ fictieve naam

Ondertussen stond de heer Camilo⁵ en **trapte op zijn ribben.**

Ondanks zijn zwakte wist mijn man de **been van Camilo⁵ te bijten** om de trappen te stoppen.

Josué⁵ **sleepte hem toen naar binnen.**

Drie van onze kinderen zagen alles: Danielle, Bianca en Viviane.

Viviane was pas **7 jaar** oud en werd diep geraakt. Tot op de dag van vandaag draagt ze emotionele littekens van die dag.

Buiten gingen de aanvallers door met **verbale bedreigingen** en **gewelddadige gebaren**, waaronder het **simuleren van het doorsnijden van de keel**.

Ze zeiden dat ze de politie zouden bellen en **de lokale politie werd opgeroepen**.

---

⁵ fictieve naam

Toen ik thuiskwam na het helpen van de buurvrouw, zag ik een **ambulance** en een **politiewagen** voor de deur.

Ik kwam bezorgd binnen en hoorde wat er was gebeurd. Ik hoorde zelfs Angelo⁶ de heer Josué⁶ bedreigen. Hij vroeg waar hij vandaan kwam Josué⁶ zei “Viseu” Angelo⁶ zei dat hij veel invloedrijke mensen kende in Viseu en dat als Josué⁶ iets zou zeggen, hij hem zou opzoeken.

Josué⁶ was zichtbaar bang. Bij het afleggen van zijn verklaring sprak hij zoals de aanvallers hem hadden opgedragen.

Mijn man werd naar het **ziekenhuis** gebracht, met hevige pijn in zijn ribben en rug. In het ziekenhuis stond hij geregistreerd als **aanvaller**.

Ik sprak met de arts, die alles aandachtig aanhoorde, en zei: - Jullie moeten onmiddellijk naar de politie en aangifte doen. Want als zij eerst rapporteren, zal **jouw man als dader worden beschouwd**. De arts was zeer behulpzaam en gaf ons meteen het **incidentnummer** zodat we aangifte konden doen bij de politie. De volgende dag, zondag 07/07/2019, gingen we naar de politie zoals geadviseerd. Maar de ontvangst was **koud en onprofessioneel**.

---

⁶ fictieve naam

De agent zei dat we alleen konden rapporteren als de aanvallers dat ook deden. Ik vertelde over de **doodsbedreigingen**, en hij antwoordde: - Dat is normaal bij ruzies...

We verlieten het bureau ontmoedigd. De agent vroeg om informatie die de politie **de dag ervoor al had verzameld**. Hij zei dat hij geen aangifte kon opnemen zonder **volledige namen** en het **incidentnummer van het ziekenhuis**.

Ik gaf hem alles wat hij vroeg. Toch bleef hij ons **onnodig ondervragen**:

Hoe leefden we legaal in Portugal?

Waarom gingen we niet terug naar Brazilië? Wie was onze advocaat?

Hij zei zelfs dat Brazilianen hier kwamen om problemen te veroorzaken, en **maakte een gebaar alsof hij de keel doorsneed, zeggende dat hij dat zou doen als hij een van die Brazilianen te pakken kreeg**.

Hij registreerde de gebeurtenis met **foute gegevens**:

Hij schreef dat het op **openbare weg** gebeurde, terwijl het op **onze binnenplaats** was.

Hij noteerde het adres van de aanvallers alsof ze onze directe buren waren.

Hij **negeerde volledig** dat drie kinderen getuige waren van de aanval.

We kregen **geen informatie** over het slachtofferstatuut of psychologische hulp.

Viviane, geschokt, zei: - Mama, ik denk dat we beter teruggaan naar België... daar heeft niemand papa ooit geslagen.

We werden geconfronteerd met **fysiek geweld** én een diepe **emotionele onzekerheid** die tot op heden doorwerkt.

Viviane, altijd gevoelig, had veel **nachtmerries** over die scène. Het was een **zeer moeilijke tijd**. We hadden nooit zo iets meegemaakt niet in Portugal, en nergens anders.

Zelfs na het volgen van alle juridische stappen, het zoeken van advies, het helder rapporteren van de feiten werd de zaak **in het volgende jaar gesloten**.

Maar onze vertrouwen ligt niet in de gerechtigheid van mensen.

Het ligt in een **God die alles ziet, alles weet, en alles rechtvaardig oordeelt.**

Als je deze scène voor je ziet, is het onmogelijk om **de zware stilte** op onze binnenplaats niet te voelen.

De droge grond, gemarkerd door het herbicide, werd het toneel van een geweld dat we nooit zullen vergeten.

En in die stilte herinneren we ons de **goddelijke gerechtigheid** krachtig, aanwezig, en **onvervalst**.

Reflectie

Wanneer de Strijd Komt met een Belofte

Er zijn dagen waarop de vrede plotseling lijkt te breken. Onrechtvaardig geweld, een blik die veroordeelt zonder te kennen, een systeem dat zwijgt waar het zou moeten beschermen het zijn wonderen die het lichaam pijn doen en de ziel raken. Maar ze maken ook deel uit van het pad van de christen.

“Gezegend zijn zij die vervolgd worden omwille van gerechtigheid...” Het is geen straf, het is deel van de missie. Want wie licht draagt, zal altijd de duisternis verstoren.

Jezus beloofde nooit de afwezigheid van strijd, maar garandeerde trouwe gezelschap en rechtvaardige gerechtigheid. En het zijn de wonderen die niet door mensenhanden zijn verzorgd waar de hemel onzichtbare genezing uitstort, krachtige troost en vrede die elk begrip te boven gaat.

Vervolging maakt de belofte niet ongeldig. Integendeel, het bewijst dat we in het centrum van Gods wil zijn. Want alleen wie het merkteken draagt, wordt herkend door de vijand.

Wanneer de wereld probeert jouw verhaal uit te wissen, schrijft de hemel het met nadruk. Wanneer

de gerechtigheid van mensen faalt, richt God de gerechtigheid van boven op.

En zelfs in de stilte van aardse rechtbanken negeert het Koninkrijk der hemelen nooit een gebed vol tranen of een pijn die werd getuigd.

Je bent niet vergeten. Je bent verzegeld.

En op Gods tijd zal alles wat de mens probeerde te verbergen met eer worden onthuld.

Want de vrede die van God komt kan niet worden onderbroken, zij volhardt.

En als het hart vandaag pijn doet, zal het morgen worden versterkt met een dubbele portie moed.

Blijf standvastig. Blijf geloven. Blijf vertrouwen.

Want zelfs vervolging draagt een zegel van toebehoren.

En wanneer alles faalt... **zal God voor jou spreken.**

Hoofdstuk 50: Wanneer De Pijn Komt Van Wie Je Nooit Verwacht

“Hij geneest wie gebroken zijn van hart, Hij verbindt hun wonderen.” — Psalm 147:3

In december 2019 besloten we Kerst en Oud &

Nieuw door te brengen bij mijn schoonouders. Met **zes kinderen** vergde de reis geduld, maar het was altijd de moeite waard. Bij hen zijn was aangenaam.

Vanaf het begin van mijn relatie met mijn man werd ik ontvangen met genegenheid, aanwezigheid en respect.

Maar toen we aankwamen, droeg mijn hart een stille droefheid. Mijn moeder was pas bij ons komen wonen. Ze was **depressief**, getekend door de pijn van wat er met mijn broer was gebeurd. En ook **ziek** in het beginstadium van Parkinson. Haar kwetsbaarheid deed me pijn. Mijn hoofd vol. Mijn hart benauwd. Zoveel tegelijk...

Stilte Die Met God Spreekt

En wanneer alles te zwaar wordt, trek ik me terug.
Niet uit zwakte maar omdat ik heb geleerd dat er
pijnen zijn waarover ik alleen met **God kan praten.**

Ik ging met de kleintjes naar boven, naar de
slaapkamer, want na het avondeten keek opa altijd
naar het nieuws. Om de kinderen niet te storen, bleef
ik liever boven.

Ik hield van de stilte. Ik sprak met God. Ik gaf alles
over: de pijn van mijn moeder, de angst om mijn
broer, de vermoedheid, de uitputting.

En toen gebeurde alles. Alsof de hemel mijn
vermogen testte om **standvastig te blijven zelfs**
wanneer alles lijkt in te storten.

Oude Bank, Vol Hoofd

Alsof de innerlijke storm nog niet genoeg was,
besloot mijn man een grote, oude bank te kopen om
mee te nemen naar Portugal.

Ons huis was nog in verbouwing. Meubels in dozen
en containers... En hij kwam met dat idee?

Ik maakte geen ruzie. Ik zweeg zoals altijd. En hij
merkte mijn afkeuring.

Wanneer Spel Pijn Wordt

Mijn man maakte een opmerking tegen zijn zus, tante Susanne: - Ze laat me niets kopen... ze beheert al mijn geld!

Misschien zei hij het als grap. Maar grappen over serieuze zaken, en met mensen zonder onderscheidingsvermogen, zijn als doorns planten op reeds gewonde grond.

Tegelijkertijd maakte mijn schoonmoeder opmerkingen: - Na het eten gaat ze naar boven met de kleintjes en laat de oudsten mij helpen in de keuken...

Zinnen als deze, luchtig uitgesproken, werden door Susanne opgevat als beleidiging. De volgende dag kwam ze woedend naar boven. Ze schreeuwde, beschuldigde, **zei dat ik geen goed mens was, dat ik mijn dochters als slaven behandelde, probeerde me fysiek aan te vallen en wenste dat God mij zou straffen.**

Mijn man kwam ertussen. Probeerde haar te kalmeren, te praten. Maar de schade was al aangericht. De kinderen zagen het. Ik zag het ook. En ik hoorde dingen die in geen enkel hart passen. En haar moeder, die naar boven had kunnen komen om het te stoppen, bleef stil.

Een Gebaar Dat Nooit Wordt Vergeten

Na de ruzie sprak ik met mijn man. Ik vertelde hem wat ik van hem verwachtte: een krachtige, beschermende houding.

Toen herinnerde ik me **2006**. De dag dat mijn neefje me bij de hand nam en me uit een ruzie haalde. Dat was wat ik die avond nodig had: een man die me beschermde met liefde en moed.

Maar die dag... was het alleen God. Want mijn man wilde niet eens met me praten. Hij sloeg de deur dicht. Zijn vader riep hem naar beneden en hij ging.

Kerstmaal Met Stemmen En Stiltes

Op kerstavond probeerde mijn schoonmoeder me te troosten: - Als je boven wilt eten, breng ik je eten...

Maar ik bleef daar. Zelfs terwijl ik de opmerkingen van zijn zus hoorde. Want als ze boos is, schreewt ze veel. Ik bleef. Niet uit trots. Maar omdat **blijven soms de enige manier is om niet uitgewist te worden**.

Vergeving Die Bevrijdt

Na terugkomst thuis spraken we rustig. Ik zei dat ik ervoor koos om te vergeven. Niet omdat ik schuldig

was maar omdat ik begreep dat **vergeving meer bevrijdt wie het geeft dan wie het ontvangt**. Vergeven is niet vergeten. Het is herinneren zonder de last te dragen. Het is naar de wond kijken en zeggen: “Jij zult mij niet definiëren.”

Ik zei dat ik bewonder dat hij een gehoorzame zoon is. Maar dat hij nu, als echtgenoot, moet begrijpen: Na het huwelijk is de vrouw de prioriteit. De helft van hem ben ik niet zijn familie.

De Bijbel zegt: “*Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zich hechten aan zijn vrouw, en zij zullen één vlees zijn.*” — **Genesis 2:24** Dat is het verbond dat een huis draagt.

Zelfs als ik fout zat, had hij aan mijn zijde moeten staan. Hij had voor mij moeten kiezen. Op dat moment was het niet tijd om gelijk te zoeken bij anderen. Het was tijd om bij mij te zijn. Want wie hem nodig had, was ik. Ik was van binnen gewond. En sommige woorden doen meer pijn dan een zwaard. Stiltes snijden. Afwezigheid schreeuwt.

Zoals Christus zijn leven gaf voor de Kerk, moet de man aan de zijde van zijn vrouw staan om haar te **beschermen, verzorgen en eren**. Een huis kan gebouwd worden met fundamenten... Maar een thuis blijft alleen bestaan met verbond. Moeders moeten

hun zonen leren: Dat liefhebben ook betekent zich positioneren. Dat de keuze voor de vrouw heilig is.

Reflectie

Soms komt de pijn van wie je **nooit verwacht**. En daarom doet ze **dieper pijn**. Het is niet alleen wat er gezegd wordt het is **wie het zegt**.

“De Heer is nabij de gebrokenen van hart...”

Dat einde van het jaar werd ik gebroken. Onteerd. Onbegrepen. Tot zwijgen gebracht. Maar ik werd ook bereikt door genade. Door Gods kracht. Door de herinnering aan een oud gebaar dat me leerde wat het is om met liefde verdedigd te worden.

Ik **vergaf**. Ik koos ervoor om dat cadeau te geven zelfs zonder schuld. Want soms is het grootste geschenk niet wat je ontvangt... maar wat je geeft.

En de liefde die blijft, is altijd meer waard dan welk gelijk dan ook. Op weg naar huis sprak God tot mij door het lied “Calma” van Eliã Oliveira:

♪ “...Ik ben het die voor alles zorgt, Ik ben het die je doorgrondt en hoort, Ik begrijp zelfs je zuchten, Ik begrijp je tranen, je schreeuw...” ♪

Hoofdstuk 51: Zaak Geseponeerd, Geloof Geregistreerd

*“U zult in volmaakte vrede bewaren wie standvastig
is in zijn voornemen, omdat hij op U vertrouwt.
Vertrouw altijd op de Heer, want de Heer God is een
eeuwige rots.” — Jesaja 26:3–4*

2020 begon als een jaar van uiterlijke stilte en innerlijke onrust. Het proces rond de aanval op mijn man in het voorgaande jaar werd **geseponeerd**. Zonder oplossing. Zonder herstel. Zonder erkende verantwoordelijkheid.

De poging tot moord want voor mij was het dat werd weggelegd alsof het geen waarde had.

Maar zelfs als de gerechtigheid van mensen faalt, blijft **God aan het roer**. En Hij archiveert de waarheid nooit.

Wanneer De Aanval Geen Ruzie Was

Wat er met mijn man gebeurde, was geen **gewone ruzie**. Het was een **collectieve, laffe aanval**.

Een groep tegen één persoon, zonder kans op verdediging, zonder balans. Dat is geen misverstand dat is een **poging tot moord**.

Mijn man overleefde, maar dat was een **wonder**, niet een gebrek aan dodelijke intentie. **God greep in.**

De Getuige Die Werd Tot Zwijgen Gebracht

Tijdens het proces werd een getuige geïntimideerd **recht voor mijn ogen.**

Hij veranderde zijn verklaring volledig, in lijn met de aanvallers: - Ik groette hen, ging herbicide spuiten... en uit het niets sprong Jules op hem.

Maar ik **ken mijn man.**

Meer dan **20 jaar werkte hij bij gemeenten in Nederland en België** als projectleider. Nooit een klacht. Altijd respectvol, altijd integer. **Een goede vader, een goede echtgenoot, een goede vriend.**

Bovendien waren **onze kinderen getuige van alles**. Hoewel ze niet formeel werden gehoord, vertelden ze ons **duidelijk wat ze zagen**. En hun woorden kwamen **niet overeen** met de versie die onder druk werd gecreëerd.

De Pijn Die Komt Van Wie Zou Moeten Zorgen

Alsof de onrechtvaardigheid nog niet genoeg was, kwam er ook **pijn van binnenuit de familie**. Sommige familieleden van mijn man namen deel aan de belediging tegen mij met **stilte, nalatigheid en harde woorden**.

Het was moeilijk. Het is moeilijk om te vergeven wie je liefhebt. Vooral als je **geen schuld hebt**. Maar dat betekent niet dat het onmogelijk is.

De Vergeving Die We Samen Leren

Bij ons thuis is vergeving een **dagelijks gesprek**. Een principe dat we onderwijzen met **woorden én daden**. Elke dag bidden we samen met de kinderen het gebed dat Jezus ons leerde: het **Onze Vader**.

En daarin staat:

“Vergeef ons, zoals ook wij vergeven wie ons heeft beledigd.”

We praten daarover: **Vergeven wie buiten staat is makkelijker**, maar **vergeven wie binnen is** wie je liefhebt is een van de **meest uitdagende taken van het geloof**.

Vooral als je **zonder reden bent gekwetst**.

Maar als we **oprecht voor God verschijnen**, onze beperkingen erkennen, dan **helpt Hij**.

En als Hij helpt, wordt het **onmogelijke mogelijk**. Wrok verandert in **vrede**.

Een Jaar Van Aanpassing En Afhankelijkheid

2020 was ook het jaar van de **pandemie**. Covid-19 dwong ons tot veel aanpassingen. Maar ondanks alle veranderingen beleefden we deze tijd met **rust, standvastig in geloof**.

We wisten dat alles deel uitmaakte van het proces. Elke uitdaging bracht ons **dichter bij God**. Want als er geen menselijke antwoorden zijn, blijft er maar één ding over: **vertrouwen op Hem**.

Reflectie:

Wanneer De Hemel Registreert Wat De Aarde Negeert

Er zijn pijnen die **niet in rapporten verschijnen**. Er zijn waarheden die de wereld **archiveert uit gemakzucht**. Maar er is een gerechtigheid die **niet verloren gaat tussen papieren: de gerechtigheid van God**.

“Zalig zijn zij die vervolgd worden om der gerechtigheid, want van hen is het Koninkrijk der hemelen.” — **Matteüs 5:10**

Dat vers is niet alleen een troost het is een **kroon**. Het is alsof God zegt: “Als je vervolgd bent, ben je dichter bij het Koninkrijk dan je denkt.”

2020 archiveerde een zaak, maar archiveerde mijn geloof niet.

Jouw pijn is **niet vergeten**. Jouw waarheid is **niet genegeerd**. Ze is **opgeschreven**, met vaste hand, in de **eeuwige registers**.

Toen de aanval lafhartig was, was **God beschermend**. Toen de getuige werd gesmoord, bleef de **hemel de grootste getuige**. En toen

harten in stilte braken, fluisterde de **Heilige Geest genezing achter de schermen.**

Vergeven is **niet doen alsof er geen pijn was**. Het is erkennen dat de pijn bestaat maar dat het geloof ook bestaat. En geloof heeft **meer kracht dan wrok**.

Vergeven is geen zwakte het is **bovennatuurlijke kracht**. Het is **gehoorzaamheid aan de Vader** zelfs als het hart “nee” schreeuwt.

Maar door dat te doen, plant je **vrede waar eerst puin lag**.

Je hebt **niet verloren**. Je hebt **overwonnen**.

Want je liet niet toe dat onrecht je veranderde in iemand bitter. Want jouw antwoord was **geloof**.

En geloof is het antwoord van wie zeker weet dat het **laatste hoofdstuk door God wordt geschreven** niet door mensen.

De zaak werd geseponeerd. Maar mijn geloof werd **geregistreerd**.

En dat kan zelfs de tijd **niet uitwissen**.

Hoofdstuk 52: Samuel, Het Wonder Dat Al Geschreven Was Voor Zijn Geboorte

“Uw ogen zagen mijn vormeloze lichaam; alle dagen die voor mij bestemd waren, stonden al in uw boek geschreven voordat er één daarvan bestond.”

— Psalm 139:16

In **2021** mochten we ons **zevende kind** in onze armen ontvangen: **Samuel**. Maar zijn komst begon **veel eerder**, met een **stille strijd** en een woord dat uit de hemel werd gefluisterd.

Vanaf de eerste onderzoeken werd Samuels zwangerschap beschouwd als **risicovol**. En de diagnose was zwaar:

Beide nieren waren **verwijderd**, De **urinebuis was geblokkeerd**, De **urine kon niet weg**, keerde terug naar de nieren, veroorzaakte **druk en schade** De arts, met alle technische zorg, stelde een **invasief prenataal onderzoek** voor die waarbij de buik wordt doorboord om materiaal van de baby of navelstreng te verzamelen om ernstige genetische aandoeningen te identificeren. Ik overwoog het. Maar Jules zei vastberaden: - En wat doen we als er een ziekte wordt gevonden? Aborteren? Dat is geen optie voor ons.

Hij had gelijk. Toen legde ik alles in de handen van de Heer. Ik bad met geloof: - Mijn God, alles wat U doet is volmaakt. Als het Uw wil is, laat deze jongen dan gezond geboren worden. Want er is niets onmogelijk voor U, in de naam van Jezus. Amen.”

We deden een nieuwe echo, in een ander ziekenhuis. Het resultaat was **hetzelfde**. En tijdens de hele prenatale periode bleef het **onveranderd**.

Op **maandag in de week van de bevalling** ging ik naar de kraamafdeling. De dienstdoende arts vroeg: - Gaat het goed met de baby?

Ik vertelde over de diagnose. Ze liet het aan de assistent zien, de bezorgdheid was **zichtbaar**.

Op **donderdag 28 januari 2021** werd **Samuel geboren**.

Het was een **moeilijke bevalling**:

Hij lag **verkeerd**

De vroedvrouw moest **voorzichtige manoeuvres** uitvoeren

Er zaten **twee lussen van de navelstreng** om zijn nek

Hij werd geboren met een **paarse hoofdje** en **rode ogen**.

Maar nog diezelfde nacht... **plaste hij.**

De urinebuis die volgens de onderzoeken **gesloten** was, leek zich **daar en toen te openen**. Alsof **God er met Zijn vinger overheen ging**.

Het was een **minuscuul gaatje**, als van een naald maar het **werkte**.

De volgende dag werd een nieuwe echo gemaakt. De arts, verbaasd, zei: - De nieren zijn perfect. Normaal zou hier een operatie voor nodig zijn... Maar alles is goed. Er werd een vervolgonderzoek gepland voor over zes maanden. We deden het. Resultaat?

Normaal. Geen complicaties. Geen ingreep.

Maar we zouden nog een **gevoelig moment** meemaken... Bij de eerste afspraak met de huisarts werd ik verrast door een ongemakkelijke houding.

Ik liet Samuel bij de verpleegkundige en ging naar de auto om de luiertas te halen. Toen ik terugkwam, was de arts **aan het bellen met het ziekenhuis** zonder eerst met mij te praten.

- Is deze baby echt zo uit het ziekenhuis gekomen?

Ze bedoelde de **rode ogen**, die nog goed zichtbaar waren.

Ze had eerst met mij kunnen praten, maar handelde **impulsief**.

Toen ze me zag, zei ze oprecht: - Sorry... Ik heb nog nooit een baby met zulke ogen gezien. Ik raakte in paniek en belde het ziekenhuis.

Ik begreep het. Ze schrok zoals velen die **niet weten hoe om te gaan met het buitengewone**.

Maar ik wist: **Samuel was een wonder**.

De Voltooide Belofte

Toen onze oudste dochter werd geboren, droomde ik van twee jongens. Maar ik lette alleen op één van hen een jongen genaamd Mike.

In de droom liep ik door de straat achter hen aan, maar ik vond alleen Mike. Jarenlang geloofde ik dat er maar één jongen zou komen.

En toen kwam hij. Mike kwam als zegen, als vervulling van die visie. Maar na verloop van tijd voelden we het verlangen om nog een zoon te krijgen iemand die gezelschap zou zijn voor Mike,

zodat hij niet de enige jongen zou zijn tussen vijf meisjes.

Toen, door Gods genade, kwam Samuel. En toen we hem in onze armen hielden, herinnerde mijn schoonmoeder zich die oude droom van twee jongens. Op dat moment viel alles op zijn plaats. De belofte was compleet.

Onze familie was eindelijk volledig samengeweven door geloof, verzegeld door genade, vervuld met liefde.

Brief Aan Samuel

Mijn lieve zoon Samuel,

Nog voordat je werd verwekt, leefde je al in mij als **belofte**, als **fluistering uit de hemel**. Toen je oudste zus werd geboren, begon God met mij te spreken in dromen. En die dromen droegen jouw aanwezigheid: een jongen die zou komen op het juiste moment, met **missie**, met **licht**, met **leven**.

Een paar jaar later, zei je tweede zus, nog zo klein, bijna drie jaar oud, met de puurheid van wie nog met engelen spreekt:

- Mama, ik heb een broertje daarboven... maar hij komt nog.

Zo was het. **Aangekondigd door de Geest.**
Bevestigd door de stem van je zus. En
uiteindelijk ontvangen in onze armen als wonder dat
diagnoses, angsten en twijfels overwon.

De onderzoeken zeiden nee. Maar **God zei ja.**

Je werd geboren met tekenen die artsen
verontrustten maar ik wist dat **Gods hand jou al**
had aangeraakt.

Nog diezelfde nacht deed je het **onmogelijke**. De
volgende ochtend waren de nieren, die eerder zorg
baarden, **perfect**.

Elke hartslag van jou was een herinnering dat **God**
hoort... en antwoordt.

Je naam draagt die waarheid: **Samuel “God heeft**
gehoord.” Vergeet dat nooit.

Je bent geen toeval. Je bent **bevestiging**.

Bewaar dit verhaal als **pantser**. Leef met geloof.
Wandel met dankbaarheid.

En wanneer het leven probeert je licht te doven,
herinner je dan: - Jij bent aangekondigd en gekozen
door God. En geliefd **vóór je bestond**.

Met liefde die nooit moe wordt, **Mama**

Reflectie

Van de baarmoeder naar de armen. Van onzekerheid naar genezing. Van diagnose naar wonder. Samuel kwam om te herinneren dat wanneer alles lijkt te wankelen, de hemel nog steeds antwoordt.

En Hij antwoordt met precisie, met liefde, met kracht. De geneeskunde wees op grenzen. Maar het geloof wees op het **onmogelijke**. De onderzoeken tekenden zorgen. Maar God **tekende genezing opnieuw**.

Want geen menselijk woord is groter dan het **goddelijke plan**. En geen medisch rapport heeft gezag over de **belofte**. **Samuel** werd geboren met het teken van een wonder, antwoord op gebed, en een naam die de waarheid verzegelt: “God heeft gehoord.”

En als jij vandaag tegenover een harde diagnose staat, een zware twijfel, een nieuws dat je doet wankelen... Herinner je dan: Er is een **God die nog steeds hoort**. Die nog steeds handelt. Die nog steeds geneest. En wanneer alles verloren lijkt, wanneer je denkt dat er geen uitweg meer is... **Vertrouw. Roep tot God**. Hij hoort wat we niet kunnen uitspreken en antwoordt met **wonderen die niemand kan verklaren**.

Hoofdstuk 53: De Prinses Die Ging Zonder Afscheid

“Jullie weten niet wat er morgen zal gebeuren. Wat is jullie leven? Jullie zijn slechts een nevel die even verschijnt en daarna verdwijnt.” — Jakobus 4:14

Ze is nooit bij ons thuis geweest. Het bleef bij een belofte, een wens, een gesprek dat ik met mijn man had: - Als tante Susanne komt, laten we er alles aan doen om haar zich comfortabel te laten voelen... We vragen de kinderen om 's ochtends zachter te praten, zodat ze goed kan uitslapen...

Ze sliep altijd laat, dus ze zou rust nodig hebben in de ochtend. Maar we kregen **nooit de kans** om dat bijzondere moment te beleven.

Hier thuis ben ik altijd degene die herinnert: - Bel je ouders. Bel je tante.

En vooral toen we hoorden dat ze **Covid-19** had, vroeg ik mijn dochter om haar te bellen. Ze probeerde het, maar kreeg een bericht terug: -Tante Susanne kan nu niet praten. Ik hoest te veel.

Mijn schoonmoeder zorgde voor haar. Ze hadden een **prachtige vriendschap**. Ze woonden dichtbij elkaar, gingen elke middag samen wandelen met hun honden, deden moeder-dochter dingen, en namen

graag de kinderen mee toen we nog dicht bij hen woonden.

Tante Susanne deed altijd haar best voor de kinderen. Ik herinner me dat Evy heel graag een **Kidizoom-horloge** wilde. Ze deed haar best, zocht en vond uiteindelijk een tweedehands exemplaar voor **elk van de meisjes**.

Op een andere dag bedachten de kinderen een loterij met een doos bonbons om geld in te zamelen voor een **opblaasbaar zwembad**.

Ze kocht niet alleen meerdere loten, maar liet ook haar vriend meedoen en overtuigde haar broer om ook mee te doen alles om de kinderen te helpen met dat spontane project.

Zo was ze. **De kinderen wisten dat ze op haar konden rekenen.** Hoe groot of klein hun droom ook was ze vond altijd een manier om **bij te dragen.**

En haar knuffels... **lang, stevig, vol emotie.** Ze

hield ervan om foto's te maken met de kinderen, momenten vast te leggen, liefde te vereeuwigen.

Er was een tijd dat ze bijna haar droom om moeder te worden vervulde. Maar helaas kreeg ze een **miskraam.** Ik vertelde mijn man hoezeer dat me raakte. Want ik geloofde en

geloof nog steeds dat ze een **geweldige moeder** zou zijn geweest. Ze was al een **uitzonderlijke tante:** liefdevol, gevoelig en gul.

Op de vrijdag vóór haar overlijden zei mijn schoonmoeder dat ze **beter was.** Ze had een soepje gegeten, met liefde bereid. Er leek hoop te zijn.

Maar op **29 augustus 2021** beleefde mijn schoonmoeder de **droevigste dag van haar leven.**

Ze ging het huis van tante Susanne binnen en vond haar **levenloos**, liggend op bed.

Ze maakte altijd grapjes met de kinderen: - Tante Susanne is een prinses.

En zo ging ze heen. **Als een prinses, in stilte.**

Haar vertrek liet een **diepe leegte** achter. Ze was een supertante, een **opvallende en liefdevolle aanwezigheid**.

Ze stierf **één dag na Bianca's verjaardag** en **één dag vóór Viviane's verjaardag**.

Alsof ze zelfs daarin **dichtbij bleef**.

Daarom laat ik deze woorden achter: **Geniet van elk moment met wie je liefhebt**. Wacht niet op het perfecte moment, de ideale dag, de speciale gelegenheid. Want we weten niet wanneer het laatste gesprek, de laatste knuffel, de laatste blik zal zijn.

**Waardeer vandaag. Eer met aanwezigheid.
Heb lief met urgентie.**

Want ware liefde wordt niet gemeten in het aantal dagen... maar in de **intensiteit waarmee elk ervan wordt geleefd**. “Leer ons onze dagen te tellen, zodat wij een wijs hart verkrijgen.”

— **Psalm 90:12**

Reflectie

Liefde Kent Geen Afscheid

Haar vertrek liet een **diepe leegte** achter. Ze was een suikertante. Een **opvallende en liefdevolle aanwezigheid**. Ze stierf één dag na Bianca's verjaardag en één dag vóór Viviane's verjaardag... Alsof ze zelfs daarin **dichtbij bleef**.

Gemis is de echo van liefde die nooit eindigt. En zelfs zonder bezoek, zonder afscheid, zonder knuffel op die dag... blijft de aanwezigheid van tante Susanne hier. Ze kwam niet door onze voordeur... maar ze kwam en **bleef in het hart van ieder van ons**. Wanneer de kinderen zich haar herinneren, wanneer de hond blaft alsof hij wacht op de middagwandeling, wanneer de stilte meer zegt dan woorden... weten we: **De prinses is nog steeds bij ons.**

Daarom: Stel genegenheid niet uit. Spaar geen knuffels. Wacht niet tot morgen om te zeggen wat vandaag gezegd kan worden. **Geniet van elk moment met wie je liefhebt.** Want de tijd waarschuwt niet wanneer het laatste hoofdstuk komt. Maar **liefde schrijft eeuwigheid** in de harten die wisten hoe ze moesten leven met overgave. **Wees aanwezigheid. Wees genegenheid. Wees nu.** "Wat blijft is de liefde." — **1 Korintiërs 13:13**

Hoofdstuk 54: Beloften Die Niet Omarmen, Genade Die Nooit Faalt

"Mijn genade is u genoeg, want mijn kracht openbaart zich ten volle wanneer u zwak bent."

— 2 Korintiërs 12:9

In **december 2022** besloot mijn moeder terug te keren naar Brazilië. Het was geen overhaaste beslissing, maar een poging tot verlichting. De kou in Portugal deed haar lichaam **pijn met wrede intensiteit**.

Ze leed aan de **ziekte van Parkinson en artrose**. En ze zei dat in koude tijden **al haar gewrichten** voelden alsof ze gebroken waren. Zelfs **het gewicht** van warme kleding leek een straf: zich aankleden werd een inspanning, en zelfs de eenvoudigste bewegingen brachten pijn.

De beslissing werd beïnvloed door **haar zus, mijn tante**. Ze beloofde onderdak, **hulp bij pensioen**, volledige steun. Alles leek goed geregeld. Ik stemde ermee in. We kochten een goedkope vlucht zonder verzekering tegen annulering of **gemiste vluchten**.

Op de dag van vertrek vertrokken we vroeg. Maar onderweg kwamen we veel obstakels tegen. **Ze miste haar vlucht**.

Op dat moment **brak ik**. De pijn overmande me. De inspanning, de hoop, het afscheid... alles leek verloren. Ik ging zitten en liet de tranen komen niet uit zwakte, maar uit overgave. En daar, zoals zo vaak in mijn leven, bezocht God mij.

Ik herinnerde me het lied van Leandro Borges:

♪ “Als ik met je ziel kon spreken, zou ik zeggen: wees gerust, dit gaat voorbij... Huil maar, en terwijl je huilt, bid...” ♪

En dat deed ik. **Ik huilde. Ik bad. En ik voelde Gods aanwezigheid in dat moment.**

Wanneer Genade de Logica Overstijgt

Ik wist dat we de vlucht niet konden omboeken. Het ticket **was de goedkoopste optie, zonder dekking voor annulering of verlies.**

Ik had dit zelf al eens meegeemaakt: **ik miste een vlucht met hetzelfde type ticket, en er was geen discussie ik moest een nieuw ticket kopen.**

Maar met haar... **deed God iets anders.**

Een medewerker van **TAP in Lissabon**, met een hart dat leek aangeraakt door de hemel, gaf haar **een nieuw ticket voor de volgende dag**, zonder extra kosten. Geen bureaucratie. Geen weerstand.

Toen begreep ik: het was geen geluk. Het was genade.

Het ging niet alleen om vliegen, maar om gedragen worden door de handen van de Allerhoogste op een moment dat alles verloren leek.

Een Troostende Wacht

Terwijl we wachten, werden we opgevangen door **een lieve buurvrouw**, met een huis vlakbij de luchthaven. Ze ontving ons met respect, genegenheid, en een stilzwijgen dat troost bood. Opnieuw toonde God dat **Hij altijd een schuilplaats heeft voor de Zijnen.**

De volgende dag **vertrok ze, gedragen door Gods genade**. Ik maakte me zorgen om haar alleen te laten, maar TAP bood uitstekende hulp. Het team was zorgzaam, hielp haar nadat ik haar niet meer kon

begeleiden, en in Natal–RN werd ze met zorg ontvangen door mijn zus, die al op haar wachtte.

Het was opnieuw een bewijs dat, zelfs als we niet fysiek aanwezig kunnen zijn, God de juiste mensen stuurt om te zorgen voor wat ons dierbaar is.

De Terugkeer Die Niet Omarmde

Maar toen ze in Brazilië aankwam... was de **realiteit niet zoals ze had gehoopt.**

Mijn tante bood **niet de beloofde** steun. Mijn zus ook niet, en zelfs mijn nicht die we met liefde hadden verzorgd toen ze nog een kind was keerde haar rug toe.

Ze hadden hulp beloofd bij **het pensioen**, maar maanden gingen voorbij zonder vooruitgang. Ik ging het persoonlijk na en ontdekte **dat de aanvraag opzettelijk verkeerd was ingediend.**

Mijn zus deed dit uit wrok. Ze was boos omdat ik me ermee bemoeide, omdat ik wilde helpen. Maar ik ben dochter. En wanneer liefde echt is, **overstijgt het zelfs ondankbaarheid.**

Ik regelde alles vanuit Portugal. Diende de documenten opnieuw in, maakte een afspraak. En dankzij God werd haar pensioen goedgekeurd op

**basis van invaliditeit, vanwege Parkinson en
vergevorderde artrose.**

Afwezigheid Vermomd als Aanwezigheid

In die tijd merkte ik dat **mijn zus en nicht haar
slecht behandelden**, ondanks dat ze in het huis
van mijn moeder woonden.

Ze kreeg **onverschilligheid, stilte, minachting**.

De wrok van mijn zus leek haar dochter te besmetten,
en **nu behandelde mijn nicht haar ook met
kilheid**.

De enige persoon die zich echt inzette was een
gezondheidsmedewerkster, Elba, die met
toewijding onderzoeken, **vaccinaties en kleine
zorgen bood**. Zij, zonder bloedband, gaf haar het
minimum aan waardigheid.

Mijn tantes hielden haar in **hoop op bezoek**, maar
kwamen zelden opdagen.

En toch, ondanks alles, zei ze dat **ze blij was terug
te zijn in haar warme land**.

Want soms misleidt de warmte van de aarde de
eenzaamheid van de ziel.

Reflectie

Soms verwarmt wat het lichaam verwarmt **niet de ziel**. Mijn moeder keerde terug op zoek naar troost, maar werd ontvangen door **beloften die niet omarmden**, door vervaagde genegenheid, door blikken die pijn deden.

“God is nabij de gebrokenen van hart...”

En terwijl velen haar faalden, **bleef God trouw**. En ik ook.

Zelfs op afstand was ik aanwezig. Ik was de brug. Ik was het antwoord.

Want het is niet de **geografie die zorg definieert**.

Het is liefde die afstand overbrugt, die verlating trotseert, die blijft bestaan waar eigenlijk een schuilplaats zou moeten zijn.

En als velen afwezig waren, was **God genade genade die nooit faalt**.

Hoofdstuk 55: Eer is Niet Alleen een Mooi Woord

“Eer uw vader en uw moeder, dan zult u lang leven in het land dat de HEER, uw God, u geeft.”

– Exodus 20:12

In 2023 was mijn vader al **88 jaar**. Een eenvoudige man, gepensioneerd, levend van het minimumloon, koppig zoals veel mannen van zijn generatie, hij wilde altijd alleen wonen.

Maar de tijd is genadeloos. Het lichaam gehoorzaamde niet meer zoals vroeger. Na een beroerte bleef hij achter met beperkingen die hem kwetsbaar maakten. Voor het eerst kon hij zijn leven niet meer leiden zoals hij altijd wilde: alleen en op zijn eigen plekje.

Toen besloot mijn zus **Selma**, met haar grote hart, om hem in huis te nemen. Een daad van liefde, moed en opoffering.

Want naast de zorg voor onze vader, **zorgde ze al voor haar eigen moeder**, die ook aandacht en geduld vroeg. En toch deed **ze wat velen niet wilden doen.**

Selma stond er niet alleen voor. Door Gods genade is ze getrouwd met **Nabor**, een integere man met een sterke geloof. Hij keerde haar nooit de rug toe. Hij stond aan haar zijde op goede en moeilijke dagen. Ging mee naar het ziekenhuis, deelde tijd, verantwoordelijkheid en genegenheid. Een echtgenoot zoals hij, in tijden waarin velen hun handen ervan af trekken, is een **zeldzame zegen.**

Ik wist, met alle letters, dat deze verantwoordelijkheid **niet alleen van haar was.** Voor **ouders zorgen is geen gunst**, het is een **gebod.** Het is karakter in beweging. Het is de kans om te tonen dat Gods Woord niet alleen een mooie post op sociale media is, maar een houding in vlees en bloed. Ik maakte een groep met broers en zussen. Riep op tot gesprek, tot het delen van de last, tot het samen beoefenen van eer. Maar wat ik vond was een muur.

Er was een broer die maar één keer hielp;
Er was iemand die beloofde maar nooit iets deed;
Er was iemand die letterlijk zei: -Ik help een vreemde, maar hem niet;

Er was iemand die liever op Facebook postte dat een andere man meer vader was dan onze eigen vader;

Wrok werd een excus. Wonden verstikten de goddelijke roeping. Pijn sprak luider dan verlossing.

Maar ik? Ik deed mijn deel. Niet uit overvloed. Ik ben moeder van zeven kinderen. Ik leef van kleinschalige landbouw. Ik verkoop producten van O Boticário. Het leven is niet makkelijk, maar **het geloof baant een weg.**

Maand na maand, zolang mijn vader het nodig had, hielp ik met wat ik kon. En God vermenigvuldigde.

Totdat Selma erin slaagde het huis van onze vader te verkopen. En eindelijk kon hij wat meer waardigheid ervaren in deze nieuwe fase van zijn leven.

En in die tijd, tussen moeite en overgave, voelde ik de drang om Selma te schrijven. Niet om iets op te lossen. Niet om te eisen. Maar gewoon om **dankbaar** te zijn.

Brief aan Selma De Zus Die Eerde

Mijn lieve zus **Selma**,

Vandaag voelde ik de behoefte om je te schrijven. Niet om iets op te lossen. Niet om iets te vragen.

Alleen om te zeggen wat hier vanbinnen leeft: **mijn bewondering voor jou.**

Ik bewonder je professionele pad jaren als kinderverpleegkundige, zorgzaam en teder. En daarna je studie psychologie. Je was vastberaden, volhardend, onvermoeibaar.

Ik bewonder je intelligentie. Je leergierige aard om talen te leren, te studeren, zelfs accordeon te spelen! Daar loop je voor op mij, hoor.

Maar wat ik het meest bewonder... Is wie jij bent als mens. Toegewijde moeder. **Waardevolle vrouw.** **Vriendelijke zus, schuilplaats-zus.** Je was mijn getuige bij mijn huwelijk. Je hielp me mijn middelbare school af te maken, door schoolmateriaal te kopen. En die lunch die je bereidde met pastorale zegen? **Raakte mijn hart.** Dank je voor alles. Voor je warme ontvangst in je huis. Voor het vertrouwen om je hart bij mij te luchten. Voor wie je bent mooi van binnen en van buiten.

En toen je zei dat je trots was op mijn boek... **Selma**, de trots voel ik. Omdat ik jouw zus ben. Omdat ik je zie volharden. Omdat je onze vader met waardigheid eert. Dank je dat je een voorbeeld bent. Dank je dat je wortels bent. Dank je dat je levende eer bent.

Met genegenheid, **Aninha**

Reflectie

Ouders eren gaat niet over wat zij deden. Het gaat over wie wij kiezen te zijn.

Selma had zich kunnen terugtrekken, maar koos ervoor te eren. Nabor had het aan haar kunnen overlaten, maar koos ervoor samen te dienen. Ik had de rekeningen kunnen noemen, maar koos ervoor Gods Woord te gehoorzamen.

De anderen... volgden hun wrok. Maar wrok vervangt geen gebod. En oude pijn heft geen huidige verantwoordelijkheid op.

Ouders hebben fouten, dat is waar. Maar het is aan de kinderen om genezing te zoeken, zodat de wond **niet voortleeft**.

Aan moeders, vooral: **Het overwinnen van wrok is essentieel.** Want elk kind heeft een evenwichtige **referentie** nodig van vader en moeder. Als dat ontbreekt, raakt het emotionele verzwakt. En eer verliest ruimte nog vóór ze geboren wordt.

En ik ben het levende bewijs dat het anders kan. Zelfs opgegroeid in een huis waar **mijn moeder** wrok koesterde tegen **mijn vader**, was het de liefde van **God die mij de weg** van eer leerde. Niet door logica. Maar door genade.

De afwezigheid overwon niet de **goddelijke aanwezigheid** die mij vormde.

Als God dat voor mij deed, dan kan **Hij het voor iedereen** doen.

En als jij iets soortgelijks meemaakt... Als je moeite hebt om te zorgen, te helpen, te vergeven...

Als de wrok sterker lijkt dan het gebod...

Open je hart voor God. Spreek met Hem in oprechtheid.

Hij luistert. Hij helpt.

En Hij geeft je de kracht om te vergeven, te beminnen en te eren in de naam van Jezus.

Want eer, wanneer geboren uit geloof, wordt een **brug naar wonderen**, genezing en een eeuwige erfenis.

Hoofdstuk 56: Buurt in Oorlog, Eigendom van Vrede

“In alles zijn wij in de verdrukking, maar niet benauwd; wij zijn in twijfel, maar niet radeeloos; wij worden vervolgd, maar zijn niet verlaten; neergeslagen, maar niet vernietigd.”

– 2 Korintiërs 4:8-9

Opmerking: De namen van de betrokkenen worden in dit hoofdstuk niet genoemd, uit respect voor hun privacy en vanwege juridische redenen.

Alles begon begin **2023**, toen het perceel naast ons huis, eerder genoemd in andere hoofdstukken, werd “gegeven” aan een buurkoppel. Het pijnlijke detail: **ze waren vrienden van de daders die mijn man** in 2019 hadden aangevallen.

Vanaf het moment dat ze het pand overnamen, kwamen ze dichtbij met een **dwingende en provocerende houding**. Geen welkom. Wel eisen en subtiele dreigingen. Ze zeiden dat ze een **exclusieve poort wilden** openen en vroegen ons om een deel van onze muur af te staan. Maar de binnenplaats heeft **drie aparte eigendommen**, en juridisch gezien behoort de binnenplaats aan ons toe, zoals vastgelegd in de eigendomsakte. Sinds we de poort bouwden, gaven we met respect en consideratie

kopieën van de sleutel aan de buren de toegang gebeurt **te voet**, in onderling akkoord.

Maar zij wilden meer. En toen ze beseften dat ze hun zin niet zouden krijgen, zeiden ze dat ze het niet zouden toestaan dat we bewakingscamera's installeerden, dat ze de stenen tegen hun trapmuur niet accepteerden (de steen ligt dichtbij, maar raakt de muur niet), dat we de grind van de grond moesten verwijderen zodat hun doorgang niet belemmerd werd, dat onze hond niet los mocht lopen op onze eigen binnenplaats, en dat we de tralies en de poort moesten verwijderen.

Toen begonnen de **dagelijkse provocaties**.

Ze liepen voorbij zonder te groeten. **Ze kwamen binnen via onze poort en lieten die wagenwijd openstaan**, terwijl ze wisten dat we kleine kinderen hebben en een super zachtaardige hond die soms op de binnenplaats verblijft.

Op een dag vroeg ik vriendelijk: - Alsjeblieft, zouden jullie de poort willen sluiten? We hebben kinderen en een huisdier.

Het antwoord? **Geschreeuw. Arrogantie.**

- Praat maar met mijn advocaat!

Andere keren verscheen hij met een **stok in zijn hand**, waarmee hij onze hond bedreigde.

Vreemd genoeg was dat wat haar ertoe bracht om uit angst **niet meer naar buiten te gaan** ze probeerde nooit meer de straat te benaderen, zelfs niet als ze de poort open lieten.

Het kwaad werd bescherming. God verandert zelfs dat.

False Verhalen

Toen ze weerstand ondervonden, begonnen ze onze naam te **belasteren in de buurt**. Ze verspreidden leugens, zeiden dat we hen de toegang ontzegden, verdraaiden de feiten.

Ik zei thuis: - Vreemd... Ik vond haar altijd vriendelijk.

Mijn dochter antwoordde: - Vriendelijk? Alleen in mama's hoofd. Ze heeft nooit iemand gegroet. Altijd met een gesloten gezicht voorbijgelopen. Maar dat raakte me niet. **Ik heb al ervaring met mensen die false getuigenissen afleggen.** En zoals in andere situaties, **wachtte ik op mijn Heer**. Want wie met God wandelt, wordt omringd door vrede, zelfs als er storm is aan de buitenkant.

Camera's Voor Bescherming, Niet Voor Luxe

En weet je waarom we camera's hebben op de

voortuin? Maanden eerder sprong iemand over de muur en **stak de band van onze auto lek**. Het was nacht. Mijn man keek naar het journaal toen hij een vreemd geluid hoorde. Hij keek uit het raam. Niets. Later hoorde hij iemand **van de muur naar de grond springen**. Hij keek opnieuw. Niets.

De volgende ochtend was de band volledig lek. Toen besloten we camera's te installeren niet om buren te bespioneren, maar om **ons huis, onze kinderen en onze bezittingen te beschermen**.

Juridische Procedures: Wanneer Men Probeert Te Nemen Wat Niet Van Hen Is

Eerst dienden ze een rechtszaak in waarin ze het recht eisten om **binnen onze eigen binnenplaats te parkeren**. Ze vroegen om volledige **verwijdering van de tralies en het ijzeren hek**.

Een duidelijke poging om juridisch binnen te dringen in wat **God ons met veiligheid heeft gegeven**.

Deze zaak werd **ongegrond verklaard**. Ze verloren.

Ze werden veroordeeld tot het betalen van **vijfduizend euro** aan het Openbaar Ministerie, als proceskosten.

Maar voor ons betekende dat geen financiële winst.

We betaalden onze advocaat, droegen de kosten. Dat bedrag ging naar het OM we **voorkwamen alleen grotere schade**.

Zaken Geseponeerd Na Verlies

Na dat verlies waren er nog twee zaken tegen ons geopend:

Eén over vermeende schending van privacy door de camera's, En één waarin werd beweerd dat onze hond gevaarlijk was.

In het geval van de camera's kwam de GNR ter plaatse, deed een technische controle en bevestigde: geen enkele camera registreerde het doorgangsgebied van de buren.

Wat betreft onze hond, alles was volledig **volgens de wet**:

- Dier correct geregistreerd;
- Geldige verzekering;
- Wettelijke certificering op mijn naam als verantwoordelijke voor een hond.

Na het verlies van de eerste zaak besloten ze de andere twee te **seponeren wegens gebrek aan grondslag**.

Reflectie

Wat we meemaken is geen gewone territoriale strijd.
Het is **geestelijke vervolging**.

Ze proberen onze vrede te stelen met gedrag, rechtszaken en laster.

Maar hier, in dit huis, mag de eigendomsakte van papier zijn... de **geloofsgrond is van rots**.

Niets wat ze tegen ons proberen op te richten zal slagen. Want wat God ons heeft gegeven, neemt niemand door dwang.

Want terwijl de menselijke rechtspraak zaken seponeert, verliest Gods gerechtigheid **nooit een zaak**. En we zijn God dankbaar dat Hij ons omringt met mensen die ons ondersteunen met concrete daden. In het bijzonder aan de vriend die ons hielp om onze advocaat te betalen toen we het het meest nodig hadden.

Die steun was een **verhoord gebed**, een verlichting te midden van de druk, en een herinnering dat God mensen gebruikt om **zorg zichtbaar te maken**.

Hoofdstuk 57: Op De Dag Dat Ik Geboren Werd, Werd Ik Herboren

*“Kan iemand het water weigeren, zodat deze mensen niet gedoopt worden? Zij hebben de Heilige Geest ontvangen, net als wij!” **Handelingen 10:47***

Ik werd gedoopt in de Heilige Geest in **2011**. Het was een **levende, intieme en transformerende ervaring**. Maar het was niet het begin van mijn wandel met God. Vanaf mijn vierde jaar sprak Hij al tot mij. Zijn aanwezigheid was **constant, echt**, en onderwees mij zelfs als niemand iets uitlegde. Hij sprak in dromen, in keuzes, in stilte. Daarom, toen ik hoorde dat ik alleen aan het Heilig Avondmaal mocht deelnemen als ik ook in water gedoopt was, werd er iets in mij **onrustig**. Ik herinnerde me de passage uit Handelingen 10:47, waar Petrus verklaart: *“Kan iemand het water weigeren, zodat deze mensen niet gedoopt worden? Zij hebben de Heilige Geest ontvangen, net als wij!”* Dat woord **weergalmde in mijn hart**. Als de Heilige Geest mij al had verzegeld, waarom dan het waterdoop ontzeggen?

Op De Dag Dat Ik Geboren Werd, Werd Ik Herboren

Ik ontmoette een oudere dame die een kerk bezocht die ik al eens had bezocht. Ze vertelde dat er dat weekend een **doopdienst** zou zijn.

Ik vroeg haar om aan de voorganger te vragen of ik mocht deelnemen. Hij zei ja. Ik ging met mijn

familie. En op die dag, **29 juli 2023**, op mijn **verjaardag**, daalde ik af in het water. Het was niet zomaar een ritueel. Het was **hergeboorte**. Alsof God zei: “*Vandaag, naast het vieren van het leven dat Ik je gaf, geef Ik je een nieuw leven, verzegeld in geloof, ondergedompeld in genade.*”

Ik **dook** onder met een hart vol dankbaarheid. Niet uit traditie, maar uit overtuiging.

Want de Heilige Geest had mij al onderwezen, en het water bevestigde slechts wat de hemel al had geschreven.

De Verklaring Die Mij Liet Nadenken

Enkele dagen later hoorde ik dat er een certificaat was voor de gedoopten. Ik vond het mooi als symbolische herinnering.

Maar toen ik het papier omdraaide, zag ik iets dat mij diep raakte. Op de achterkant stonden **12** geloofsverklaringen. De meeste waren logisch. Maar één ervan luidde: “Dat ik, naar mijn vermogen, zal

bijdragen met tienden en offers volgens het Bijbelse gebod ter ondersteuning van het werk van de Heer.”

Die zin deed mij **stilvallen**.

Want er is geen gebod in het Nieuwe Testament dat de tienden verplicht stelt.

In het Oude Testament waren de tienden bestemd voor de Levieten en bestonden uit voedsel, geen geld.

De bijdrage vandaag is **vrijgevig en vrijwillig**, geen **legalistische verplichting**. Ik heb hierover al geschreven in een ander hoofdstuk, maar hier bracht die uitspraak mij opnieuw tot **reflectie**.

Reflectie

De waterdoop was een **mijlpaal**.

Niet omdat ik een regel volgde, maar omdat ik gehoorzaamde aan de stem die al **in mij sprak**. God verwacht geen perfectie. Hij verwacht **overgave**. En toen ik onderging, was het niet het lichaam dat daalde, maar de ziel die zich volledig overgaf. Niet als iemand die begint, maar als iemand die bevestigt wat al bewandeld is.

“Kan iemand het water weigeren, zodat deze mensen niet gedoopt worden?” Nee.

Want als de **Heilige Geest** al heeft verzegeld, bevestigt het water slechts wat de hemel heeft geschreven.

De doop reinigde het lichaam, maar de ziel wandelde al met Hem. En op die reis leerde ik dat geloof niet wordt gemeten in tienden, maar in **daden van liefde**.

Jezus stelde de tienden niet in als regel. Hij leerde iets diepers: de **vrijgevigheid die uit het hart komt, de vreugde in het delen, de zorg voor wie lijdt**.

Hij waardeerde de **oprechte overgave**, zoals die van de weduwe die twee kleine muntjes gaf en de hemel raakte.

Ware vrijgevigheid beperkt zich niet tot geld. Ze openbaart zich in **tijd, in luisterend oor, in stille hulp, in vergeving**.

Geloof rust niet op vaste bedragen, maar op **levende houdingen**.

Op liefhebben, dienen, verwelkomen, zorgen. Op het evangelie leven met een **open hart**.

Want wat het geloof werkelijk draagt, is niet hoeveel men geeft, maar **hoeveel liefde er is in het geven**.

Hoofdstuk 58: Standvastig met Jezus, Zelfs Wanneer de Kerk Faalt

*“Ik spoor u aan, broeders en zusters, om uit te kijken voor hen die verdeeldheid zaaien en struikelblokken opwerpen tegen de leer die u hebt ontvangen. Neem afstand van hen.” – **Romeinen 16:17***

In 2024 probeerde ik deel uit te maken van een kerk. Ik ontmoette een ogenschijnlijk vriendelijk echtpaar hij, een gepensioneerde pastor die terugkeerde naar het ambt; zij, een Braziliaanse vrouw met een zachte stem. We waren vol verwachting en hoop. We droegen met vreugde bij, hielpen stoelen kopen voor de kerk, haalden ze ver van ons huis, gaven onze tijd en ons hart, in de overtuiging dat we daar een oprechte geloofswandeling zouden beginnen. Ik deelde evangelische dromen: - wezenhuizen bezoeken, gevangenissen, ziekenhuizen. Maar de reactie was altijd weerstand. Wat missie had moeten zijn, werd protocol. Wat gemeenschap had moeten zijn, werd onderhandeling. We ontvingen hen met liefde in ons huis, nodigden uit voor huiskerken en verjaardagen, altijd met een open hart. Tijdens de eerste zondagen van eredienst in de pas geopende kerk waren onze familie en die van hen vrijwel de

enige aanwezigen. De nicht van het echtpaar werd benoemd tot leider van de kindergroep.

Na twee zondagen met hetzelfde lied “Mijn God is een grote God”, stelde mijn oudste dochter zonder enig verlangen naar leiderschap een nieuw lied voor: **“Mijn familie is een project van God.”** Zij en haar zussen oefenden thuis, namen een video op en stuurden die naar de nicht van de pastor om te oefenen met haar zoontje, die nog geen drie jaar oud was en zelden stil bleef tijdens de presentatie. We legden uit dat de kinderen een intens schoolritme hadden en moe waren, en daarom niet naar het huis van de pastor konden gaan om te oefenen. In plaats van begrip, kwam er een machtsuitval. In de WhatsApp-groep benadrukte de pastor dat zijn nicht de leider was van de kindergroep en dat elke hulp afhankelijk was van haar afwezigheid.

De zondag daarop kwam er een preek gericht, verhuld, beschuldigend. Hij sprak over heidense gewoonten zoals het aansteken van kaarsen voor heiligen. Misschien had hij

decoratieve kaarsen gezien in mijn huis heel gewoon in Europa. Er was geen respect. Geen vragen. Alleen oordeel. En hij zei dat de schapen stil moesten blijven

zitten terwijl de herders “het werk doen”. Maar Jezus riep nooit op tot passiviteit. Hij riep op tot **beweging**. De Meester vormde **discipelen**, geen publiek. Hij onderwees, genas, diende en zond hen daarna uit. Hij zei duidelijk: “*Gaat dan heen, onderwijs alle volken, doopt hen in de naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest, en leert hen alles te onderhouden wat Ik u geboden heb.*” – **Mattheüs 28:19–20**

Aan allen die in Zijn naam zijn gedoopt, gaf Jezus **kracht en autoriteit** om zieken te genezen, gevangenen te bevrijden, het Koninkrijk te verkondigen en discipelen te maken. Niet om te heersen, maar om te **dienen met compassie**. Niet om zich te verheffen, maar om Gods glorie te weerspiegelen. Ware leiders maken discipelen, geen publiek. Ze bouwen geen kerken vol mensen die op banken zitten, rituelen herhalen en liedjes zingen alsof ze toeschouwers zijn van een show. En dat deed pijn. Niet alleen het feit dat de nicht van de pastor zich wilde opdringen, de kinderen verplichtte om voor de derde keer hetzelfde lied te zingen alsof aanbidding een mechanische verplichting was. Maar het besef dat de focus lag op **controle**, niet op zorg. Op **prestatie**, niet op aanwezigheid. In die tijd bracht ik ook graag eenvoudige snacks mee voor een moment van gemeenschap na de dienst: brood, cake, koekjes, sap of water. Mijn bedoeling was te

voorkomen dat die kerk het pad zou volgen van zoveel andere, waar zelfs gemeenschap tot handel wordt waar alles te koop is. Maar ik voelde dat dit niet gewaardeerd werd. Toen kwam er een vreemde suggestie: dat ik in plaats van elke zondag vrijelijk te geven, alles zou verzamelen om maandelijks een geldelijke gift te doen. Voor mij had dat geen zin. Een gift komt uit het hart, uit het spontane verlangen om bij te dragen. Het is geen verplichting. Geen strategie. We zijn vrij om te geven wanneer en hoe we willen. Geloof mag niet worden gebonden aan financiële regels. De pijnlijke afwezigheid kwam kort nadat ik liet weten dat we geen deel meer zouden uitmaken van die kerk, omdat hun visie verschildde van de onze. De hoofdvoorgangers die ons hadden ontvangen zochten nooit contact. Geen telefoontje. Geen bezoek. Geen gebaar van aandacht. Bijna een jaar ging voorbij... Toen belde de lokale pastor met een verzoek om vergeving. Maar het kwam niet met berouw. Het kwam met verontschuldigingen. Hij schoof de schuld af op zijn nicht. Een strategisch gebaar, niet een geestelijk.

Reflectie: Wanneer de Kerk Zwijgt, Spreekt God

In tijden waarin velen structuur zoeken, moeten we herinneren dat het Koninkrijk van God niet vastzit aan de muren van een tempel, maar leeft in de harten die Hem in waarheid dienen. De menselijke kerk kan

falen. Kan verdelen, uitsluiten, kwetsen. Maar Jezus verlaat de Zijnen nooit. Het evangelie gaat niet over posities; het gaat over compassie. Niet over wie de baas is; maar over wie dient. Niet over controle; maar over bevrijding. Als jij ooit bent afgewezen omdat je wilde bijdragen... Als ze zwenen tegenover jouw pijn... Als ze autoriteit verwarden met overheersing... Weet dan: **God ziet. God kent. God antwoordt.**

Er zijn mensen die opstaan in de naam van Jezus... en handelen alsof ze boven de schapen staan. Maar ware herders volgen het voorbeeld van de Goede Herder: Ze leiden, beschermen, verwelkomen en vergeten de wonderen van de reis niet. Het pure gebaar van een kind, de gastvrije liefde van een familie, de lofzang gebracht met vreugde alles is kostbaar voor God, zelfs als het door mensen wordt veracht.

“Ik spoor u aan, broeders en zusters, om uit te kijken voor hen die verdeeldheid zaaien...”

– **Romeinen 16:17**

Wees niet bang om afstand te nemen van wat pijn doet. Geloof vereist geen blijven in het lijden maar trouw aan de waarheid. **Blijf licht zijn. Blijf dienen. Blijf dromen.** Want zelfs als de tempel zijn deuren sluit... **blijft de hemel open.** En wie standvastig blijft in Jezus, **wandelt nooit alleen.**

Hoofdstuk 59: Wanneer Gods Wil Ons Leert Te Zorgen

“Vader, als U het wilt, neem dan deze beker van Mij weg. Maar laat niet Mijn wil gebeuren, maar de Uwe.” – Lucas 22:42

In juli 2024 kreeg ik te horen dat mijn moeder thuis moeilijkheden ondervond. Na veranderingen in de gezinsroutine waren mijn zus en nicht verhuisd naar een huis in de buurt, op zoek naar betere organisatie. Het idee was om te blijven helpen met eten, medicijnen, het huishouden... Ik geloofde in die dynamiek. Ik voelde rust. Ik dacht dat de sfeer kalmer zou zijn, want zelfs de rustmomenten waren eerder gespannen.

Mijn moeder lijdt aan slaapapneu, en iedereen sliep in één kamer. Ik begrijp dat dit het rusten moeilijk maakte voor iedereen. Daarnaast leeft ze met **Parkinson**, die haar langzaam de controle over haar bewegingen ontneemt, en met **reumatische artrose**, die haar gewrichten ontstak en haar kracht beperkte. De dagen begonnen met stijfheid, haar stappen waren kort en onzeker, zelfs de eenvoudigste gebaren vroegen inspanning. Er was **constante pijn**, intense vermoeidheid, en het gevoel dat haar lichaam niet meer reageerde zoals vroeger.

Slapen was moeilijk. Lopen, riskant. En elk stil moment was een roep om hulp.

Zelfs na de verhuizing merkte ik dat de relatie tussen hen vol conflicten bleef, wat direct invloed had op de gezondheid en het welzijn van mijn moeder. Toen kreeg ik een waarschuwing. Een buurvrouw nam contact op, bezorgd over mijn moeder. Ze zei dat het niet goed met haar ging. Ik dank God voor zulke buren gevoelig en moedig, die niet zwijgen bij het lijden van een ander. Ik sprak met Elba, de gezondheidsmedewerkster, die meteen ter plaatse ging en bevestigde dat mijn moeder onmiddellijke hulp nodig had.

Na 10 Jaar Keerden We Terug Om Te Zorgen

Ik sprak met mijn man, legde de situatie uit, en hij stemde toe. Hij wist dat ik geen rust zou vinden als ik niet persoonlijk zou gaan om haar te helpen. Na tien jaar zonder naar Brazilië te gaan, vertrokken ik en mijn dochter **Stephanie** om tien dagen bij mijn moeder te zijn. Stephanie had een schoolprijs gewonnen en besloot wijs om het geld te gebruiken

voor haar eigen ticket. De laatste keer dat ze in Brazilië was, was ze nog een baby. Alles was nieuw. Maar de missie van de reis was duidelijk: **zorgen, steunen en aanwezig zijn.**

Het Huis Dat Geen Waardigheid Meer Bood

Toen ik het huis van mijn moeder binnenging, voelde ik meteen pijn. De badkamer werkte niet, de muren hadden scheuren, de vloer was gevvaarlijk. Het huis bood geen veiligheid en geen waardigheid meer.

Ik keek haar liefdevol aan en vroeg: - Moeder, wilt u met ons mee terug naar Portugal?

Ze antwoordde dat ze dat niet wilde, omdat de kou daar te zwaar zou zijn voor haar verzwakte lichaam.

De Oplossing Die Aan De Voordeur Kwam

Ik vroeg haar of ze wilde verhuizen naar een studio van Residencial Maria Joaquina, recht tegenover haar huis. Het huidige huis bood geen veilige en waardige opvang meer. Ik legde uit dat haar pensioen bedoeld was om haar eigen welzijn te dienen. Ze luisterde, dacht na en stemde toe.

Mevrouw Lucimar ontving ons met warmte en prioriteit. De gezondheidsmedewerkster hielp bij de verhuizing. Toen de man van mevrouw Lucimar mij zag, riep hij een oude herinnering op: - Kijk, het vismeisje! Kijk, de vis!

Ze herinnerde het zich niet. Maar ik glimlachte en zei: - Dat ben ik. God recycleert affectie in details die alleen wie het beleeft begrijpt.

Mevrouw Lucimar: Een Zegen In Mensenvorm

Tijdens die periode deed mevrouw Lucimar meer dan een huis verhuren. Ze was **zorg in menselijke vorm**. Soms gaf ze mijn moeder ontbijt voordat ik arriveerde. Op sommige dagen ontving ze haar met liefde, aandacht en stille genegenheid. En zelfs nadat ik de hele maand huur had betaald, gaf ze het bedrag terug omdat mijn moeder maar enkele dagen bleef.

Dankbrief Aan Mevrouw Lucimar

Lieve Mevrouw Lucimar,

U besefte misschien niet hoe groot uw vrijgevigheid was. In een kwetsbare periode, waarin zorgen voor mijn moeder een dagelijkse uitdaging was, opende u niet alleen de deuren van uw studio, maar ook die van uw hart.

Dank u voor elk eenvoudig gebaar, vol liefde.

Voor het ontbijt dat u gaf voordat ik kwam. Voor uw stille aandacht. Voor uw discrete aanwezigheid. Voor het teruggeven van de huur met zoveel edelmoedigheid, zonder verplichting, alleen uit empathie.

U was een verhoord gebed. Een onverwachte zorg. Een zegen die God op ons pad plaatste om de moeilijke dagen te verzachten.

Moge Hij u dubbel belonen voor alles wat u deed. Moge uw huis vol vrede blijven, en uw hart altijd gevoed worden door diezelfde liefde die u zaait.

Met genegenheid en dankbaarheid, Ana

Dankbrief Aan Elba

Lieve Elba,

Er zijn mensen die het leven doorkruisen met taken. En er zijn anderen, zoals u, die doelen vervullen.

Ik weet dat uw werk als gezondheidsmedewerkster veel geduld, tijd, aandacht en toewijding vereist.

Maar wat u voor mijn moeder deed, ging verder dan elke technische opdracht.

Uw zorg was roeping. Het was liefde in actie.

U bracht verpleegkundigen om haar thuis te vaccineren niet uit protocol, maar uit empathie. U bracht haar naar onderzoeken toen niemand anders zich aanbood. U probeerde huisbezoeken met de arts te regelen omdat u om haar gaf. U kwam langs om te zien of ze at, of ze oké was... U bracht zelfs eten toen u zag dat ze misschien geen kracht meer had.

U was degene die, met een gul hart, bij ons was tijdens de verhuizing naar Residencial Maria Joaquina, waardoor die delicate stap ook menselijk werd.

Elba, uw zorg was constanter dan die van velen uit de eigen familie. En dat is geen kritiek, het is een lof voor uw grootsheid. U zag de waardigheid van mijn moeder. U erkende de waarde van een leven dat met respect bekeken moest worden.

Ik ben God dankbaar voor uw bestaan. Dat Hij u op haar pad plaatste en ook op het mijne. Want mensen zoals u zijn zeldzaam. Ze zijn goddelijke antwoorden. Ze zijn balsem.

Moge de Heer u dubbel belonen voor elk gebaar, elke stap, elk uur van toewijding.

Moge uw werk een instrument blijven van genezing, vrede en echte aanwezigheid.

Met genegenheid en diepe dankbaarheid, Ana

Het Geloof Dat Elk Stap Begeleidde

Tijdens de tien dagen in Brazilië bracht ik mijn moeder naar verschillende kerken. Ik bad met geloof voor genezing, voor vrede, voor goddelijke tussenkomst.

Maar het gebeurde niet zoals ik had gehoopt. Ik geef toe: ik vond geen enkele kerk vol van de echte aanwezigheid van de Heilige Geest zoals die kerken die bevrijden, herstellen, genezen in Jezus' naam met autoriteit. Toch **verloor ik mijn geloof niet**. Want Jezus is **niet beperkt tot de muren van tempels**. Hij is bij wie Hem oplecht zoekt.

*“U zult Mij zoeken en vinden, wanneer u Mij zoekt met heel uw hart.” – **Jeremia 29:13***

Dagen Die Meer Waren Dan Zorg Ze Brachten Vreugde Terug

Tijdens de dagen met mijn moeder begreep ik dat zorg veel verder gaat dan medicijnen, eten en rust. Zorgen is ook lichtheid geven aan de ziel.

Naast het feit dat we haar meenamen naar de kerk, namen we **haar ook mee op uitstapjes**. Ze was zo blij dat ze het huis kon verlaten, de wereld kon zien, het leven kon genieten... Iets eenvoudigs voor ons, die autonomie hebben, maar diep verrijkend voor wie die autonomie **begint te verliezen**.

We gingen lunchen aan het strand en de zon leek haar glimlach nog meer te verlichten. We maakten een rit door Zona Norte en voor het eerst sinds haar terugkeer naar de stad stak ze **de Ponte Nova over**.

Daar straalden haar ogen. Ze keek, bewonderde en zei met vreugde dat dat moment speciaal was.

En mijn hart... vulde zich met vrede. Want daar zijn, met haar **en met mijn dochter Stephanie**, die elk moment met tederheid deelde, was een antwoord van **God in de vorm van een uitstapje**.

Ze Kon Niet Meer Alleen Zijn

Zelfs in het nieuwe huis merkte ik dat **ze geen autonomie meer had**. De Parkinson verhinderde haar om zelfstandig te gaan liggen of op te staan.

Ik zocht iemand betrouwbaar om bij **haar te zijn, maar vond niemand ze had al volledige zorg nodig**.

De Beslissing Die Op De Laatste Dag Kwam

Op de ochtend van onze vlucht terug naar Portugal ging ik naar haar kamer. Ik keek haar in de ogen en vroeg:

- Mam... wil je naar een verzorgingshuis?

Ze dacht even na en antwoordde kalm:

- Ja. Misschien is dat beter.

Ik begon te bellen naar verzorgingshuizen, maar ze zaten allemaal vol. Toen **stelde mijn zus Selma voor**: - Probeer het huis waar onze vader verblijft.

Ik belde. En er was een plek vrij alsof God dat plekje speciaal voor haar had bewaard. Ik kon haar niet persoonlijk brengen, maar mijn zus **Su**, met vrijgevigheid, was mijn armen en mijn brug op dat moment.

Ze bracht mijn moeder met liefde, vastberadenheid en respect.

De Overgave Die Zorg Bracht

Ik geef toe dat ik vol angst zat. Ik had altijd het beeld van een verzorgingshuis geassocieerd met verlating. Maar in deze situatie werd het huis een **synoniem voor zorg**.

Mijn moeder werd ontvangen met waardigheid, behandeld met liefde, en elke dag leek stabieler dan de vorige.

Tijdens deze periode **bad ik met diep geloof**. Ik bracht mijn moeder naar diensten, in de hoop dat God **iemand zou gebruiken als instrument van genezing in Jezus' naam**.

Het is nog niet gebeurd. Maar **ik blijf geloven. En zij ook.**

Want alles gebeurt op de door God bepaalde tijd, **op de manier zoals Hij wil, niet zoals wij willen**. Zoals Jezus zei op het moeilijkste moment van Zijn reis:

“Vader, als U het wilt, neem dan deze beker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil gebeuren, maar de Uwe.” — Lucas 22:42

Het Huis Dat Een Toevlucht Werd Tussen De Zorg

Tijdens deze periode van toewijding bereidde God ook een plek voor waar ik niet alleen mijn lichaam kon laten rusten, maar ook mijn **hart**. Opnieuw werd ik met liefde

ontvangen in het huis van mijn **lieve peettante**, een vrouw van 90 jaar met meer energie dan veel jongeren. Ze behandelde ons met de liefde die alleen iemand met God in het hart weet te geven. Ze was de eerste die opstond, maakte koffie voor haar dochter die vroeg naar het werk ging. Maar daar bleef het niet bij: ze bakte brood, maakte tapioca, liet alles klaarstaan voor iedereen alsof haar liefde zich vertaalde in voedsel.

Elke ochtend, als ik opstond, zei ze met haar zachte stem: - Het is nog vroeg, ga nog even liggen, mijn lieve kind.

Het was alsof God haar tederheid gebruikte om de rust van mijn ziel te verlengen.

Tio Dudu wilde zijn genegenheid tonen. Zodra hij hoorde dat Stephanie van kokoswater hield, kocht hij zoveel kokosnoten dat ze elke dag kokoswater kon

drinken. Haar glimlach verlichtte elk gebaar van hem. Het was een **hereniging**. Het was **warmte**.

Daar waren ook **Ana**, **Sandra**, **Dada**, **Luiza** en onze geliefde **tante Nilzinha**, al op leeftijd, ontvarend dagelijkse zorg vooral van mijn peettante, die ook haar zus is en zich met toewijding inzet.

Alsof de hemel het perfecte decor had voorbereid, op **29 juli**, mijn 38e verjaardag, bereidden mijn peettante, mijn zus **Su**, en de meisjes Dada en Lulu een klein feest vol liefde. Twintig jaar later... was mijn zus weer aan mijn zijde, vierend met dezelfde vreugde als vroeger.

Het was licht. Het was zoet. Het was het antwoord.

Dankbrief

**Lieve peettante, tio Dudu, Ana, Sandra, Dada,
Luiza en tante Nilzinha,**

Ik schrijf met een hart vol dankbaarheid,
genegenheid en een goede heimwee.

Peettante, dank u voor elk gebaar. Voor de koffie met liefde, voor de tapioca vol genegenheid, voor uw zachte stem die zei:

“Ga nog even liggen.” Uw zorg heelde mij op plekken waar woorden niet konden komen. U bent een zeldzaam voorbeeld van geloof, toewijding en tederheid die zich vermenigvuldigt.

Tio Dudu, dank u voor de vreugde bij het zien van Stephanie. Voor uw zorg bij het brengen van kokosnoten elke dag en voor uw zachte manier van aandacht. God zag alles. En wij voelden alles.

Ana, Sandra, Dada, Luiza... Wat een eer om bij jullie te zijn. Jullie zijn deel van mijn verhaal. Dank voor jullie omhelzing in woorden, in aanwezigheid, in zorg.

Tante Nilzinha, zelfs in de vermoeidheid van de jaren, is uw aanwezigheid licht. En de zorg die u

ontvangt, vooral van onze peettante, toont dat ware liefde niet oud wordt... **maar rijpt.**

Op mijn verjaardag, die 29 juli, kreeg ik meer dan een feest: Ik kreeg warmte. Ik kreeg herinnering. Ik kreeg gebed in de vorm van taart.

Dank je, mijn zus Su, dat je weer bij me was na twintig jaar alsof de tijd ons nog meer heeft verbonden.

Aan jullie allemaal: **Moge de Heer jullie dubbel zegenen voor alles wat jullie voor mij en mijn familie hebben gedaan.** Ik draag elke herinnering in mijn hart zoals iemand zegeningen bewaart in de vorm van mensen.

Met liefde, **Aninha**

Brief Aan Mijn Oudere Zus

Lieve zus Glê, Vandaag schrijf ik met een open hart niet om te eisen, maar **om te omarmen.** Ik weet dat er wrok is, stiltes, afstand. Ik weet dat je niet altijd de rol van dochter tegenover onze moeder kon vervullen. Maar ik weet ook dat het leven zwaar is en dat we niet altijd de kracht hebben om onder ogen te zien wat pijn doet.

Ik schrijf niet om fouten aan te wijzen. Ik schrijf om jouw menselijkheid te erkennen.

Je was niet afwezig uit kwaadheid. Je was afwezig door wonderen die misschien nog geen ruimte kregen om te helen.

En toch... ik kies ervoor om te **begrijpen**.

Want de liefde die ik voor jou heb wordt niet gemeten aan vroegere daden. **Ze wordt vernieuwd door de gebeden die ik voor jou en je dochter uitspreek.**

Ik bid dat God jouw verhaal binnentreedt met verrassende goedheid. Dat Hij je hart aanraakt op plekken die alleen Hij kan bereiken. Dat Hij je van binnen geneest, je van buiten wakker maakt, en je **brengt naar waar je ogen nog niet konden dromen.**

Wat betreft mijn nichtje...

Dat zij de liefde ontvangt die jij niet kreeg. Dat zij beschermd, verwelkomd en geleid wordt door een God die generaties herstelt. Jij hebt waarde. Jij hebt een doel. Hier blijf ik met uitgestrekte handen. Niet om te veroordelen... maar om opnieuw te beginnen. In Jezus' naam.

Met liefde die niet opgeeft, je zus, Gleane

Reflectie

Mijn moeder in een verzorgingshuis achterlaten was een **gevoelige beslissing**. Maar God liet mij zien dat zorg niet altijd de vorm heeft die wij verwachten. Het heeft de vorm die iemand op dat moment **nodig heeft**.

Stephanie was genegenheid. Ze was gevoeligheid. Ze was de **levende erfenis** van de compassie die God in ons gezin heeft geplant.

Tijdens deze dagen begreep ik iets dat mijn hart diep raakte: **Zorgen is niet alleen voeding geven het is vreugde terugbrengen, waardigheid herstellen, hoop opnieuw ontsteken.**

Haar naar de kerk brengen was belangrijk. Maar haar meenemen op uitstapjes... was **stille genezing**. Haar ogen zagen de zee, haar glimlach straalde op de brug, haar dankbaarheid klonk in eenvoudige gebaren. En ik begreep: **God bezoekt ook via lichtheid**.

Soms is een korte wandeling, een speciale maaltijd, of een landschap gezien naast wie je liefhebt meer waard dan welk medicijn dan ook.

In zulke momenten herwint het hart wat vergeten leek: **het gevoel van leven**.

En vandaag, terugkijkend, begrijp ik: Zelfs in moeilijke beslissingen is **genade een constante metgezel**.

Als het verzorgingshuis een bittere beker leek... **God veranderde het in een zoet antwoord.**

Ik bad met geloof. Ik bracht mijn moeder naar diensten. De genezing is nog niet gekomen, maar **God is haar niet vergeten**. Hij ziet elk detail.

En wanneer het moment komt, kan Hij iemand sturen vol van de Heilige Geest, op de juiste plek, op het juiste moment, om te genezen in Jezus' naam.

Want **niets is onmogelijk voor Hem**.

Als jij iets soortgelijks meemaakt... Als je pijn, twijfel of uitputting voelt... Als zorgen te zwaar lijkt...

Open je hart voor God. Wees eerlijk. Vraag om hulp. Vraag om verlichting. Vraag om kracht om een kanaal te zijn zelfs als alles **breekbaar** lijkt.

Want God vraagt geen perfectie. Hij vraagt **bereidheid**. En soms is het grootste wonder niet de onmiddellijke genezing... maar de **liefde die volhardt zonder antwoorden**.

En de zorg die met geloof wordt gegeven komt altijd bij de hemel aan als een **levend gebed**.

Hoofdstuk 60: De Liefde Die Blijft, Zelfs Als Ze Niet Wordt Erkend

“De liefde is geduldig, de liefde is vriendelijk. Ze is niet jaloers, ze pronkt niet, ze is niet trots. (...) Ze verdraagt alles, ze gelooft alles, ze hoopt alles, ze verdraagt alles.” – 1 Korintiërs 13:4-7

Mijn zus Su is gemaakt van daden, niet van woorden. Ze behoort tot die generatie vrouwen die liefde niet leren via taal, maar via het **stilzwijgen dat draagt**, via de **houding die blijft**.

Dochter van mijn vader met zijn eerste vrouw, groeide ze op in een ander gezin, tussen conflicten en littekens. Nog vóór haar geboorte werd ze geconfronteerd met afwijzing: Haar moeder, vol wrok en teleurstelling, probeerde haar te aborteren. Maar het lukte niet want **God droeg al een doel van liefde en veerkracht in dat meisje.**

En zelfs met die geschiedenis, zelfs met de pijn van afwijzing in de baarmoeder, liet Su nooit toe dat dit haar liefde voor haar moeder **besmette**. Ze **zorgde**. Ze **beschermde**. Ze bleef, zelfs toen alles het tegendeel leek te zeggen.

Ze voerde vier kinderen op met waardigheid, werkend in hotelkeukens, zonder luxe, zonder klagen, alleen met **moed en toewijding**. Maar als moeder... voerde ze **stille gevechten**.

Ze probeerde haar kinderen te leren dat inspanning waarde heeft. Dat overwinningen inzet vragen. Maar vaak werd haar gezag ondermijnd door externe invloeden: tantes en grootmoeder die wilden helpen, **maar haar stem als opvoeder verzwakten**.

Ik zag dat in een eenvoudig, maar veelzeggend voorbeeld. Een van haar zonen had slippers nodig. Su kocht ze en zei dat hij ze zou krijgen als hij de binnenplaats schoonmaakte.

Het was een kleine binnenplaats. Maar het was haar manier om te leren dat je iets moet **verdienen**.

Hij antwoordde: - Ik ga niet schoonmaken. Die slippers hebben niet eens een merk. Ik vraag het aan mijn tante, zij geeft me een goede.

Daar begreep ik... het ging niet om de slippers. Het ging om de **waarde van een moeder die probeerde op te voeden, maar niet werd gesteund**. Het ging om **verloren autonomie**. Om oprechte pogingen die geen ruimte kregen.

Su werd nooit gewaardeerd zoals ze verdienede. Vandaag spreken **twee van haar kinderen** al jaren niet met haar. Maar ze blijft... Ze **houdt van** alsof ze geen antwoord nodig heeft. Ze **dient** alsof ze weet dat God ziet wat mensen **negeren**.

Ik zei tegen haar:

- Su, als ik jou was, gaf ik niets meer. Laat haar maar terugkomen, laat haar maar naar jou toe komen.

Maar Su, met haar blik vol geloof, antwoordde:

- Ik kan dat niet doen. Ik zou de jongen kunnen schaden.

Elke week koopt ze fruit, groenten en boodschappen voor die dochter. Zonder een “dank je wel”. Zonder erkenning. En als die dochter wil dat haar zoon van school wordt gehaald, belt ze Su niet rechtstreeks. **Ze vraagt haar tante om te bellen en te vragen of haar moeder kan gaan.**

En Su... gaat. **Ze gaat omdat haar liefde geen trots heeft ze heeft doel.**

Tijdens mijn reis naar Natal in 2024, was Su mijn adempauze. Zelfs terwijl ik verbleef in het huis van mijn peettante, riep ze me elke dag:

- Kom eerst hier langs.

Ze ontving me met een omhelzing, een luisterend oor, en een plek om mijn hart te laten rusten. Ze was mijn schouder toen de oordelen kwamen mensen die niets wisten, maar zeiden dat ik niet om mijn moeder gaf. Su wist het. En God wist het.

Vandaag zijn we zussen met een nieuw verhaal. We

spreken als gelijken. Ze ziet mij niet meer als een jonge **vrouw zonder ervaring, maar als een vrouw die ook stiltes draagt, ook zorgt, ook huilt.**

Achter haar kracht is een **gevoelig meisje** dat

leerde overleven door stil te huilen. Maar **nooit stopte met liefhebben.**

Het was moeilijk om de **vriendschap met Su** terug te winnen, maar **God herstelde** wat verloren leek. Vandaag is ze **altijd aan mijn zijde**, met **liefde en steun**. Ik ben dankbaar voor haar aanwezigheid in mijn leven **standvastig, discreet en essentieel**.

Brief Aan Su

Mijn lieve zus Su,

Vandaag schrijf ik wetend welk gewicht jouw schouders al hebben gedragen. Wetend welk stilzwijgen jouw toewijding verborg. Wetend dat de wereld jou minder gaf, maar jij meer teruggaf.

Jij bent gemaakt van daden en compassie. Van liefde zonder ontvangstbewijs. Van toewijding zonder eisen.

Zelfs toen je kinderen zich afkeerden... Zelfs toen er geen wederkerigheid was... Bleef je. Je hielp. Je beschermde. Je hield van.

Dank je dat je mij hebt verwelkomd. Dat je **thuis** was toen ik alleen maar wilde ademen. Dat je mij met jouw leven herinnerde dat ware **liefde geen applaus vraagt ze blijft.**

Vandaag zijn we zussen die elkaar zien. En mijn blik op jou is vol **eer, dankbaarheid, bewondering.**

Ik hou van je meer dan ik kan zeggen.

Met alle genegenheid, Ana

Reflectie

Er zijn vrouwen die **al vóór hun geboorte werden afgewezen...**

Maar ervoor kozen om het leven met **geloof** te omarmen.

Er zijn moeders die probeerden het juiste te onderwijzen... Maar hun autonomie verloren door luidere stemmen. Toch verloren ze hun **essentie niet.**

Er zijn harten die genegeerd worden door wie hen zou moeten waarderen... **Maar ze blijven liefhebben... Omdat ze niet liefhebben uit ego, maar uit missie.**

Su is alles dat. Ze houdt van kinderen die haar niet erkennen. Ze beschermt kleinkinderen die haar strijd niet kennen. Ze dient mensen die haar niet bedanken. En jij die dit leest, als je ooit de pijn hebt gevoeld van liefhebben zonder terugkeer... Als je stil bent gehouden, genegeerd, afgewezen... Stop niet. God ziet. God eert. God verzamelt elke traan die jij in stilte hebt gelaten. De liefde die alles verdraagt, alles gelooft, alles hoopt, alles verdraagt... is de liefde die een erfenis bouwt. Het is de liefde die niet sterft. Het is de liefde die op God lijkt. En als niemand jouw inspanning tot nu toe heeft erkend... God ziet het. En Hij kent de intentie van jouw hart en dat is genoeg.

Hoofdstuk 61: Toen Het Laatste Bezoek Een Afscheid Werd

“En God zal alle tranen uit hun ogen wissen. Er zal geen dood meer zijn, geen rouw, geen verdriet, geen pijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan.”

– Openbaring 21:4

In juli 2024 had ik het voorrecht om mijn geliefde Lalá voor het laatst te zien. Het was haar verjaardag, en mijn zus Su had met veel liefde een taartje bereid. Vóór we vertrokken, zei Su teder:

- Mama zal zo blij zijn met jullie bezoek... en ze zal Stephanie prachtig vinden, zo bleek, met dat rode jurkje dat ze zo mooi vindt.

Ik ging alvast vooruit met mijn dochter, vol verlangen om haar te zien. Su bleef wachten op mijn nichtje, zodat ze samen konden gaan.

Toen ik aankwam bij het huis van mijn zus Selma, vond ik **stilte in de ogen van Lalá**. Ze was ziek.

Ze herkende ons niet. Ze was aanwezig, maar afwezig. Daar, op het moment dat haar blik geen herinnering vond, wist mijn hart: **dit was de laatste keer**. Maar ik hield het voor mezelf. Ik zei niets. Toen ik terug was in Portugal, belde ik haar. Ik vertelde dat ik er was geweest op haar verjaardag. En zij, met een zwakke stem, antwoordde: “Ik heb je niet gezien...”

Arme schat. Op dat moment voelde ik het zeker: ze zou heel blij zijn geweest met ons bezoek. Zelfs zonder herinnering, was de liefde aanwezig. En dat is genoeg.

Ik weet dat Lalá mij bewonderde omdat ik zoveel kinderen heb. Op een dag zei ze dat, als ze kon, ze er ook veel zou hebben gehad.

Maar ik weet dat dat niet mogelijk was. Mijn vader was niet de juiste man daarvoor. Elke vrouw wil de enige zijn in het leven van een man. En als dat niet gebeurt, kan liefde niet standhouden. Ze verandert soms in stilte, soms in heimwee, soms in berusting. Toch was Lalá sterk. Ze was waardig. En ze liet sporen van genegenheid achter die de tijd en de afwezigheid hebben overleefd. In december 2024 is Lalá heengegaan. En wie het voorrecht had haar te kennen... bleef achter met heimwee als herinnering. Maar ook met de **vrede** van te weten dat liefde werd gegeven zelfs in stilte.

Reflectie

Soms lijkt een eenvoudig bezoek niet meer dan een ontmoeting... maar is het in werkelijkheid een **omhelzing door God gepland** om liefde in het hart te verzegelen. De tijd waarschuwt ons niet wanneer hij zijn laatste bocht maakt. Hij gaat gewoon voorbij en het is aan ons om hem bewust te leven. Afscheid komt niet altijd met woorden. Het kan komen met een blik, een stille aanraking, een afwezigheid van herkenning... Maar als er liefde is, spreekt zelfs de stilte. Wat ik beleefde bij het bezoek aan Lalá was meer dan een familiebeurtenis. Het was de **adsluiting van een hoofdstuk** geschreven met genegenheid, zorg en eer. En dat is de schoonheid van het geloof: Het bereidt ons voor op momenten die het hart nog niet begrijpt, maar die de ziel al **aanvoelt**. Als jij de kans hebt of krijgt om iemand te bezoeken die je liefhebt, zelfs midden in de pijn... **ga**. Wees aanwezig. Omhels. Toon je liefde. Want niet elk afscheid hoeft uitgesproken te worden. Het hoeft alleen **geleefd te worden** met genoeg liefde om **voor altijd herinnerd** te worden. En moge God, in Zijn oneindige goedheid, blijven **afscheid veranderen in zaden van dankbaarheid en vrede.**

Want **ware liefde sterft nooit** ze **wordt eeuwig** in de harten die **op tijd wisten te komen**.

Hoofdstuk 62: Wanneer Gods Genade Zich Openbaart In Zorg

“Laat ieder niet alleen oog hebben voor zijn eigen belangen, maar ook voor die van anderen.”

– Filippenzen 2:4

Mijn moeder, in een gebaar van vertrouwen, maakte een volmacht met volledige bevoegdheden op mijn naam. Ze wist dat ze, zelfs op afstand, op mij kon rekenen. Ze wist dat ik altijd probeerde te doen wat binnen mijn bereik lag om haar welzijn te garanderen.

Maar zorgen op afstand, terwijl ik in Portugal ben, is een complexe taak, vol praktische en emotionele uitdagingen.

Ze verbleef voorlopig in hetzelfde verzorgingshuis waar eerder mijn vader was opgenomen een van de duurste van de stad.

Men zegt dat daar alleen ouders van politici, artsen en advocaten verblijven. Maar mijn moeder had geen prestige, ze had behoefte. En liefde meet geen financiële status ze meet waardigheid.

Ik begon te zoeken naar een ander huis met een toegankelijker structuur. Maar het proces vereiste

iemand die persoonlijk aanwezig was in Brazilië om de inschrijving te doen.

Ik sprak met mijn zus, mijn nicht... zonder succes. Ik zocht hulp bij tantes, nichten, buren... en hoorde alleen stilte of excuses.

Tot een oom zich solidair toonde. Hij zei dat ik op hem kon rekenen. Hij stuurde zelfs documenten zodat ik een volmacht op zijn naam kon zetten.

Maar kort daarna vroeg hij om financiële hulp: **R\$ 1.000**, terwijl hij wachtte op een gerechtelijke beslissing over zijn oude werk. Later nog eens **R\$ 500**. Hoewel ik twijfelde, vertrouwde ik hem... omdat ik geloofde dat hij echt zou helpen.

De volgende maand **verdween hij**. Betaalde niets. Bezocht mijn moeder niet. Blokkeerde mij op WhatsApp.

Dat was de eerste pijn: zien hoe iemand de **kwetsbaarheid van wie lijdt probeert te gebruiken voor eigen gewin**.

Maar ik vertrouwde erop dat **God alles zag en dat Zijn gerechtigheid nooit faalt**.

Tussen Schijn en Waarheid: Liefde Die Zich Openbaart

De tweede moeilijkheid ontstond met de bankpas van mijn moeders pensioen. Die werd geblokkeerd en leek alleen persoonlijk te kunnen worden opgelost. Toen bood mijn zwager **Nabor** aan om te helpen.

Hij zei zelfs dat ik hem eerder had moeten benaderen, maar ik wilde nooit misbruik maken van iemands goede wil. Ik wist dat hij al een voorbeeld was samen met mijn zus **Selma**, die dagelijks voor mijn vader zorgt. Maar God, in Zijn genade, gebruikte Nabor om voorop te gaan met vrijgevigheid en toewijding.

Hij ging naar de bank. Maar daar ontdekte hij dat er een wachtwoord nodig was dat naar het geregistreerde nummer zou worden gestuurd. Ik probeerde contact op te nemen met een **evangelische nicht**, eigenares van dat nummer. Ik legde de situatie uit. Ze reageerde **scherp**. Zelfs na uitleg bleef ze **onvriendelijk, afstandelijk, kil**.

Daar begreep ik wat de Bijbel zegt: “*Niet iedereen die zegt: ‘Heer, Heer’ zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan.*”

Want het is niet genoeg om geloof te tonen, je moet **geloof leven**.

Die nicht zorgt voor haar eigen gezin... maar **weigert hulp aan wie het nodig** heeft. En dat is wat zelfs dieren doen: alleen voor de eigen zorgen.

Maar **ware geloof** is datgene dat **zorgt zonder directe band**.

En dat zag ik in **Nabor, Selma** en ook in **Su**, die altijd discreet aan mijn zijde stond bij de zorg voor mijn moeder.

De Genade Die Zorg Draagt

Mijn moeder verblijft nog steeds in hetzelfde huis waar mijn vader werd opgenomen. Al meer dan **een jaar** ontvangt ze daar zorg. Wat mij rust geeft, is te weten dat ze, zelfs op afstand, wordt behandeld met **liefde en respect**.

Nabor zocht andere huizen allemaal vol. Hij bracht mijn moeder naar consultaties voor Parkinson en haar rug. Hij liet onderzoeken doen, volgde de resultaten en ontdekte dat ze een **gebroken wervel** had. Hij diende een gerechtelijk verzoek in om de nodige procedure te laten uitvoeren. Hij koopt medicijnen, regelt alles, volgt elk detail.

Hij doet dit niet omdat hij mijn zwager is maar omdat hij een man is die Gods liefde in stilte leeft.

Het Huis

Toen kwam een nieuwe uitdaging: iemand maakte misbruik van mijn moeders kwetsbaarheid om zich haar huis toe te eigenen. We moesten een gerechtelijke procedure starten om het terug te krijgen, want we rekenen op de verkoop van dat huis om haar zorg en **levensonderhoud** voort te zetten.

Er waren slechts **twee getuigen** nodig namen in het proces, niets meer. Om te bevestigen dat het huis **meer dan 30 jaar geleden** aan mijn moeder was toegewezen in een gemeentelijk woonproject voor gezinnen uit de favela.

Ik zocht buren die haar al decennia kenden. Eén zag mijn bericht en **reageerde niet**. Een andere, uit de kerk, zei dat ze te druk was met haar zieke man.

Ik legde uit dat het alleen om een vermelding ging, niets belastends. Ze bleef weigeren.

Ik vroeg hulp aan tantes. Eén zei duidelijk dat ze **niet zou helpen**. De andere reageerde niet.

Daar besefte ik: **er zijn harten die geen pijn herkennen, zelfs als die aan de deur klopt.**

Totdat God **één persoon** oprichtte, met liefde in het hart, die verder keek dan excuses en zei: “Ik help. Dit wat er met je moeder gebeurt is niet rechtvaardig.” En met haar begon het proces. Want als de wereld deuren sluit, **openen ware geloof ramen.**

Naast de pijn van deze strijd kwam ook een andere waarheid aan het licht. Hoewel mijn moeder had gezegd dat ze na haar overlijden een huis wilde achterlaten voor mijn zus en een ander voor mijn broer, zag ik gebrek aan beschikbaarheid van beiden toen ze haar het meest nodig had.

Mijn moeder werkte vanaf jonge leeftijd, altijd op zoek naar het beste voor haar kinderen. Nu, ziek, verdient ze het om te leven met waardigheid en te genieten van de vruchten van haar inspanning.

Ik geloof dat het rechtvaardig is dat zij zelf die huizen verkoopt en dat geld gebruikt voor haar eigen welzijn.

Want vóór elke ervenis vereist ware liefde aanwezigheid, zorg en empathie.

Dankbrief

Lieve Nabor, mijn dierbare zus Selma en Su,

Vandaag schrijf ik met een hart dat weet hoe waardevol daden zijn. Jullie zijn zorg die genezing wordt. Aanwezigheid die wonderen brengt. Geloof dat actie wordt.

Nabor, jij bent het bewijs dat engelen op aarde geen vleugels nodig hebben ze hebben **toewijding** nodig. Dank je voor alles: bank, onderzoeken, documenten, medicijnen, hoop. Jij bent een **spiegel van Gods liefde**.

Selma, jouw standvastigheid inspireert mij. Jouw goedheid heelt pijn met sereniteit. Dank je dat je brug bent tussen mij en de zorg voor onze moeder.

Su, jouw discrete hulp is kracht die niet schreewt maar die draagt. God ziet het. Ik zie het. Mijn moeder voelt het.

Jullie zijn genade zonder podium. Vrijgevigheid zonder microfoon. Christendom zonder masker.

Met genegenheid en bewondering, Ana

Reflectie

Geloof Dat Geen Kostuum Draagt

De wereld zit vol mensen **gekleed in spiritualiteit... maar leeg van compassie.**

Mensen die naar de kerk gaan... maar geen telefoonje beantwoorden. Mensen die Bijbelverzen reciteren... maar de kreten van het echte leven negeren. De Bijbel is niet geschreven om uit het hoofd geleerd te worden maar om **geleefd** te worden.

“Laat ieder niet alleen oog hebben voor zijn eigen belangen, maar ook voor die van anderen.”

— **Filippenzen 2:4**

Geloof zonder hulp is slechts **performance**. Religie zonder daad is slechts **theater**.

En als jij ooit genegeerd bent door iemand die zich heilig noemt... **raak niet ontmoedigd**. God ziet **elke omissie** en beloont **elke overgave**.

De liefde die verschijnt in de coulissen... is de liefde die **straalt voor de hemel**.

En wanneer alles **onmogelijk lijkt**, herinner je dan: **Gods genade openbaart zich in echte zorg** en verandert **stilte in wonder**.

Hoofdstuk 63: Liefde Die Blijft Wanneer Iedereen Weggaat

“Laten wij het goede blijven doen, zonder op te geven, want op de juiste tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen.” — Galaten 6:9

Er zijn mensen die werkelijk leven volgens de wil van onze God en Vader. Ik ben God dankbaar dat ik zo iemand heb leren kennen: mijn zwager Nabor.

Sinds hij zich beschikbaar stelde om mijn moeder te helpen, doet hij dat met toewijding, zonder financiële belangen, want door Gods genade heeft hij goede omstandigheden. Soms voel ik me zelfs beschaamd door zoveel vrijgevigheid, want vaak brengt hij haar naar consultaties en vraagt daar niets voor. Op dit moment gaat mijn moeder door een psychotische episode en heeft ze zich vastgezet in het idee dat hij de “slechterik” in het verhaal is. Toch geeft hij niet op. Vorige maand, in juni, ging hij naar het verzorgingshuis om haar mee te nemen naar een consultatie in het ziekenhuis van Macaíba het Instituto Santos Dumont, een van de beste ziekenhuizen van de staat RN, referentie in de behandeling van deze ziekte. Daar wordt ze begeleid door een specialist in Parkinson. Ze weigerde te gaan. Hij belde mij om te zien of ik haar kon overtuigen, maar het lukte niet. Daarna probeerde mijn zus **Su**,

maar ook zonder succes. De afspraak moest worden verplaatst naar juli.

Nabor sprak met mijn tantes om te zien of iemand haar kon begeleiden, hij bood zelfs Uber heen en terug aan. Toch weigerde iedereen. Met vastberadenheid en geloof zei hij: “Ik weet niet of ze zal weigeren met mij mee te gaan, maar morgen ben ik daar rond 7 uur ’s ochtends om haar te brengen, ze moet om 8 uur in het ziekenhuis zijn.”

Hij stemde af met de verantwoordelijke van het huis en dankzij God lukte het. Mijn moeder werd begeleid door een verzorger.

Na de consultatie legde hij mij alles uit: de medicijnen houden de Parkinson onder controle, de arts gaf doorverwijzingen voor de behandeling van haar rug, en Nabor zorgde voor de medicijnen en leverde ze af in het huis.

Met dezelfde toewijding staat hij ook altijd aan de zijde van mijn zus Selma, helpt haar bij de zorg voor onze vader.

Het is een oprechte liefde, gedreven door het hart, in de naam van Jezus.

Brief Aan Mijn Zwager

Lieve Nabor,

Er zijn gebaren die geen woorden nodig hebben.
Maar vandaag wil ik ze wel uitspreken.

Jij vertegenwoordigt het puurste in christelijke liefde.
Jij koos ervoor te blijven waar velen zich
terugtrekken. Je blijft jezelf geven, zelfs als alles
moeilijk is. Zelfs als je onterecht als de slechterik
wordt gezien, antwoord je met genade.

Je regelt consultaties, gaat om met weigeringen,
betrekt familieleden, biedt vervoer aan,
communiceert met het verzorgingshuis... Alles deed
je met vastberadenheid en geduld. De volgende dag
was je daar zoals beloofd. En de consultatie ging
door. Je volgde alles op, zorgde voor de medicijnen
en blijft aan Selma's zijde met dezelfde toewijding bij
de zorg voor onze vader. Je dient met nederigheid. Je
zorgt zonder te rekenen. Je houdt van zonder iets
terug te verwachten. Het Koninkrijk van God is
gebouwd door mensen zoals jij: Die geen applaus
verwachten, maar het genadige oog van de hemel
ontvangen. Moge de Heer je dubbel belonen. Moge
vrede, gezondheid en goddelijke gunst je elke dag
vergezellen.

Met dankbaarheid en bewondering, **Ana**

Reflectie

De Liefde Die Blijft

Zorgen is meer dan helpen het is volharden met liefde wanneer alles om verlating vraagt. Jezus trok zich niet terug toen Hij werd verraden, verloochend, verlaten. En wie Zijn voetsporen volgt, kiest er ook voor om te blijven zelfs wanneer hij niet wordt erkend, wanneer hij wordt afgewezen, wanneer de vijand alles doet om de waarde van zorg te wissen.

Liefhebben zoals Christus is niet comfortabel het is moedig. Het is standvastig blijven wanneer degene voor wie je zorgt je niet meer helder ziet. Het is jezelf blijven geven wanneer zelfs de familie zwijgt. Het is blijven aandringen op compassie zelfs wanneer het decor zegt: “Geef op.”

*“De Heer beloont ieder naar zijn rechtvaardigheid en trouw.” — **1 Samuel 26:23a***

*“Laten wij het goede blijven doen, zonder op te geven, want op de juiste tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen.” — **Galaten 6:9***

Trouw wordt niet gemeten door lof maar getoetst in afwezigheid. En ware liefde blijft: Wanneer ze niet wordt gezien, niet gevierd, verkeerd begrepen, verward met eigenbelang.

Moge het voorbeeld van Jezus en van mensen zoals Nabor jou inspireren om antwoord te zijn, niet reactie. Om te blijven, zelfs wanneer alles om vertrek vraagt. Om te zorgen, zelfs wanneer die zorg onzichtbaar is.

Want God ziet wat de aarde niet waardeert. En wanneer jij liefhebt zonder publiek...

Bereidt God eeuwige beloningen.

Het is niet het **geluid van applaus** dat de zorgende draagt het is de **kracht van boven**. God versterkt wie in stilte dient, wie zonder terugkeer liefheeft, wie blijft wanneer alles verloren lijkt. Als jij vandaag **moe bent, onzichtbaar**, of zelfs **onterecht behandeld**... herinner je dan: **God ziet** wat niemand benoemt.

De Heer verzamelt elke traan, elk gebaar, elke inspanning die niemand waardeerde. En op het juiste moment verandert Hij **pijn in getuigenis, inspanning in oogst, trouw in eer**.

Je bent niet alleen. Je wordt door God gevormd voor iets **eeuwigs**.

Ga door. Blijf. Vertrouw.

Want wie met geloof zaait... oogst met **wonderen**.

Hoofdstuk 64: De Vrouw Die Gods Dromen Bouwde Nog Voor Ze Middelen Had op Aarde

“Ik en mijn huis, wij zullen de Heer dienen.”

— Jozua 24:15

In 2025 wandelt onze familie in eenheid, volwassenheid en dankbaarheid. We kijken terug en zien niet alleen overwonnen uitdagingen, maar geleefde wonderen.

Deuren geopend door geloof, beloften bevestigd op Gods tijd. Elk kind is een geschenk met naam en doel. Elke overwinning werd voorafgegaan door gebed. Elke moeilijkheid overwonnen door gehoorzaamheid.

Wie Wij Vandaag Zijn

Ouders: Ik, Ana Braziliaans, mijn man Jules Nederlands. We wonen al meer dan 7 jaar in Portugal, na bijna een decennium in België.

We koesteren een thuis gegrond in **geloof, liefde en respect.**

Kinderen

Evy, 17 jaar: Houdt van wetenschap. Vastberaden, studeerde 4 jaar gitaar. Veerkrachtig en innemend.

Stephanie, 16 jaar: Studeert Geesteswetenschappen, speelde 5 jaar piano. Intelligent, zorgzaam, altijd aanwezig.

Viviane, 14 jaar: Volgt al 3 jaar vioolles. Empathisch, vol leven, verspreidt vreugde.

Bianca, 12 jaar: Begonnen met saxofoon. Communicatief, behulpzaam en nieuwsgierig naar de wereld.

Danielle, 10 jaar: Staat op het punt te beginnen met dwarsfluit. Observerend, lief, vol genegenheid.

Mike, 8 jaar: Speels, energiek, dol op sport, toekomstige trompettist.

Samuel, 4 jaar: De charmante jongste. Verlicht alles met vreugde en lichtheid, toekomstige drummer.

Onze Routine, Onze Waarden

Onderwijs met doel: Studie, lezen en kunst maken deel uit van onze familiecultuur.

Geloof als fundament: We bidden samen, lezen het Woord en proberen het dagelijks te leven.

Samenleven als basis: Maaltijden aan tafel, oprechte gesprekken, constante uitwisseling.

Discipline met liefde: Grenzen worden met tederheid onderwezen, via voorbeelden en christelijke waarden.

Overwinningen, Uitdagingen en Doelen

Het Huis de belofte die ooit ver weg leek... bestaat vandaag, nog in aanbouw. Bijna zeven jaar renovatie, langzaam opgebouwd met inspanning en geduld. De belangrijkste reden is de gezondheid van mijn man, die lijdt aan artrose in zijn nek en schouder. De pijn beperkt zijn werk, maar niet onze hoop. Met hulp van de kinderen brengt elke opgetrokken muur meer dan cement ze brengt doel.

Wanneer het huis klaar is, willen we een **gastvrij gezin** worden. We willen kinderen opvangen die wachten op gerechtelijke beslissingen, zodat ze niet lange periodes in instellingen hoeven door te brengen. We hebben ruimte, we hebben geloof, en we hebben liefde.

Het Project voor Ouderenzorg

Hier in het dorp is er geen verzorgingshuis. En wanneer de overgang komt, zelfs al is het dichtbij, lijdt het hart.

Mensen die hier geboren, gegroeid en geleefd hebben moeten vertrekken, herinneringen en vertrouwde gezichten achterlatend.

Ik weet hoe pijnlijk dat is, want enkele vriendinnen hebben me hun verdriet hierover verteld. Het deel van het terrein dat ons bijna weerhield van het kopen van het huis, zijn de ruïnes van een oude school.

Bijna twee jaar stond het op onze naam, wachtend om afbetaald te worden. Daar, waar niemand waarde zag, openbaarde God het plan. Daar zullen we het **verzorgingshuis voor opa's en oma's** bouwen.

Bovenverdieping: individuele kamers en privébadkamers om waardigheid en intimiteit te behouden.

Benedenverdieping: wasserij, gemeenschappelijke ruimte en een restaurant open voor publiek om contact, bezoek en affectieve banden te behouden.

Zijvleugel: slaapzalen voor de opa's, met zorg ontworpen door Jules. Het zal meer zijn dan een

onderkomen. Het zal een **plek van voortzetting** zijn. Een thuis dat het verleden **eert** en de toekomst **plant**.

Waarom Ik Dit Boek Schreef

Omdat ik op een dag herinnerd wil worden als de vrouw die een verzorgingshuis en een opvanghuis voor kinderen bouwde **nog voordat ze geld had**.

Omdat ik geloof dat:

Geloof komt vóór de steen.

De belofte komt vóór het bouwplan.

Gehoorzaamheid openet onzichtbare deuren.

Dit boek is **zaad**. Het is een **adem van hoop** voor wie eraan denkt op te geven. Het is bewijs dat het **buitengewone ontstaat in het gewone**. Het is getuigenis dat **God werkt**, zelfs wanneer alles lijkt te zeggen van niet. En als iemand, ergens in de wereld, slechts een ruïne in handen heeft, laat die dan weten: misschien is dat precies waarvoor God je heeft gezonden. Want wanneer de Auteur **eewig** is... wijst het einde **altijd naar nieuwe beginnen**.

“Vertrouw op de Heer met heel je hart; vertrouw op Hem, en Hij zal handelen.” — Psalm 37:5

Hoofdstuk 65: Het Huis Dat Geloof Bouwde

“Vertrouw je weg toe aan de Heer; vertrouw op Hem, en Hij zal handelen.” — Psalm 37:5

Al meer dan zeven jaar geleden kwamen we aan in het dorp dat we vandaag ons thuis noemen.

De tijd ging voorbij, maar iets bleef altijd in ons hart: de diepe wens om levens te eren die niet zomaar verplaatst kunnen worden.

Hier is er geen verzorgingshuis voor ouderen.

En wanneer het moment van overgang komt, zien we de droevige blik van wie moet vertrekken zelfs als de nieuwe plek slechts negen minuten rijden is. Wat verloren gaat is niet de afstand... maar het gevoel van thuis.

Het is het vertrouwde raam.

Het gezicht van de buurman.

De geur van de straat.

De echo's van een hele jeugd.

De aankoop van ons huis kende obstakels. Een deel van het terrein, vol ruïnes, bracht ons bijna tot opgave. De vorige eigenaars wilden alles verkopen of niets. En dat deel stond bijna twee jaar op onze naam, wachtend om afbetaald te worden. Wat we niet wisten... was dat God daar al iets groter aan het voorbereiden was. Daar zouden de stenen van het geloof worden gelegd. Die oude school, vergeten en bedekt door het puin van de tijd, zal herboren worden als thuis. Een thuis voor wie al veel heeft geleefd voor wie verdient te blijven waar hun wortels liggen. Elke oma zal haar eigen ruimte hebben: individuele kamers met privébadkamers, ontworpen met zachtheid en waardigheid.

En dankzij de liefdevolle volharding van mijn man werd een zijvleugel ontworpen speciaal om de opa's te huisvesten.

Toen ik dit boek begon te schrijven, op 5 juli 2025, was het idee om een huis voor weduwen te bouwen.

Maar hij, altijd met een aandachtig hart, vroeg: "En de opa's? Waar zullen zij verblijven?" Ik geloof dat die wens een zaadje is dat in zijn hart ontkiemde, omdat hij goede grootouders had. En het antwoord ligt nu tussen deze muren die opnieuw beginnen te ademen: Er is ruimte, er is tijd, en er is liefde genoeg voor iedereen.

De benedenverdieping zal een gemeenschappelijke ruimte zijn, een wasserij, en een restaurant open voor publiek zodat elke oudere blijft delen in maaltijden met wie hij liefheeft.

Het is niet zomaar een architectonisch project. Het is een project van verlossing. En misschien... is het ook een spiegel voor velen.

Hoeveel mensen dragen deze wens in hun hart?

Hoeveel kijken naar een ruïne in hun handen en vragen zich af of daar iets kan opbloeien?

Misschien is dat precies waarvoor God ons hierheen heeft gezonden.

Zodat, door dit verhaal te vertellen, anderen beseffen dat het buitengewone ontstaat uit het gewone. Dat dromen geboren worden uit stof. Dat de roeping zich openbaart in dingen die waardeloos lijken.

Deze autobiografie is een gedenkboek.

Het is het getuigenis van een vrouw die droomde van een thuis nog voordat ze stenen had. Die ruïnes zag en verlossing vond. Die geloofde dat, wanneer alles in Gods handen wordt gelegd, het onmogelijke een adres wordt.

Laat dit herinnerd worden: Het was geloof dat bouwde. Het was gehoorzaamheid die het droeg. Het was liefde die bleef.

En dit hoofdstuk is geen einde. Het is het begin van vele verhalen die daar zullen worden geleefd tussen herinneringen, gelach en gedeelde tafels.

Want wanneer de Auteur eeuwig is... wijst het einde altijd naar nieuwe beginnen.

Epiloog: Een Huis van Licht in de Ruïnes

Dit boek werd geschreven met geloof, moed en herinnering. Elk hoofdstuk is een steen niet alleen van papier, maar van visie. Visie op iets dat groter is dan ikzelf: een verzorgingshuis voor ouderen, een opvanghuis voor kinderen.

Ik ben niet geboren op een makkelijke plek. Ik leefde niet tussen privileges. Maar ik groeide op omringd door Gods beloften. En nu wil ik dat die beloften een thuis worden voor wie nooit werd opgevangen.

Het huis bestaat. Maar het is gewond door de tijd. De schatting om het te herstellen en het verzorgingshuis in de ruïnes te bouwen is 3 miljoen euro een bedrag dat voor velen hoog lijkt, maar voor het doel klein is vergeleken met de oogst.

Dit bedrag omvat: **heropbouw van de structuur, verkrijgen van vergunningen, aanschaf van meubilair, en onderhoudskosten voor minstens één jaar.** Het is een investering in waardigheid, in zorg, in levende hoop.

Want waar de wereld ruïnes ziet, ziet God een schuilplaats.

Als je tot hier bent gekomen, vraag ik je: sluit niet alleen het boek open je hart voor het werk.

Ik wil dit verhaal gebruiken om campagnes, partnerschappen en zaden te laten opbloeien in de vorm van een omhelzing, een warme maaltijd, een zacht bed en een levend gebed.

Ik wil niet herkend worden als auteur. Ik wil dat men weet wie de vrouw is die een toevlucht van waardigheid creëerde voor ouderen en een veilig thuis voor kinderen.

Dat ben ik. En deze droom is van God.

Zoals **Jakobus 1:27** zegt: “De zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun nood.”

Als mijn getuigenis jou heeft geraakt... Als je gelooft in wonderen... Als je wilt deelnemen aan de voortzetting van deze missie...

Bid. Deel. Steun. En laten we samen laten zien dat geloof niet eindigt op de pagina's het begint in daden.

In de naam van Jezus, amen.

Word Deel Van Deze Missie

De **Associação O Torreão** is meer dan een fysieke ruimte. Het is een thuis voor ouderen. Een opvanghuis voor kinderen. Het is waar levens elkaar ontmoeten en verhalen herboren worden.

Hier zorgen we met **liefde, respect en waardigheid**. Hier is elke omhelzing genezing. Elke maaltijd is gemeenschap. Elke gebed is hoop.

Jij kunt deel uitmaken van deze missie. Steun O Torreão en help levens te transformeren met geloof en compassie.

Contact en Sociale Media

- E-mail: associacaootorreao@gmail.com
- Facebook: facebook.com/share/1J9oCcWhAG
- Instagram: @associacaootorreao

Associação O Torreão Transformeert levens met geloof en compassie.

“De zuivere en onbevlekte godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun nood.” — Jakobus 1:27

Over De Auteur

Ana Silva werd geboren op **29 juli 1986** in de **Maternidade Januário Cicco**, in **Natal–RN**. Ze is de jongste van moederskant en heeft ongeveer **dertien broers en zussen van vaderskant**.

Ze bracht haar jeugd door in Natal en enkele adolescentenjaren in het binnenland van de staat, in een nederzetting genaamd **Iguatu**, gelegen in de gemeente **Lagoa de Velhos–RN**.

Later keerde ze terug naar Natal, waar ze bleef tot ze de liefde van haar leven ontmoette: **Jules Schoenmakers**, een Nederlander met wie ze trouwde in **2007**, na hem te hebben ontmoet in **januari 2006** een maand die Ana als **buitengewoon gezegend door God** beschouwt.

Het echtpaar bouwde een **groot gezin vol doel**. Ana werd moeder op de leeftijden van **21, 22, 25, 27, 28, 31 en 35 jaar**, en schonk het leven aan **zeven kinderen**, geboren in de volgende maanden:

- **Januari:** Evy (2008), Stephanie (2009), Danielle (2015), Samuel (2021)
- **Augustus:** Viviane (2011), Bianca (2013)
- **September:** Mike (2017)

Altijd toegewijd aan gezin en huis, werkt Ana ook als **boerin en vertegenwoordigster van het merk O Boticário**, waarbij ze het eenvoudige leven op het platteland combineert met het **geloof dat haar missie draagt**.

Ze besloot haar autobiografie te schrijven voornamelijk als **levende getuige van Gods kracht**, en ook zodat, wanneer het project van het verzorgingshuis en het opvanghuis voltooid is, mensen de familie leren kennen die met **goddelijke hulp** deze droom **in de ruïnes plantte** en God hem **liet bloeien in Jezus' naam**.

Dedicatie Aan De Lezers

Aan jou, beste lezer, dank je dat je met mij hebt gewandeld door deze levende pagina's van geloof en overwinning.

Hier zijn hoofdstukken die zijn gehuild, gebeden, overwonnen en uiteindelijk geschreven. Als een enkel woord jouw hart heeft geraakt, dan heeft dit boek zijn doel vervuld.

Ik draag het op aan jou die nog steeds gelooft, zelfs temidden van pijn.

Aan jou die ook droomt van nieuwe beginnen, wonderen, veilige huizen en rust in het hart.

Jij begrijpt dat geloof, wanneer het met liefde wordt geleefd, levens kan transformeren ook het jouwe.

Moge deze lezing hier niet eindigen... Moge ze voortleven in jou, in jouw dromen, jouw nieuwe beginnen, jouw missie.

Met diepe dankbaarheid, **Ana Schoenmakers**